

MASTEROPPGAVE I MANUSUTVIKLING FOR SERIAR

VED UNIVERSITETET I BERGEN

VINTER 2023

FRELSER

ET SERIEKONSEPT AV

LUKAS BAKKEBØ BJUNE

Karakterskisser

Johanne Klung

Seriens hovedkarakter. Fungerer som publikumssurrogat, i at mesteparten av scenene i serien vil bli sett fra hennes perspektiv, spesielt i begynnelsen.

En 29 år gammel kvinne som bor alene i en anonym storby og jobber som journalist. Hun har kuttet kontakt med familien sin for lengst, og lever et ensomt liv uten noen legitime medmenneskelige relasjoner, fremmedgjort fra seg selv, jobben sin og omgivelsene sine. Hun er i et slags forhold med Theodor, den førti år gamle sjefen hennes på jobb, men det er temmelig ensidig fra ham, og hun viser aldri noen form for kjærlighet for ham.

Johanne hjemsesøkes av minnet om Helene, en barndomsvenninne som ble antatt død 10 år tidligere. Hun begynner å finne hint til at hun faktisk fortsatt er i live, og dette håpet drar henne mot en hemmelighetsfull kult, ledet av den eldgamle Mor Morgenstjerne. Johanne infiltrerer kulten for å finne Helene og avdekke kulten i avisen hun jobber for, men Mor ser noe spesielt i Johanne, som gjør at Johanne får en vesentlig rolle å spille i maktkampen kulten havner i når Mor blir for syk til å lede den.

Over seriens gang går Johanne fra gravende journalist til å bli et indoktrinert kultmedlem, og hver episode vil utforske hvordan denne rollekonflikten river og sliter i henne.

Helene Grasland

Johannes barndomsvenninne, også en kvinne på 29 år. Helene har bodd på Morgenøy som kultmedlem i ti år, og er veldig fornøyd med det livet. Bor sammen med partneren sin Månar, en simpel men elskverdig mann. Bor også tett med faren sin Tor-Arild, som var pådriveren til at familien skulle forfalske sin egen død og dra til Morgenøy.

Helene er komfortabel i livet sitt, og dveler derfor ikke like mye på fortiden som Johanne.

Når de blir gjenforent, oppstår det derfor problemer. Johanne forventer at det skal være akkurat som i gamle dager og at de to skal stå sammen mot verden, men Helene ser ikke på forholdet deres som alfa og omega på samme måte, og har glemt mye av oppveksten deres.

Over seriens gang, når Mor blir grønnsak, Månar blir drept, og kulten regelrett imploderer, reagerer Helene på dette ved å forarge seg over Johanne, siden hun ser på henne som primus motor for alt kaoset som falt over samfunnet hennes. I tillegg begynner hun å våkne opp til muligheten til å leve et liv utenfor kultens rammer, spesielt når hun får vite gjennom Johanne og Theodor at moren hennes Gro ble drept av kulten da hun prøvde å rømme. I seriens siste scene forlater hun derfor øya og sier farvel til Johanne for andre gang.

Mor Morgenstjerne

En over åtti år gammel kvinne med en eterisk aura som fungerer som kultens overhode. Hun er varm, klok og moderlig mot alle, og ønsker fred og enighet i kulten mer enn noe.

Mor dannet øysamfunnet og troen sammen med sin mann Dag på 60-tallet, og tok over ledelsen etter hans plutselige død i 1966. Det er bred enighet om at hun har overnaturlig innsikt inn i både tidligere liv og fremtiden, men ved seriestart har evnene hennes vært dalende en stund, og hennes status som leder blir underminert av krefter på øya utenfor hennes kontroll.

Hun ønsker å spre troen hennes sin legende kraft til omverdenen og ikke lenger leve i hemmelighet på øya, men er for syk til å realisere denne drømmen. I dette arbeidet møter hun Johanne, og de to danner et tett bånd, i stor grad fordi Mor mener å ha husket henne fra et tidligere liv.

Mor er sykelig når serien begynner og blir truffet av et alvorlig hjerneslag i tredje episode. Dette gjør henne hjerneskadet og hun blir et tomt skall av seg selv. I maktkampen som følger bruker begge de motstående sidene henne som en livløs brikke for å vinne makt, siden øyfolket fortsatt har mye kjærlighet og tillit til henne.

Torstein Kobbe

En ~70 år gammel notorisk økoterrorist som har sittet fengslet i tjue år. Kobbe var et tidligere medlem av kulten på øya og en fremtredende prest, kjent for flammende taler mot industrisamfunnet. På den tiden var han i et forhold med Mor, men hadde store ideologiske uenigheter med henne. Når det profeterte barnet deres blir dødfødt, reiser han bort fra øya og begynner å produsere og sende bomber til kontorer og industrianlegg han mener er skyldige i å ødelegge naturen, og dermed også menneskeheten.

Johanne møter ham for et intervju, og da viser han seg å ikke være et uregjerlig ondskapsfullt monster, slik mediene fremstilte ham, men en velreflektert og varm gammel mann med tilsynelatende gode hensikter.

Så snart han slipper ut av fengsel, drar han rett til Morgenøy, hvor en dedikert og hemmelig sekt har tilbedt ham og ventet på hans tilbakekomst. Han lever i skyggene frem til tiden er riktig, hvor han sammen med Lillebror og Ronja gjennomfører et kupp og tar over hele kulten, med hensikt om å gjenopptarte bombeproduksjonen og krigen mot industrialismen.

Lillebror Morgenstjerne

Lillebror Morgenstjerne er Mors yngste barn, og kultens mest profilerte prest. Han er en liten mann med store ambisjoner om å ta over ledelsen på øya så snart Mor ikke lenger er i stand til det. Han er i all hemmelighet med i Kobbe-sekten i kulten, som dermed ønsker at kulten skal fortsette å leve i skjul fra omverdenen.

Lillebror fungerer i stor grad som seriens antagonist. Han er i begynnelsen helt i mot at Johanne og Pål skal innvies i kulten, og begynner raskt å mistenke Johannes intensjoner. Ved hjelp av Kobbe og Ronja tar han over makten på øya.

Ronja Regnbåge

En vakker 25 år gammel kvinne som fungerer som Lillebrors høyre hånd – en slags Lady MacBeth / Grima Ormtunge, som hvisker i øret hans og egentlig sitter med mer makt enn man først skulle tro. Hun er også et fremtredende medlem i Kobbe-sekten, og er en stor pådriver for at han skal komme tilbake til øya og gjenoppstarte korstoget mot industrialismen. Hun bruker femininiteten og skjønnheten sin til å ha makt over spesielt de mannlige kultmedlemmene og går etterhvert bak ryggen på Lillebror for å gjennomføre oppgaver hun mener han er for svak til å gjøre selv, deriblant drapet på Månar og Løvetann.

Ronja er svært opptatt av profetien om Kobbe og Mors dødfødte barn og oppdager at Johanne og Helene sammen kan være reinkarnasjonen av barnet, og insisterer på at Kobbe og Lillebror må bruke dem som nye idoler i troen når hjernevaskingen av Johanne er ferdig.

Løvetann Morgenstjerne

Mors eldste barn, en godt voksen mann med ansvaret for matproduksjonen på øya. Denne veldig omfattende oppgaven gjør at han har et passivt forhold til de ideologiske forskjellene i kulten og maktkampen som følger etter Mors hjerneslag. Han ønsker å bevare roen så mye som mulig for å holde familien og kulten samlet. Autoriteten han har både i familien og kulten som helhet gjør ham en naturlig kandidat for å ta over ledelsen etter Mor, en rolle han motvillig går inn i. Den urokkelige og rolige karakteren hans gjør ham til en trussel for Ronja og Lillebrors kupp, og gjør at Ronja får ham drept midtveis i sesongen.

Ada Morgenstjerne

Mors eneste datter er en kvinne som ønsker å leve et så rolig og fredelig liv på øya som mulig, men som involverer seg i maktkampen på øya når hun begynner å forstå hensiktene til

Lillebror, både av ideologiske og personlige grunner. Ada ønsker å hedre Mors ønsker om fremtiden til øya og fortsette planen hennes om å spre troen til omverdenen, men har også et rivaliserende forhold til lillebroren sin og vil ikke at han skal ha makt over henne. Hun anerkjenner den voksende makten Johanne får gjennom hennes tette forhold til Mor, og blir veldig kameratslig med henne og Helene på grunn av makten det gir henne. Til slutt feiler forsøket hennes og hun blir, sammen med Johanne, hjernevasket og brutt ned av Ronja, Lillebror og Kobbe, og blir også igjen på øya når Helene rømmer, til tross for at Helene inviterer henne med.

Pål

En 25 år gammel mann som har tilbragt hele det voksne livet sitt som sprøytenarkoman. Han blir indoktrinert i kulten samtidig som Johanne, og blir raskt et svært troende medlem på grunn av stabiliteten, tilhørigheten og meningen kulten fyller ham med.

Har mye kjærlighet for Johanne, som hjalp ham med å bli ren under en reportasje hun lagde om ham et par år før serien finner sted, men ender opp med å bli mer og mer sjalu på statusen hun får i kulten gjennom forholdet hennes til Mor. Blir dermed forført av Ronja og Lillebror inn i Kobbe-sekten.

Representerer en stor fare for Johanne, siden han er den eneste på øya som vet at hun er journalist før Kobbe ankommer.

Tor-Arild og Gro Grasland

Helenes foreldre, som blir introdusert for øysamfunnet gjennom en reportasje de lager om «bøndene på Morgenøy» for Norge Rundt i 1977. Spesielt Tor-Arild forelsker seg i det enkle livet han ser der, og overbeviser Gro om å forlate livet deres og flytte dit permanent så snart Helene er ferdig med skolegangen sin.

Gro ender opp med å angre på valget og prøver å få familien ut derfra etter bare et par år. Dette ender dårlig, og hun prøver å rømme alene, men blir tatt av Lillebror og drept på fastlandet, som får det til å se ut som et selvmord.

Hendelsen radikaliserer Tor-Arild, som blir hjernevasket av Lillebror og Ronja i obelirken, og til slutt får ham til å bli en del av Kobbe-sekten.

Ved seriestart er Tor-Arild et høylytt og brautende medlem som Johanne umiddelbart misliker og mistenker.

FRELSER

Pilot - Del 1

Skrevet av

Lukas Bakkebø Bjune

EXT. HELENES HUS - DAG

JOHANNE (19), pyntet for fest med en pappvin i hendene, stråler som en sol mens hun går opp mot et gammelt hus med mye skog rundt. Været er fantastisk.

Hun får øye på HELENE (19), en vakker ung kvinne med stort, bølgete, rødt hår. Hun står på terrassen til huset og dekker på bordet.

Johanne smiler mens hun sniker seg mot henne og gir henne en stor klem bakfra.

JOHANNE

Halla.

HELENE

Hei, du.

Johanne prøver å slippe taket, men Helene holder hendene hennes fast rundt seg. Hun lukker øynene, nyter øyeblikket.

JOHANNE

Endelig ferie, hæ?

Fuglesang. Lyden av blader som rasler i vinden. Bølger som treffer stranden rett nedenfor huset.

JOHANNE (CONT'D)

Faen, så gøy vi skal ha det i sommer.

Helene kniper øynene sammen, som om hun har vondt.

Omfavnelsen slutter. Helene snur seg mot Johanne

HELENE

Johanne, vi drar i dag. På den turen.

JOHANNE

Hæ? Jeg trodde det - jeg trodde dere skulle dra etter sommeren?

Helene rister på hodet og unnviker blikket til Johanne.

HELENE

Nei, det - det ble flyttet frem. I siste liten. Vil du ha en GT?

Helene går inn i huset. Johanne blir igjen på terrassen.

JOHANNE

Ja, ok, men når kommer du hjem da?
Får vi dratt på festival?

Beat.

HELENE (O.S.)

Ja. Ja, selvfølgelig!

EXT. HELENES HUS - SOLNEDGANG

~20 klassekamerater av Johanne og Helene henger på terrassen.
Musikk, røyk, høy flaskeføring.

Johanne sitter i en utesofa og begynner å bli ganske full.
Hun ser bort på Helene, som står fraværende på siden og ser
ut i luften med et glass klar væske i hånda.

KLASSEKAMERAT #1

...Hvordan gikk det med deg,
Johanne? På muntlig?

Johanne himler med øynene.

JOHANNE

Jeez, kan vi ikke snakke om noe
annet? Vi trenger ikke sitte å
bale om skole hele tiden, vi er
endelig FERDIGE, for faen!

Hun hever glasset sitt til mye hoi-ing og jubel. Hun hever
glasset mot Helene, som står alene på andre siden av
terrassen og ser blankt ut i luften.

JOHANNE (CONT'D)

Helene!

Helene tvinger frem et smil og hever glasset. Hun setter det
fra seg og går ned fra terrassen.

Klassekamerat #2 lener seg inntil Johanne.

KLASSEKAMERAT #2

(hvisker)

Drikker hun vann?

Johanne gir ham et blikk, reiser seg og går bort til glasset.
Hun tar en slurk. Vann. Hun lager en skuffet grimase og
kaster væsken ut på plenen. Hun ser nesten fornærmet rundt
seg etter Helene.

EXT. HELENES BÅT - SENERE

Helene sitter i familiens båt, ankret opp på en liten flytebrygge.

Johanne sjangler ned til henne og smiler fra brygga.

JOHANNE

Hei, du. Går det, liksom... Bra med deg?

Helene, klink edru, ser på henne og nikker. Ikke overbevisende.

JOHANNE (CONT'D)

For du vet, det ser ikke akkurat heeelt ut som du digger din egen fest. Driker du bare vann?

Helene ser vekk.

HELENE

Sorry. Det har vært en lang dag. Jeg har... så masse å tenke på. Vil ikke være bakfull i morgen når vi drar.

Beat.

JOHANNE

Kom aaan da! Drikk deg opp! Det er din fest! Bli med på en drikkelek! Pliiiiis.

Johanne tar tak i henne og prøver å lede henne opp, men Helene rikker seg ikke.

HELENE

Jeg kommer om litt. Ok?

JOHANNE

Greit.
(halvveis tøysete)
Bare vær sånn, du!

Johanne går opp til festen igjen.

Helene ser Johanne gå, åpner munnen for å si noe, men lukker den igjen. Hun tar seg på skulderen, miserabel.

INT. BAD, HELENES HUS - NATT

Johanne sitter drita på kanten av badekaret mens KLASSEKAMERAT #3 sitter på skittentøyskurven. Hun er midt i en lang rant.

JOHANNE

(gråten i halsen)

...Jeg-jeg skjønner bare ikke hva som skjer med henne? Hun-hun-hun snakker liksom ikke med meg? Og hun oppfører seg rart, og jeg trodde ikke det var sånn det her skulle gå, trodde liksom - ferdig med videregående, nå er vi voksne, vi skal kjøre på, det skal være oss to, vi kan endelig være akkurat de menneskene vi vil med hverandre, men neeeej, nå skal hun oppføre seg rart og være fjern og jeg skjønner ikke? Skjønner du?

Klassekamerat #3 har sonet helt ut. Han er også veldig full.

JOHANNE (CONT'D)

Hallo.

Han rister på hodet, kommer ned igjen til jorda. Han ser slapt og likegyldig på henne.

KLASSEKAMERAT #3

Helt ærlig trodde jeg vi gikk inn hit for å kline, men hvis du må ha min mening syns jeg egentlig at hun alltid har vært rar.

Beat. Johanne ser fornærmet og forvirra på ham.

KLASSEKAMERAT #3 (CONT'D)

(clueless)

Skal vi kline?

JOHANNE

Niks, nope, neejj. Hvem, assa hvem faaaen tror du at du er, egentlig? Jeez. Og så hjemme hos henne også? Herregud. Stikk. Jeg må... bæsje. Eller kaste opp. Ikke helt sikker.

Han hiver armene sarkastisk i været og går ut. Johanne sitter igjen ensom, fortvilet og lei seg.

EXT. HELENES HUS - NATT

Gjestene pakker sammen sakene sine og begynner å gå.

HELENE
Takk for alt, folkens! Jeg kommer
til å savne dere!

De fulle tenåringene hever røyk og glass og kommer med ymse
slappe anerkjennelser mens de går.

Helene huker tak i sistemann ut, Klassekamerat #2.

HELENE (CONT'D)
Har du sett Johanne?

KLASSEKAMERAT #2
Ikke på en stund, ass.

Helene nikker. Prøver å skjule skuffelsen.

INT. HELENES HUS - SENERE

Helene rydder glass inn i oppvaskmaskinen. Vi hører en bil
parkere utenfor og Helenes foreldre, TOR-ARILD og GRO (45),
komme inn i huset.

TOR-ARILD
(ler)
Hvorfor rydder du, skatten? Har du
glemt hvilken dag det er?!

Han gir henne en stor klem. Han er i ekstase, tripper av
spenning.

TOR-ARILD (CONT'D)
Fikk du gitt dine farvel til alle?

Helene nikker, prøver mislykket å matche lykken hans.

HELENE
Jeg må bare pakke ferdig. Så - så
er jeg klar.

INT. BAD, HELENES HUS - LIKE ETTERPÅ

Tor-Arild går inn på badet og rynker på nesen. Toalettet er
fullt av oppkast. Han trekker ned.

Han begynner å pakke toalettsaker.

Han hører noe fra badekaret. Han trekker forhenget til side og ser Johanne ligge langflat oppi, i halvsøvn. Han humrer høyt.

TOR-ARILD

Nei, er du her, Johanne?

JOHANNE

(alvorlig snøvlete)

Tenkte kanskje at det var greit for dere at jeg sov over her like godt?

Han ler igjen.

TOR-ARILD

(hjelper henne opp)

Beklager, men du må dessverre dra hjem nå, Johanne. Vi drar snart. Langt, langt vekk.

EXT. HELENES HUS - LIKE ETTERPÅ

Helene sitter på terrassen med Gro i stum melankoli når hun ser Tor-Arild komme ut av huset med Johanne.

Hun reiser seg, løper bort til henne og omfavner henne.

HELENE

Er du her?!

TOR-ARILD

Du kan følge henne litt, men husk:

Han peker på armbandsuret sitt.

Helene går raskt nedover mot veien sammen med Johanne.

HELENE

Jeg er så glad du er her. Jeg er veldig glad i deg, vet du.

Johanne vet ikke hva hun skal si.

JOHANNE

...okay. Takk. Og jeg deg, også!

Helene begynner å få tårer i øynene.

HELENE

Et lysere liv er mulig, Johanne. Det er viktig å huske på. Et lysere liv er mulig.

Johanne prøver mislykket å matche alvoret.

JOHANNE

Jeg er helt enig. Et lysere liv
høres... dritbra ut.

Helene ler kort, og omfavner henne igjen.

HELENE

Farvel, Johanne. Jeg kommer til å
savne deg så mye.

Hun snur seg raskt og går opp igjen mot huset mens hun tørker
tårene sine.

JOHANNE

Vi, eh... Snakkes! Gleder meg til å
høre om turen!

Johanne begynner å gå, ser seg over skulderen mange ganger.

EXT. BUSSTOPP - MORGEN

Johanne sover på en benk i et busstur.

Vi hører sirener i avstanden, som blir høyere og høyere.

Blålys lyser opp skuret. Johanne våkner brått av to
brannbiler som suser forbi henne.

Hun reiser seg og ser i retningen de kjører. Hun ser røyk i
avstanden.

EXT. HELENES HUS - LIKE ETTERPÅ

Johanne går opp veien, og begynner å småløpe de siste meterne
til hun kan se huset.

Enorme flammer sluker huset helt. Familiebilen er sprengt i
fillebiter. Et godt stykke ute på sjøen står familiebåten i
flammer.

Johannes ansikt fylles av forvirret redsel.

MATCH KUTT TIL:

EXT. BYGATE - DAG

JOHANNE (29) går ned langs en folksom byggate. Støy, høye
bygninger og mennesker som kryr over alt.

INSERT: 10 år senere.

Johanne ser ut som hun er den eneste som beveger seg i sin retning, alle andre går mot henne. Hun er blank i blikket.

INT. MØTEROM, REDAKSJON - DAG

Journalister samlet rundt et langbord.

Johanne åpner døren så forsiktig og stille som hun kan.

Alle i møterommet snur seg mot henne. Noen med hat i blikket, andre med medynk.

GEIR GUNNERUD (35), en liten ansvarlig redaktør med umåtelig stram sleik og dratil-tryne, driller øynene inn i Johanne.

GUNNERUD

Der er hun ja! Redd for å komme inn
i dag eller?

Johanne prøver å smile lett mens hun setter seg.

JOHANNE

Nei, jeg vet jeg er ørlitegrann
sen, men altså...

Johanne får blikkontakt med THEODOR (40), som står bak Gunnerud og skjærer en klein grimase.

GUNNERUD

(til Theodor)
Hun vet faktisk ikke?

Han trekker på skuldrene.

GUNNERUD (CONT'D)

Takk for at du ikke klarer å gjøre
jobben din, Theo. Så jeg kan få
æren. Virkelig en sann glede. Mitt
kontor. Begge to. Møtet er hevet.

INT. GUNNERUD KONTOR - LIKE ETTERPÅ

GUNNERUD

Hvem var kilden din.

JOHANNE

Unnskyld?

GUNNERUD

Kilden din. Arbeideren i A.V. Skog
AS. I saken din. Om A.V. Skog AS.

Johanne veksler blikk mellom Gunnerud og Theodor.

JOHANNE

Ja?

GUNNERUD

Hva heter han? Er du treig i
knollen? Hvem faen er fyren?

JOHANNE

Han står i fare for å miste jobben
sin om det går i trykk. Dette vet
du. Jeg må ikke gi deg det navnet,
Geir.

GUNNERUD

Åh, men det er akkurat der du tar
så inni faen feil, Johanne. Du må
faktisk gi meg det navnet. Fordi
A.V. Skog AS er nå ganske så kåte
på å dra deg, dra oss, inn i PFU,
om ikke en rettssal, fordi de mener
din anonyme lille whistleblower med
et hjerte av gull og, åh, så dårlig
samvittighet ikke finnes.

(beat)

Så: Hva. Heter. Han?

Gunnerud stirrer intenst på henne. Et hint av skadefryd.

INT. LANDSKAP, REDAKSJON - LIKE ETTERPÅ

Johanne går irritert og bestemt ut av kontoret.

GUNNERUD (O.S.)

Sa jeg ikke at det øko-hippie-
greiene var en jævla pandoras eske,
Theodor? Gjorde jeg ikke det?

Theodor småløper etter henne.

JOHANNE

Dette er fittesøppel. Det vet du.
(mumler)
Hvem tror han han er - bare fordi
han er sønnen til...

THEODOR

Kom an, Joe.

Hun snur seg og stirrer forbannet på ham.

THEODOR (CONT'D)
Unnskyld. Johanne.

Hun snur seg tilbake igjen og går raskt til pulten sin.

THEODOR (CONT'D)
Bare gi meg navnet, da. Så kan jeg
gå god for det. Det ordner jeg.

JOHANNE
Jeg kan ikke. Jeg kan faktisk ikke.

THEODOR
(nervøs)
Hva betyr det?

Hun setter seg ned og ser på ham.

THEODOR (CONT'D)
Herregud. Jeg har navnet mitt på
den saken også, Johanne!

JOHANNE
Unnskyld.
(beat)
Så... Hva nå?

Han sukker tungt.

THEODOR
Vi må trykke en rettelse i dagens.
Krype til korset. Håpe de skåner
oss. Veldig mulig vi blir felt i
PFU, men forhåpentligvis slipper vi
søksmål.

Johanne biter tennene sammen, men nikker.

JOHANNE
Og meg?

Beat.

THEODOR
Jeg fikser det.
(beat)
Men kanskje du bør... komme deg ned
på jorda igjen? Litt mindre
konspirasjonsteorier og "fuck the
man" og gå tilbake til, du vet,
folk på gata. Du var god der.

JOHANNE

Kanskje jeg bare skal få meg en jobb på Rimi.

Theodor ler.

JOHANNE (CONT'D)

Jeg mener det. Faktisk bidra med noe. Noen må jobbe der også, må vite. Folk trenger matvarer. Mer enn de trenger noe av det...
(gestikulerer rundt seg)
Dritet her.

THEODOR

Slutt nå, det her er viktig. Journalistikk er viktig. Det er nobelt.
(mumler)
Det kan være det, i hvert fall.

Johanne unngår å møte blikket hans, oppgitt. Hun ser på klokka.

JOHANNE

Du, jeg må dra. Jeg har en avtale med pap-
(retter seg selv)
En gammel kjenning er i byen.

THEODOR

(overrasket)
Hvem?

JOHANNE

Du kjenner dem ikke.

Beat. Theodor ser på henne med infantiliserende empati.

THEODOR

Ta dagen, du. Kom sterkere tilbake i morgen! Det ser ut som du har pushet deg selv litt hardt i det siste.

Johanne reiser seg og går.

JOHANNE

Takk for den, du.

THEODOR

Jeg mente ikke-

EXT. BYGATE / BAKGATE - SENERE

Johanne går gatelangs blant høye, identiske, voldsomme bygninger. Hun hører på musikk på en walkman. Det er overskyet, men sola ville knapt truffet gatene uansett. Bymas og bykjias over alt. Hun tenner en røyk.

Hun stopper foran et stort kontorbygg, med et stort banner hengende på utsiden: "INDUSTRIDAGENE 2007". Innenfor er det haugevis med folk i dress som drikker champagne og mingler med hverandre.

Johanne ser spesielt på en MIDDELALDRENDE FINANSMANN, to meter høy med en svindyr dress, som snakker med en ung kvinne i et kort skjørt. Røykehånda hennes skjelver mens hun ser på ham. Hun puster inn og ut, manner seg opp til å gå inn.

Plutselig ser han ut vinduet, rett på henne. Han smiler overrasket og bredt og vinker til henne.

Johanne ser raskt vekk og går hastig rundt et hjørne.

Finansmannen går ut og følger etter henne.

Johanne smetter inn i en bakgate. Hun holder pusten og presser seg inntil veggen.

Finansmannen går forbi, ser seg rundt, ser henne ikke.

FINANSMANNEN

Johanne? Johanne?

Han rister på hodet, snur og går tilbake over veien, inn i kontorbygget.

Johanne følger ham med blikket. Hun puster lettet ut.

Hun går videre innover bakgaten.

I bakgaten møter hun to unge menn som går motsatt vei. Den ene bærer en STOR SEKK. De går raskt, skumper borti Johanne.

Johanne snur seg og ser dem ta på seg hver sin FINLANDSHETTE før de løper ut av bakgaten, mot kontorbygningen.

Johanne stopper opp, før hun følger etter dem.

Vi hører en kvinne SKRIKE. Johanne går raskere mot kontorbygget. Hun får akkurat se finlandshettene gå inn i samme kontorbygg som finansmannen.

FINLANDSHETTE #1(O.S.)

SYNDENE DERES MOT MENNESKEHETEN!
MOT NATUREN! KAN IKKE GÅ USTRAFFET!

(MORE)

FINLANDSHETTE #1(O.S.) (CONT'D)
SYNDENE DERES MOT MENNESKEHETEN!
MOT NATUREN! KAN IKKE GÅ USTRAFFET!

Skrikene innefra blir høyere, en håndfull mennesker løper ut. Johanne går mot strømmen, mot kaoset.

Finlandshette #2 løper ut av bygget og ser rett på Johanne. Forvirret, intens øyekontakt med ~15 meters avstand.

Under finlandshetten ser vi øynene til den unge mannen. Det ene er helt lyseblått og oppsperret. De andre er halvt lukket og slapt, muligens blindt.

FINLANDSHETTE #1 (O.S.) (CONT'D)
LARS?!

Han svarer uten å snu seg bort fra Johanne:

FINLANDSHETTE #2
 Hæ?!

FINLANDSHETTE #1 (O.S.)
 Jeg trenger litt hjelp her!

FINLANDSHETTE #2
 Med-med hva?!

FINLANDSHETTE #1 (O.S.)
 Hv-hva tror du?! Med bomben?!

Flere skrik innenfra.

Finlandshette #2 nøler et øyeblikk, men løper inn igjen.

Johanne står alene et sekund, vet ikke hva hun skal gjøre før-

BANG!

Finlandshette #2 flyr ut av bygget og inn i en lyktestolpe. Johanne går i bakken.

Lyden av glasskår i luften. Kaotisk og støvete pandemonium.

Johanne tar seg til ansiktet. Et glasskår sitter fast i kinnene hennes. Blod strømmer.

Skrik. Svart.

INT./EXT. NRK NYHETSREPORTASJE

Helikopterbilder av røyk og støv fra eksplosjonen.

NYHETSREPORTER (V.O.)

Vi kan bekrefte at to personer er døde og minst ni mennesker er skadet.

Uskarpe bilder fra et digitalkamera viser glasskår strødd utover asfalt. Et gapende hull i kontorbygningen.

NYHETSREPORTER (V.O.)

Vitner fra åstedet hevder at det er snakk om to gjerningsmenn som løp inn i lobbyen med bomben, men politiet har ennå ikke bekreftet alle detaljer til NRK.

INT. LEGEVAKTEN - SAMTIDIG

Johanne sitter i en sykeseng med en stor bandasje på kinnet og et hovent ansikt. En liten kasse-TV spiller reportasjen.

Ved siden av Johanne ligger en KVINNE med bandasjert arm.

NYHETSREPORTER (V.O.)

Vitner sier til NRK at de hørte en av gjerningsmennene rope frasen: "Syndene deres mot naturen kan ikke gå ustraffet". Bygget som ble truffet vertet de årlige Industridagene, hvor folk fra alle mulige bransjer-

BANDASJERT KVINNE

(strekker seg mot fjernkontrollen)

Kan vi vær så snill se på noe annet?

Johanne slår armen hennes vekk.

JOHANNE

(utydelig pga bandasje)
Jeg bestemmer. Jeg er mye mer skadet enn deg.

Kvinnen virker ikke som hun skjønner hva Johanne sier, men trykker fornærmet på en knapp på siden av sengen.

NYHETSREPORTER (V.O.)

Frasen er tatt direkte fra et trusselbrev terroristen Torstein Kobbe skrev til Statoil i 1980, rett før han sendte en av sine aller farligste postbomber til kontoret deres i Stavanger.

PÅ TVEN: Vi ser et arrestbilde av TORSTEIN KOBBE (~50). Han ser dyrisk og vill ut i blikket, med langt hår og et rotete, stritt skjegg.

Vi ser et bilde av brevet Kobbe sendte til Statoil.

Vi ser gamle bilder av et Statoilbygg sprengt i fillebiter.

NYHETSREPORTER (V.O.)

Politiet sier de vil etterforske enhver tilknytning de kan finne til Kobbe, selv om han har vært fengslet i over tjue år.

Kobbes ville åsyn fyller skjermen rett før TVen blir svart. En SLITEN SYKEPLEIER har skrudd den av manuelt. Den bandasjerte kvinnen smiler fornøyd.

JOHANNE

(utydelig, til sykepleieren)

Har du - unnskyld, au - unnskyld, vet du, er det en liste? Over de skadde?

SLITEN SYKEPLEIER

Sorry, vi vet ikke nok ennå.

Den slitne sykepleieren går ut.

INT. JOHANNES STUDIOLEILIGHET - KVELD

Johanne går inn og begynner å ta av seg skoene i mørket.

Theodor går sakte bort til henne og legger en hånd på ryggen hennes.

JOHANNE

(skriker)

HVA I FAEN, THEODOR?! Hva gjør du her?!

(holder seg til kinnet)

Au, au, faen.

Theodor krymper.

THEODOR
Beklager, jeg ville bare-

JOHANNE
(utydelig)
Hvordan kom du deg inn her i det hele tatt?!

THEODOR
Hæ? Åja, du gav meg en nøkkel.
Husker du ikke?

Johanne rister på hodet mens hun tar av seg skoene.

Theodor skrur på lyset og skvetter av ansiktet hennes.

THEODOR (CONT'D)
Å, herregud, går det bra med deg?!
Herregud, jeg visste ikke - er det fra angrepet i dag? Å herregud,
Johanne, huffameg, kjære deg.

Han omfavner henne. Han kommer klønede borti kinnet hennes.

JOHANNE
Au. AU.

THEODOR
(avslutter klemmen)
Unnskyld! Unnskyld, jeg har laget middag! Vichyssoise!

Vi ser en gryte med suppe putre på en liten komfyr.

Hun slenger seg ned i sovesofaen sin.

JOHANNE
(utydelig)
Ikke sulten. Vondt.

Beat. Theodor lader opp en liten tale. Johanne sitter med ryggen til.

THEODOR
Johanne, nå må du ikke grave deg selv helt ned igjen. Vær så snill. Du trenger ikke være alene nå, etter at du har gått gjennom noe så voldsomt som du har. Jeg har så lyst til å være her med deg, hjelpe deg. Jeg liker deg så godt, og vi er så bra sammen, og kanskje - kanskje dette kan være bra?
(MORE)

THEODOR (CONT'D)

At vi kan komme nærmere hverandre gjennom det grusomme greiene her? Jeg vet at du ikke har noe familie igjen, stakkar, men jeg har masse familie, og de hadde likt deg så godt, så om du bare, vær så snill, slipper meg inn, så tror jeg vi hadde hatt det så bra. Begge to. At vi bare satser på det her nå. Satses på oss. Gir det et skikkelig forsøk. Hva sier du? Pus?

Han legger hånden på skulderen hennes, overbevist om at denne talen var en sikker vinner.

Hun snur seg mot ham, sliten og irritert i blikket.

EXT. JOHANNES STUDIOLEILIGHET - LIKE ETTERPÅ

Theodor står i regnet og får døra slengt i ansiktet.

THEODOR

J-jeg ringer senere, ok?!

INT. JOHANNES STUDIOLEILIGHET - LIKE ETTERPÅ

Johanne fisker opp en eske med reseptmedisin fra veska si og tar to piller i munnen før hun skyller det ned med vann rett fra springen.

Hun legger seg i sovesofaen med et teppe og ser på esken med medisin.

JOHANNE

(mumler til seg selv)

Please ikke vær noe bullshit...

Hun lukker øynene.

FADE TIL SVART

DRØMMESEKVENNS: EXT./INT. BYGATE / HELENES HUS - DAG / NATT

En kaotisk kollasj av bilder og minner blør inn i hverandre.

Eksplasjon. Finansmannen flyr ut av kontorbygget og treffer en lyktestolpe. Han får øyekontakt med Johanne (29). De stirrer på hverandre, mens han blør ut på asfalten.

FINANSMANNEN

Et lysere liv er mulig, Johanne.

Nå ligger Johanne på bakken og blør ut. Men hun ligger ikke lenger på bakken, men i badekaret i huset til Helene.

Torstein Kobbe river dusjforhenget forhenget til side og ser på Johanne med det dyriske blikket sitt.

Johanne dytter ham til side og løper, flytende og frustrerende slik man bare løper i drømmer, ut av huset.

Med en gang hun kommer seg ut av huset, EKSPLODERER det bak henne. Hun faller i bakken. Hun åpner øynene. Rett ved siden av henne ligger finansmannen og stirrer dødt på henne. Hun blunker. Det er ikke finansmannen, men Helen-

INT. JOHANNES STUDIOLEILIGHET - NATT

Johanne kaldsvetter i sengen sin og våkner med et gisp.

Hun tar seg til ansiktet og skvetter av bandasjen, hadde glemt at den var der.

JOHANNE

Au, fitte...!

Hun reiser seg og snubler bort til fasttelefonen. Hun ringer et nummer.

Stemmen i den andre enden er ung og kvinnelig, men helt utydelig. Johanne har vanskelig for å bli forstått, med såret og bandasjen i ansiktet.

JOHANNE (CONT'D)

(inn i telefonen)

Hallo. Jeg bare... jeg bare lurte på... Ottar. Ottar Klung. Er-er han hos dere? Går det bra med ham?

(beat)

Er. Han. Hos. Dere?

(beat)

Ottar Klung! Går det bra med ham?!

(beat, frustrert:)

Å herregud, da.

Hun legger hardt på røret, kler på seg og går ut.

EXT. SYKEHUS - NATT

Johanne går ut av en buss og ser fasaden til sykehuset. Gammelt og stygt, langs en motorvei.

Hun går inn.

INT. SYKEHUSRESEPSJON - LIKE ETTERPÅ

SYKEPLEIEREN i resepsjonen ser utmattet og utålmodig ut. Vi hører ikke dialog i denne scenen.

Johanne sier noe til ham. Han sjekker noe på PCen og gir henne et svar.

Hun peker side til side, usikker på hvor hun skal. Han peker ned en spesifikk gang. Johanne går dit og vinker en takk.

INT. SYKEVÆRELSE - NATT

Finansmannen, som altså heter OTTAR KLUNG, ligger bevegelsesløst med øynene lukket i en sykeseng. Han er dekket av gips fra livet og ned. Instrumenter piper ved siden av sengen hans.

Johanne åpner døra og ser på ham fra dørkarmen. Selv bevisstløs, er hun åpenbart litt redd for ham. Hun puster ut.

JOHANNE
(til seg selv)
Ok.

Hun lukker døra og går.

INT. BUSS - NATT

Johanne sitter helt foran ved siden av BUSSJÅFØREN og roer seg ned. Hun ser på klokka: 23:23. Hun er utmattet, søvnløs.

JOHANNE
(til bussjåfør)
Hva er neste stopp?

BUSSJÅFØR
Hovedgata.

JOHANNE
(trykker på stopp)
Perfekt.

EXT. HOVEDGATA/BAKGATE - NATT

Johanne går ensomt ned den mørke gata.

Hun får øyekontakt med en overgrov ung LANGER og nikker til ham. Han nikker tilbake. Hun krysser gata.

Hun følger ham rundt et hjørne, inn i en bakgate.

INT. SMUG - LIKE ETTERPÅ

Tre uteliggere ligger på bakken. En er så vidt våken.

LANGER

H? Kola?

Hun rister på hodet.

JOHANNE

(tregt, tydelig)

Downers. Vil sove.

Han nikker, åpner en sekk, og begynner å romstere oppi.

Johanne ser seg rundt i smuget. Hun er langt mer komfortabel her enn i sykehuset. Ikke første gang.

JOHANNE (CONT'D)

(utydelig)

Og en joint.

LANGER

Har ikke noe ferdigrulla. Men har
papes?

Han tar opp en pakke rullepapir.

JOHANNE

(utydelig, tommel opp)

Sure. OK.

Langeren nikker og leter i sekken.

Hun får øye på en plakat på en murvegg. Hvit, enkel og barnlig. Øverst en logo av et tre og en stjerne kombinert.

Under står det:

"Gratis for alle mennesker! Et varmende måltid og en myk seng! Et oppløftende samtale med en stor tenker.

Den norske Unisme-kirken.

Fyll din sjel med lys! Et lysere liv er mulig!

Man-Søn, kl. 00:00"

Johanne stirrer på plakaten. Vantro.

Hun prikker langeren på skulderen og peker på plakaten.

JOHANNE (CONT'D)
 (utydelig)
 Hva faen er det?

LANGER
 Hm? Å, ingen anelse. Men de har seriøst spist opp en del av profitten min i det siste, ass. Håper de gir seg snart, kan ikke være bærekraftig å drive, hvis de holder det de lover.

Han fortsetter å grave i sekken sin.

JOHANNE
 (utydelig)
Hvor er det?

Langeren tar opp en liten pose med piller, en pose med marijuana, og en liten pakke rullepapir.

LANGER
 (gestikulerer rundt seg)
 Her. Utenfor folkebadet. Under Trappebrua. Helgaparken. Kommer en buss og henter alle sliterne som vil være med, vøtt.

Han gir henne posen, hun gir ham en liten bunke små sedler.

Hun klarer ikke slutte å se på plakaten.

LANGER (CONT'D)
 (går ut på gata)
Snakes on a plane.

Vi ser en SKJEGGETE UTELIGGER (60) som ligger inntil en vegg se på Johanne.

SKJEGGETE UTELIGGER
 Jeg sku' tenkt å bli med på det i da'. Fått det godt anbefalt.

Johanne snur seg mot ham, nysgjerrig. Fortsatt helt komfortabel i denne verdenen.

JOHANNE
 Å?

SKJEGGETE UTELIGGER
 God lapskaus, sier de. Og rein seng. Flere som blir igjen, må vite. Jækla god lapskaus, sikkert.

Han humrer godt. Hun ler med ham.

Hun snur seg tilbake til plakaten.

JOHANNE
(utydelig)
Det må det være.

Beat.

SKJEGGETE UTELIGGER
Ska'ru være med?

Johanne ser på klokka. Tilbake på plakaten. Trekker på skuldrene.

JOHANNE
(helt utydelig)
Kan jo ikke si nei til en sånn
sjanse. Og lapskaus, ikke minst.

Beat.

SKJEGGETE UTELIGGER
Hæ?

EXT. HOVEDGATA - SENERE

Liten sekvens satt til musikk:

Johanne går bort til den skjeggete uteliggeren, som står og venter på henne, med to pølser. Hun gir den ene til ham og tar den andre selv.

Hun gir ham en røyk og tenner den for ham. Hun ruller en joint.

Johanne ler av noe han sier. Han ler også.

En gammel minibuss uten logo eller taxiskilt, med plass til ~20stk kjører opp til dem og stopper.

Ut kommer en liten mann, ROLF (30), med strikkegenser, ullbukse og et vennlig smil.

De utveksler noen vennlige ord med ham før han åpner døra og leder dem inn i bussen.

INT. MINIBUSS - LIKE ETTERPÅ

De setter seg inn i bussen, hvor det er fire andre uflidde passasjerer. Stemningen er god.

Rolf kommer bak til dem med to pappkopper og en termos med kaffe før han setter seg ned og kjører av gårde.

INT. MINIBUSS - SENERE

Den skjeggete uteliggeren har sovnet, men Johanne er lys våken og ser på naturen som farer forbi utenfor vinduet.

En hånd fra setet bak prikker henne på skulderen.

Johanne snur seg og ser JEANETTE (45), med svartfarget hår og piercing i øyebrynet. Hun smiler.

JEANETTE
(rekker frem hånden)
Hei. Jeanette.

De tar hverandre i hendene.

JOHANNE
(utydelig)
Johanne. Unnskyld. Vanskelig å...

Hun peker på bandasjen sin.

JEANETTE
Ja, huff. Det ser ikke godt ut. Er det første gangen din? Hos Unismekirken?

Johanne nikker.

JEANETTE (CONT'D)
Åh, det er bare å glede seg! Kenneth og jeg var der forrige uke, og vi har ikke klart å slutte å tenke på det. Helt utrolig.

Vi ser KENNETH (45) sove ved siden av Jeanette.

JOHANNE
(sakte, tydelig)
Så. God. Mat?

Jeanette fniser - i overkant lenge.

JEANETTE
Du får se.

Jeanette lener seg bak igjen i setet sitt. Johanne sitter igjen som et spørsmålstejn. Hun tar på seg headset og hører på musikk fra walkman-en sin.

INT. THEODORS LEILIGHET - NATT

Leiligheten hans er ryddig, romslig og lys, i hvert fall sammenlignet med Johanne sin.

Theodor ligger henslengt på sofaen sin og ser på nyheter: en reportasje om bombeangrepet. Han ser miserabel og trist ut; røde øyne og en eske med lommetørkler på bordet.

Fasttelefonen hans ringer. Han skrur ned lyden på TVen og svarer raskt.

THEODOR

Johanne?

GUNNERUD (O.S.)

Hæ, nei? Det er Gunnerud.

THEODOR

Å.

GUNNERUD (O.S.)

Er hun i et sånt humør igjen? Man skulle tro at å bli bombeoffer ville gjøre henne litt mer åpen, kanskje. Selv for deg.

THEODOR

Kan du vær så snill ikke mobbe meg.

Gunnerud humrer stygt og kort.

GUNNERUD (O.S.)

Vi har blitt etterspurt. Torstein Kobbe...

(beat, innpust)

...vil bli intervjuet. Av oss.

Theodor blir overrasket. Han ser på TVen, hvor det ville åsynet til Kobbe tar opp halve skjermen, sammen med teksten "INVOLVERT FRA FENGSELET?"

THEODOR

Terroristen?

GUNNERUD (O.S.)

Psykopaten har ikke latt seg intervjué én eneste gang på tjue år. Og nå har han valgt oss. Vår avis.

(beat)

Av alle avisene... alle mediehusene i landet... Kanskje verden. Så valgte han oss. Hurra.

Beat. Theodor forvirret over Gunneruds energinivå. Vet ikke hva han skal si.

GUNNERUD (O.S.) (CONT'D)
Og han vil bli intervjuet i morgen.

THEODOR
Hva- hvorfor?

GUNNERUD
Han er vel PR-kåt, da, vet du. Nå som han endelig har fått noen copycats, stakkars unge menn forgiftet av de banale jævla hippie-kommunist-tankene hans. Kanskje han vil hvitvaske seg, satse på en prøveløslatelse.

THEODOR
Men hvorfor oss?

Beat.

GUNNERUD (O.S.)
Tenk litt nå, Theo.

Theodor skjønner.

THEODOR
Johanne sin sak. A.V. Skog.

GUNNERUD (O.S.)
Han ønsket spesifikt å snakke med "journalisten som skrev den flotte saken om avskogingsindustrien". At hun bare ga faen i alt og fant opp hovedkilden sin driter han vel i.

(beat)

Men... jammen flaks at du også er kreditert på den saken, er det ikke?

Beat. Theodor vet ikke hva han skal si.

GUNNERUD (O.S.) (CONT'D)
Eller. Altså. Hvis du mener at hun fortjener tiårets intervjumulighet mer enn deg, så...

THEODOR
Nei. Nei, hun er ikke i stand til det nå. Jeg tar det. Jeg tar det.

GUNNERUD (O.S.)

Så flott!

Gunnerud legger på. Theodor ser på bildet av Kobbe på TVen.

EXT. BLÅHEIM - NATT

Bussen stopper i det lille tettstedet BLÅHEIM. Omringet av skog i den ene enden og hav i den andre - godt gjemt for omverdenen. En liten bensinstasjon og noen små gammeldagse hus, men alt ser ut som det ble forlatt for mange år siden.

INT. MINIBUSS - SAMTIDIG

Rolf drar i håndbrekket og reiser seg opp.

ROLF

Til dere nykommere: Husk å legge alt av elektronisk faenskap igjen her i bussen. Ingen telefoner, ingen kameraer... ja. Hvis du er usikker på om du kan ta med deg en ting, så kan du nok ikke det. Bare legg det igjen her.

Flere legger fra seg vesker og sekker, en flipptelefon her og der. Johanne legger motvillig fra seg walkman, headset og en bitte liten flipptelefon.

EXT. BLÅHEIM - LIKE ETTERPÅ

Johanne og de andre slitne passasjerene går ut av minibussen og blir møtt av en smilende ung mann som rører i en enorm gryte med lapskaus over et bål. Alle får en generøs skål.

På en plen like ved sitter ~20 mennesker og spiser lapskaus.

På den samme plenen står et STORT TELT, tilsynelatende laget på veldig gammelt vis, dekorert i fargerikt snirklete mønster.

Johanne går og ser seg rundt med skålen sin. Vi ser en MANN se ekstra nøye på henne. Johanne merker det ikke.

Hun setter seg ned på kaia, alene, ute av syne fra de på plenen. Vannet er stille, med en lett dis over seg.

Stemningen er drømmeaktig, nesten surrealistisk.

Ute på havet ser hun en ØY med et fjell. Hun begynner å spise. Mens hun tygger, begynner hun å le for seg selv, og spiser forttere og forttere. Det smaker fantastisk.

Hun hører bevegelse og snur seg.

Mannen som så på henne, PÅL (25), en uflidd, men kjekk og høy narkoman med et stort smil, går mot henne. Oppfører seg stort sett som en golden retriever.

PÅL

Næmmen er'e ikke deg, Johanne!
Kjente deg nesten ikke igjen med hele...
(gestikulerer mot kinnet)
Åssen går'e?

JOHANNE

(trekker på skuldrene)
Bra. Lenge siden, Pål.

Han setter seg ned ved siden av henne.

PÅL

Du, jeg fikk aldri takka deg for den saken du skreiv om oss den gangen. Du veit vel at den gjorde meg meg rein, sant? Å få lese om meg sjæl på den måten... satte tinga litt i perspektiv, da, veit du. Jeg slutta på dagen!
(spiser)
B'ynte å bruke igjen to uker etterpå da, men var deilig så lenge det varte!

Han ler høyt av seg selv. Johanne ser bak seg, nervøs for at noen hører etter.

PÅL (CONT'D)

Men hva gjør'u her 'a? Er'u på oppdrag? Lager en skikkelig kannonsak om Kirken? For hvis du trenger-

Johanne tar en finger over munnen hans.

JOHANNE

Ikke. Journalist. Ferdig. Ferdig med det.

Hun flytter fingeren over til sin egen munn: "shhh!", og ser bak seg, mot de andre.

Pål følger blikket hennes. Tilbake til henne.

PÅL
Å. Åååååååå. Jeg skjønner.

Han blunker til henne og tar pekefingeren til leppene.
Johanne ler kort og klapper ham på skulderen.

JOHANNE
Takk Pål.

En bjelle ringer fra det store teltet. Begge snur seg. Den lille folkemengden går synkront inn.

PÅL
Det starter!

Han reiser seg spent og går mot lyden. Johanne følger etter.

INT. STORT TELT - LIKE ETTERPÅ

Johanne og ~20 andre sitter på enkle stoler inne i teltet, vendt mot en opphøyet scene. Pål sitter ved siden av henne.

Det er nesten helt stille. Johanne ser på ansiktene rundt seg. Stemningen er spent, men gledelig.

De som sitter bakerst snur seg. Vi hører skritt komme nærmere og nærmere.

Johanne snur seg. Hun ser MOR MORGENSTIERNE, og mister pusten et øyeblikk. En 80 år gammel kvinne, høy og grasiøs, med et varmt smil og langt hår nedover ryggen i en intrikat flette.

Hun lyser opp rommet mens hun går sakte ned midtgangen. Blikket hennes glir over den lille folkemengden mens hun sørger for å få øyekontakt med alle og enhver.

Hun går opp på den lille scenen og smiler varmt til hele folkemengden. Hun løfter armene ut til siden, som om hun prøver å gi alle en klem.

MOR
Velkommen. Alle sammen. Så vakre dere er.

Mor får direkte øyekontakt med Johanne. Hun tar hodet subtilt på skakke og smiler, som om hun så vidt kjenner henne igjen, men ikke husker hvorfra. Johanne ser bort.

Mor lukker øynene og tar et dypt pust inn. Holder den. Dypt pust ut. En gang til.

Denne gangen er flere av tilskuerne med. Enda en gang. Johanne blir med. Alle puster dypt inn og ut, helt synkront.

Sakte, men sikkert, går det raskere og raskere. Mor styrer tempoet, har alle i sin hule hånd, inkludert Johanne. Til slutt hyperventilerer alle i teltet, før:

KLAPP! Mor slår hendene sammen, og den hektiske pustingene stopper. Flere er synlig svimle.

Johanne slipper ut en liten latter. Mor legger merke til det, og ler litt hun også. Da sprer latteren seg til nesten alle.

MOR (CONT'D)

Hvor fint er det ikke å kunne være en del av noe større enn seg selv?

Nikking, anerkjennende mumling.

MOR (CONT'D)

Det er lett å glemme. Inne i byen, der er man omringet av folk. Over alt. Hele tiden.

(ser på Johanne)

Og likevel så ensom man blir. Tusenvis på tusenvis av mennesker. Og ingen følelse av samhold.

Mer nikking og mumling. Johanne nikker og ser ned.

MOR (CONT'D)

Mennesket er ikke ment til å leve så alene. Isolert. Fra hverandre. Fra jorden. Det er feil. Og vi vet det, alle sammen.

Beat. Mor ser opp i taket. Det er helt stille.

MOR (CONT'D)

Har dere sett på stjernene i det siste? Virkelig sett på dem? De samme stjernene vi flotte mennesker har sett på i tusenvis av år.

Lysene blir slukket. Teltet blir bekmørkt.

MOR (CONT'D)

Det grusomme moderne er så fullt av lys, og støy, og røyk, at vi har mistet det. Men her ute. Hvor vi har frigjort oss fra teknologien. På en natt som denne.

(MORE)

MOR (CONT'D)

Kan vi se opp på den samme
stjernehimmlen vi pleide å gjøre.
For den dro jo aldri.

En stor del av taket på teltet blir dratt til side. Alle ser opp. Johanne mister pusten.

Stjernehimmlen er spektakulær. Stjernene er tettpakkede og krystallklare. Johanne får tårer i øynene, og hun er ikke alene.

MOR (CONT'D)

Hold hverandre. Kjenn på nærværet
dere gir til hverandre. Vær en del
av noe større. Vær en del av hele
menneskeheten...

FADE OUT.

EXT. BLÅHEIM - SENERE

Alle tilskuerne går ut med smil om munnen, lette som fjær. Eufori. Jeanette og Kenneth ser forelsket på hverandre. Den skjeggete uteliggeren har gledesårer i øynene.

Johanne kommer ut sist, med Pål. Hun er fjern, tankene hennes et annet sted. Hun virker fredelig for første gang.

Pål ser på henne med et stort glis.

PÅL

Ganske fantastisk, hæ?

Johanne kommer tilbake til jorda. Ser på ham. Nikker, smiler.

Han omfavner henne, så ivrig og glad man kan bli.

PÅL (CONT'D)

Visste du kom til å like're! Åh,
kommer aldri til å glemme min
første messe.

Beat. De går mot teltene. Johanne skal til å si noe før-

PÅL (CONT'D)

Jeg er rein igjen, veit du. Siden
jeg kom hit. Har ikke frista en
gang. Ikke én gang.

(hvvisker)

Så hvis du lager en reportasje, vil
jeg gjerne bli intervjuet, bare
sier'e!

Han blunker til henne.

JOHANNE

Hvor-

(kremt)

Hvor lenge. Har du vært her?

PÅL

Tre uker er'e vel nå, tror jeg?
Nesten så're er vanskelig å si,
tida her går lissom både litt
treigere og litt raskere,
skjønner'u?

JOHANNE

Gratis?

Pål nikker.

PÅL

Du hørte jo a der inne, sant? Var
skeptisk først, men dem vil faktisk
bare... hjelpe så mange som mulig.

Pål gjesper.

PÅL (CONT'D)

Men god natt, jeg er helt
stupeklar, kjenner jeg.
(peker på teltene)
Menn her, damer der.

Han gjesper igjen og går inn i manneteltet.

INT. TELT - SENERE

Johanne ligger fullt påkledd under et teppe i en ENORM og
rustikk seng sammen med Jeanette og ~10 andre kvinner. Alle
sover, bortsett fra Johanne, som stirrer opp i taket.

Vi hører en på andre siden av teltet som snorker.

Johanne reiser seg.

EXT. BLÅHEIM - NATT

Johanne gnir seg i øynene mens hun sitter på kaia. Hun tar
frem jointen fra magevesken sin og tenner den.

Hun ser bort mot øya i det fjerne. Hun ser så vidt et lys
der, muligens et stort bål på en åpen slette.

En skrukkete hånd legger seg på skulderen hennes. Hun skvetter og snur seg. Mor står over henne og smiler.

Johanne stumper jointen prematurt, mye igjen.

MOR

Om forlatelse. Jeg mente ikke å skremme.

JOHANNE

(utydelig)

Sorry, det går fint.

Mor setter seg ned ved siden av henne.

MOR

Har du muligens litt til en stakkars gammel dame?

Johanne forstår først ikke hva hun mener, før hun skjønner og gir henne den stumpede jointen og en lighter hun fisker opp av lomma.

JOHANNE

(klein)

Ja, selvfølgelig.

Mor tenner den og begynner å røyke. Virker erfaren.

Johanne gransker henne. De får øyekontakt. Johanne bryter den.

MOR

Jeg føler at dette ikke er første gang våre veier har krysset.

(beat)

I hvilket år ble du født?

JOHANNE

Syttiåtte.

Mor nikker. Tenker. Smiler. Røyker.

I avstanden ser vi en BÅT komme mot dem.

Mor legger en hånd på Johannes skulder.

MOR

Du leter, gjør du ikke? Etter noe. Nei. Etter noen.

(beat)

Jeg kan... jeg kan føle det på deg.

Johanne vet ikke hva hun skal si. Mor virker ikke som hun forventer et svar.

Båten er nå så nærme at vi kan se hvor gammel og sliten den er. En ensom KAPTEIN står ved roret.

Mor reiser seg. Johanne gjør det samme.

MOR (CONT'D)

Jeg skal finne det. Hvor vi møttes.
Når. Og hvem vi var den gangen.

(beat)

Dette kan umulig være første gang.
Er du ikke enig?

Hun smiler varmt til Johanne.

Johanne smiler tilbake. Nikker.

Båten legger an helt inntil kaia. Kapteinen nikker til Mor.
Hun nikker tilbake.

Mor omfavner Johanne. Stryker henne moderlig gjennom håret og på ryggen.

MOR (CONT'D)

Vi vil se hverandre igjen.

Johanne lukker øynene og klemmer henne tilbake, hardt.

Mor avslutter klemmen, holder Johanne i skuldrene.

MOR (CONT'D)

Et lysere liv er mulig, Johanne.

Mor hopper grasiøst ned i båten, som umiddelbart begynner turen tilbake.

JOHANNE

Hva-

(svelger, utydelig)

Hva er der? Der ute?

Hun peker mot øya.

MOR

(smiler)

Lys! Det ser du vel?

Båten turer av gårde.

FADE UT.

EXT. BLÅHEIM - DAG

En flott solskinnsdag. Johanne gjør seg klar for å gå ombord i minibussen.

PÅL

Du kommer tilbake, sant?

Johanne klapper ham på skulderen og nikker, smiler.

JOHANNE

(litt mer tydelig)

Må bare ordne noe hjemme først.

Hun går inn i minibussen.

INT. MINIBUSS - LIKE ETTERPÅ

Bare én annen passasjer i bussen, som hører på en walkman, og bussjåføren Rolf.

ROLF

(smilende)

Håper det ikke er siste gang du sitter på med meg!

Johanne smiler til ham og rister på hodet.

Hun ser ut vinduet. Jeanette, Kenneth og den skjeggete uteliggeren ligger på gresset og prater sammen. Idyllisk.

Mens bussen snur får hun et siste glimt av øya i det fjerne.

INT. FENGSEL - DAG

Theodor sitter alene og tripper med føttene under bordet. På bordet foran ham ligger en notatblokk og en opptaker.

En dør åpner seg. TORSTEIN KOBBE (~70) kommer inn. Han ser helt annerledes ut enn bildet vi har sett av ham. Skjegget er finkjemmet og ryddig, han er skallet, og han har et par små briller på. Ser generelt ut som en snill bestefar - tenk Skomaker Andersen.

Han går rolig bort til Theodor med hendene bak ryggen og et sjenert blikk. Han tar Theodor i hånda med et vennlig smil.

KOBBE

God dag, du. Torstein.

THEODOR

Theodor.

Beat. Theodor ser overrasket og dumt på ham.

KOBBE

Hva? Ser jeg ikke ut som du trodde?

Han humrer av Theodors usikkerhet.

THEODOR

Neida, neida, jeg bare...

KOBBE

Nei, jeg skjønner. Det bildet de bruker i nyhetene er jo litt uheldig. Hadde nettopp blitt kasta litt rundt av PST, vet du. Eller - P.O.T., som de het den gangen. De var jo litt ivrige etter å endelig ha tatt meg, da. Kan ikke klandre dem for det, kan jeg vel?

Kobbe ler kort.

THEODOR

Går det greit om jeg bare...

Theodor beveger hånden mot opptakeren, men Kobbe legger hånden sin over dem og stopper ham.

KOBBE

Unnskyld, jeg vil bare si at jeg elsket artikkelen din. Det var godt arbeid. For mange journalister nå til dags er altfor redde. Tør ikke å skitne seg til i jakten på ekte sannhet. Så takk for det.

THEODOR

Bare - bare hyggelig. Det var litt av en, ja, litt av en oppgave!

Theodor ler lett. Kobbe driller øynene inn i ham, fjerner ikke hånden som dekker opptakeren. Ansiktet hans forandrer seg, ikke lenger varmt og vennlig, men kaldt og kalkulerende.

KOBBE

Skam deg, mann.

THEODOR

Unnskyld?

Kobbe reiser seg opp.

KOBBE

Ikke faen at du er den som skrev
den artikkelen.

(avbryter Theodor)

Jeg visste dere ikke ville tørre å
faktisk sende den egentlige
journalisten.

(avbryter Theodor)

Hvis dere ikke har gitt henne
sparken allerede, da?

Theodor ser seg slått. Kobbé rister på hodet som en skuffet
farsfigur.

Kobbé begynner å gå mot døra.

THEODOR

Hva røpte meg?

Kobbé snur seg.

KOBBE

Se på deg selv, mann! En skjør
liten sak som deg hadde aldri klart
å skrive noe med så feite baller.

Han sier det ikke frekt eller ondsinnet, bare som en gøy
observasjon, nesten vennlig. Han ler tjomslig og går ut.

Theodor sitter igjen, slått.

INT. BIBLIOTEK - DAG / KVELD

Delvis vist som montasje:

Johanne sitter bøyd over et stort atlas over Norge og leter
etter Blåheim i et register. Finner det ikke.

Hun finner et annet atlas og leter der også. Finner det ikke.

Enda et atlas, som endelig har Blåheim i registeret. Hun blar
opp og peker med fingeren sin, leter etter øya.

Hun finner den: "Morgenøy".

Hun leter etter informasjon om den i et atlas. Så et til. Så
et til. Det eneste hun finner er et innbyggertall: 8. Hun
rynker på nesen.

Hun starter en PC. Stor, grå. Windows XP. Hun er åpenbart
ukomfortabel med teknologien. Keitete.

Hun googler Morgenøy. Google mener hun har skrevet noe feil.

Det eneste relevante hun finner er en link til NRK Nett-TV - en mer røff og umoden versjon av Nett-TV enn vi er vant til i dag - En episode av Norge Rundt fra 1977 ved navn "Bøndene på Morgenøy".

Hun trykker på linken, men får opp en feilmelding i avspilleren.

Hun rynker på nesen og prøver å trykke på en annen episode fra 1977. Den spiller og vi hører Norge Rundt-sangen. Hun trykker på enda en. Den spiller også av uten problem.

Tilbake til "Bøndene på Morgenøy". Den funker fortsatt ikke.

JOHANNE

(til seg selv)

Hm!

Hun tar frem flipptelefonen sin og blar gjennom kontaktene sine til hun finner "GråteKåre". Hun ringer ham.

JOHANNE (CONT'D)

(inn i telefonen)

Heeeei, Kåre! Det er Johanne.

(beat)

Ja, ja, det er lenge siden. Nei, ja, det er en lang historie. Nei, jeg fikk sånn glasskår fra den eksplosjonen, vet du, ja, rett i kinnet. Men det går bra altså, HAHA!

(beat)

Men du, jobber du fortsatt i arkivet? På NRK?

(beat, krysser fingrene)

Så bra! Kunne jeg kommet over en tur? I kveld kanskje? Du er fortsatt glad i sake, sant?

INT. NRK-ARKIV - KVELD

KÅRE (30), sky og ukomfortabel i egen kropp, sitter bak en stor PC. Johanne ser på ham. Han kaster raske, ukomfortable blikk på henne.

KÅRE

Nei, eeh. Nei, du har rett. Det går ikke an å spille av den episoden. Må vel gå og se om jeg finner den på arkivet og laste opp på nytt. Takk for at du sa i fra, eh, Johanne. Det må vi få fikset.

Johanne rekker ham en lommelerke med sake.

JOHANNE

Nå?

Kåre ser på klokka. Drar på det.

KÅRE

Det er jo litt...

JOHANNE

Kom an, Kåre! Jeg blir med og lete,
så drikker vi litt av den der, og
mimrer litt om studiedagene våre!

Kåre tar en slurk av lommelerken, og ser opp på de halvflørtete dådyrøynene til Johanne.

INT. NRK-ARKIV - SENERE

Kåre og Johanne drikker av lommelerken etter tur og leter i høye reoler med VHS-kassetter, filmruller og dokumenter.

JOHANNE

Fortsatt ingenting?

Kåre har blitt ganske full, og dermed mer komfortabel.

KÅRE

Nikso. Hva med deg?

Johanne rister på hodet.

JOHANNE

Kunne du sjekket hvem som var
reportere for det området? Borte
ved Blåheim? Kanskje vi kan få tak
i dem og spørre om de har en kopi
liggende?

Kåre nikker, hikker, kommer seg opp på beina, og går bort til en datamaskin. Han drikker av lommelerken mens PCen starter og ser bort på Johanne, som smiler til ham.

KÅRE

Du vet, vi snakket så og si aldri
sammen. På studiet. Du var bare
helt...

(blåser luft)

Ingenting. Og nå, nå plutselig bare
så mye-

JOHANNE

(avbryter)

Unnskyld. Jeg vet det. Jeg snakket
jo ikke med noen. Gjør egentlig
fortsatt ikke det.

(beat)

Er det mer igjen, eller?

Han kaster lommelerken til henne og hun tar en slurk.

JOHANNE (CONT'D)

Finner du det?

KÅRE

Det ser ut som reporterne for den
regionen var... Tor-Arild Grasland.
Og Gro Grasland. Sikkert et
ektepar.

JOHANNE

(opp på beina)

Hæ?! Er du sikker?

Kåre skjønner ikke reaksjonen hennes.

KÅRE

Ja. Ja, ganske?

Johanne blir både sjokkert, forvirret, og frustrert over at
hun ikke la to og to sammen før nå.

JOHANNE

Herregud, jeg hadde helt glemt at
de var...

KÅRE

Kjenner du dem?

JOHANNE

Ja, de var foreldrene til... en
gammel venninne.

KÅRE

Så du kan ta kontakt med dem, da?
Kanskje de har en kopi?

Beat. Johanne ser ut i lufta.

JOHANNE

Nei, de. De druknet. For, vel ti år
siden nå.

Beat. Kåre har ingen anelse hva han skal si.

KÅRE

Hva med hun venninnen din da?
Kanskje hun har noe av foreldrene
sine sine greier?

Johanne rister fjernt på hodet.

JOHANNE

Nei. Hun druknet hun også. Og huset
deres brant ned.

Kåre reagerer nesten komisk på hvor "over the top" hele greia
høres ut.

Johanne tømmer lommelerken i en siste slurk.

KÅRE

Vil du ta en øl? Liksom, snakke om
det?

Johanne skjærer en grimase mens hun svelger. Nikker.

JOHANNE

Ja. Ja det vil jeg.

INT. JOHANNES STUDIOLEILIGHET - MORGEN

Johanne våkner opp, grundig bakfull, til at telefonen hennes
ringer. Hun karrer seg opp av senga og tar den.

JOHANNE

(hest, inn i telefonen)
Hallo?

GUNNERUD (O.S.)

Hei, Johanne! Hvordan går det med
deg?

JOHANNE

Helt fantastisk, Geir.

GUNNERUD (O.S.)

Du, jeg vet du er sykmeldt, men
kunne jeg bedt deg komme inn til
kontoret en tur i dag? Vi har noe å
diskutere med deg, skjønner du.

Johanne sukker.

JOHANNE

Hva... Hva nå?

GUNNERUD (O.S.)

Det er gode nyheter! Bare gode nyheter, en - en skikkelig god mulighet. Du kommer til å angre om du sier nei, det kan jeg love!

Johanne stoler ikke et sekund på den ukarakteristisk muntre tonen hans.

JOHANNE

Ok, jeg kommer. Kan være der om en times tid.

GUNNERUD (O.S.)

Herlig, Johanne! Kjempebra greier, veldig bra. Vi sees!

Johanne legger på, forvirret.

INT. GUNNERUDS KONTOR

Gunnerud sitter bak pulten sin.

Theodor åpner døra for Johanne og begge to går inn og setter seg - Theodor ved siden av Gunnerud.

Gunnerud prøver å smile medlidende til Johanne.

GUNNERUD

Hvordan går det med deg? Med hele...

(gestikulerer til ansiktet)

Situasjonen?

JOHANNE

Det går fint.

GUNNERUD

Så bra. Jeg skjønner du kanskje ikke er helt klar for å komme tilbake. Men det har seg faktisk sånn at vi har en sak her som bare du. Du. Kan ta på deg. Ok?

JOHANNE

(skeptisk, flakkende blick)

Ok?

GUNNERUD

Du skjønner. Mens du var sykmeldt, fikk vi beskjed fra Torstein Kobbe.

(MORE)

GUNNERUD (CONT'D)

Terroristen. Han ville bli intervjuet. Av journalisten som skrev den flotte saken om A.V. Skog AS.

(beat, snakker forttere)

Nå, siden du var sykmeldt så sendte vi Theodor, men han skjønnte jo at noe var på ferde, så han avbrutte. Ok?

Johanne ser på Theodor, som krymper i stolen sin.

JOHANNE

Så nå vil dere at jeg skal gjøre det?

Gunnerud nikker, fortsatt med et falskt smil.

Johanne tenker et øyeblikk før hun møter blikket hans igjen.

JOHANNE (CONT'D)

Jeg har en annen sak å jobbe med.

Gunnerud klarer ikke smile lenger.

GUNNERUD

Hæ? Hva kan være viktigere enn-

JOHANNE

Unismekirken. Jeg har funnet en veldedig organisasjon som jobber for å hjelpe de... vanskeligstilte i samfunnet. De henter alle som vil være med midt på natta og kjører dem til et sted hvor de får mat og et seminar og-

GUNNERUD

(avbryter)

Tuller du? Altså, virkelig, tuller du? Du vil gå tilbake til å skrive putete jævla kosesaker om narkiser? Når du har muligheten til å gjennomføre et av tiårets viktigste intervjuer?

Beat. Johanne trekker på skuldrene og nikker.

GUNNERUD (CONT'D)

I dette bygget. Skriver du de sakene jeg sier du skal skrive.

JOHANNE

Flaks at jeg har en uke eller to
igjen med sykemelding, da?

Johanne reiser seg for å gå.

THEODOR

Johanne, vær så snill. Vi dumma oss
ut, vi gjorde det. Men dette er en
skikkelig sjanse for oss. Kanskje
vi aldri får en sånn sjanse igjen.

JOHANNE

Sorry, men det... det høres faktisk
skikkelig ut som deres problem.

Hun går ut. Gunnerud koker.

INT. JOHANNES STUDIOLEILIGHET - KVELD

Johanne ligger i sovesofaen sin og ser på TV.

Hun virker utålmodig. Utilfreds på en eller annen måte.
Fikler med ting rundt seg, klarer ikke sitte i ro.

Telefonen hennes ringer. Hun reiser seg og tar den.

JOHANNE

(inn i telefonen?)

Ja?

UNG MANN (O.S.)

(utydelig, fra telefonen)

Johanne? Johanne, ikke legg-

Johanne legger på raskt, som om røret brenner. Hun ser på
den, redd og frustrert.

Den ringer igjen. Hun løfter røret og legger på igjen
umiddelbart. Så løfter hun røret og lar det dingle.

Hun går tilbake til sovesofaen og TVen.

Hun er enda mer urolig enn tidligere. Klarer ikke sitte i ro.

Hun ser på klokka: 23:04.

Hun reiser seg, kler på seg og går ut.

INT. MINIBUSS - NATT

Rolf trykker på en knapp og døra åpner seg. Johanne står rett utenfor og smiler til ham. Han gliser tilbake.

ROLF

Det tok ikke lang tid, nei!

JOHANNE

(går ombord)

Nei, det gjorde det ikke.

EXT. BLÅHEIM - NATT

Johanne går av bussen og blir møtt av store smil fra Pål, Jeanette, Kenneth, den skjeggete uteliggeren og generelt alle som ligger på plenen og ser opp på stjernehimmelen.

Hun setter seg sammen med dem. Smil og latter, Johanne virker fredelig, lykkelig. De spiser kyllinglår og potetstappe.

INT. STORT TELT - NATT

Johanne sitter på første rad og venter. Hun er fylt av de samme barnlige forventningene som alle andre i teltet.

Noen kommer inn med rolige skritt. Inn kommer BJØRN (30), en kjekk mann med skjegg og langt, flommende hår. Han går rolig og forsiktig opp, smiler kort og blygt til alle.

BJØRN

Hei, alle. Jeg heter Bjørn. Jeg er legen til Mor. Hun føler seg dessverre ikke frisk nok til å tale for dere i kveld, så hun har velsignet meg til å gjøre det.

Johanne ser skuffet ut. Bjørn ser det, og de får øyekontakt. Han smiler varmt til henne. Hun rødmer.

BJØRN (CONT'D)

Det blir en litt annerledes messe i dag, selvfølgelig. Mor har jo lært dere opp godt i troen på unismen, tanken om at alt som lever, alt som har levd, er en del av den samme...
(leter etter ord)
Sausen.

Spredt latter.

BJØRN (CONT'D)

Men for å bevise det, for å vise
hva troen på unismen kan utrette,
vil jeg gjerne ta opp et ansikt
dere alle sikkert kjenner. Pål?

Pål kommer inn i teltet, og alle snur seg mot ham. Han ser nervøst rundt seg. Bjørn rekker ut en hånd og ser varmt på ham, som beroliger ham med en gang. Han går opp foran med Bjørn.

Bjørn tar tak i hodet til Pål. Pål gjør det samme tilbake. De holder pannene mot hverandre og ser hverandre dypt inn i øynene.

De begynner å puste likt. Inn nesa, ut munnen, helt taktfast.

De lukker øynene, helt på likt. Så løfter de opp en arm, samtidig, så den andre. Som om de er én person og et speilbilde.

Bjørn begynner å nynne en monoton tone. Pål blir med. Bjørn skifter tone, Pål skifter også. Dette gjentar seg tre-fire ganger, raskere og raskere, til de er helt synkrone.

De slutter å nynne helt samtidig. De åpner øynene helt samtidig og ser på hverandre. Smiler.

BJØRN (CONT'D)
Nå er vi én.

PÅL
Nå er vi én.

BJØRN (CONT'D)
Jeg kjenner deg i hodet mitt.

PÅL (CONT'D)
Jeg kjenner deg i hodet mitt.

BJØRN (CONT'D)
Det er hyggelig å ha deg her
inne.

PÅL (CONT'D)
Det er hyggelig å ha deg her
inne.

Disse første setningene er åpenbart innøvd, og sagt mens de kan lese leppene til hverandre, men så snur de seg mot forsamlingen.

BJØRN (CONT'D)
Har dere noen spørsmål til
oss? Om hvordan det fungerer?
Hvordan det føles?

PÅL (CONT'D)
Har dere noen spørsmål til
oss? Om hvordan det fungerer?
Hvordan det føles?

Jeanette reiser seg opp fra andre rad.

JEANETTE
Hvem... assa hvem av dere er'e jeg
snakker med nå?

Pål og Bjørn smiler synkront til henne.

BJØRN	PÅL
Oss begge. Ingen av oss. Deg selv. Det er hele poenget.	Oss begge. Ingen av oss. Deg selv. Det er hele poenget.

Jeanette skjønner ikke stort og setter seg ned igjen.

Johanne bøyer seg frem, nysgjerrig. Usikker på om hun ser et mirakel eller et billig triks.

JOHANNE
(delvis sarkastisk)
Er det ubehagelig? Høres ut som en ganske rotete opplevelse, spør du meg. To kropper og to hjerner i en... saus?

Nervøs latter i salen.

BJØRN	PÅL
Det kan være tømmende og slitsomt. Men følelsen i øyeblikket er fredelig. Som... hva skal man si, å ha en god venn på besøk.	Det kan være tømmende og slitsomt. Men følelsen i øyeblikket er fredelig. Som... åssen skal jeg forklare det, å ha en god venn på besøk.

Nesten hele salen er helt fiksert av mirakelet de ser. Johanne er ikke helt overbevist, hun tenker et øyeblikk, før:

JOHANNE
Hva syns dere om antrekket mitt i dag?

De snur seg mot henne. Et snev av nervøsitet over Påls ansikt: et spørsmål de ikke kan ha et innøvd svar på.

Bjørn tar en hånd til Påls rygg, og Pål gjør det samme tilbake, et brøkdels sekund etter. De ser fredelig og selvsikkert på henne.

BJØRN	PÅL
Jakken din er veldig flatterende. Du ser veldig bra ut, Johanne. Som alltid.	Jakken din er veldig flatterende. Du ser bra ut, Johanne. Som alltid.

Johanne holder øyekontakt med Bjørn. Hun rødmer, men ser ikke bort.

JOHANNE
Men-

Akkurat da NYSER Bjørn og Pål helt samtidig. De faller ut av det. De ser på hverandre, begge litt forfjamset.

BJØRN

Bra jobba, Pål. Du var flink.

Pål tar igjen pusten sin, kommer tilbake til jorda. Han ser utover folkemengden, på Johanne, så på Bjørn.

PÅL

(sliten)

Takk, Bjørn.

Nesten hele salen reiser seg og applauderer. Johanne klapper sittende. Bjørn geleider Pål ned for å sette seg.

BJØRN

Dette er mer enn et glorete partytriks. Det er mer enn bevis på at grensene mellom sinn og kropp er mer flytende enn det vitenskapen tilsier. Det er et livsviktig verktøy for empati og forståelse.

(ser på Johanne)

Å lære hverandre å kjenne på den mest intime måten mulig.

EXT. BLÅHEIM - NATT

Alle går ut av teltet. Pål og Johanne er sist ut. Pål er trippende glad.

PÅL

Åssen syns du jeg gjorde det der inne, a?

Johanne tar frem en røyk til seg og en til Pål. Tenner begge.

JOHANNE

Du var flink, kompis. Kule greier.

PÅL

Var jeg nervøs? Virka jeg nervøs? Jeg følte meg nervøs, skjønneru.

JOHANNE

Slapp av, Pål, du var flink.

(beat, røyker)

Har dere jobba med det der lenge?

PÅL

(lavt)

Njaei, assa Bjørn og Mor har hatt et øye for meg en stund nå, da, gitt meg no' tips og litt sånn en-på-en-veiledning. Skjønner du?

Johanne skjønner ikke.

JOHANNE

Mhm...

PÅL

(hvisker)

Jeg tror faktisk...

Pål ser paranoid mot teltet før han drar Johanne litt lenger unna.

PÅL (CONT'D)

(hvisker)

Jeg tror jeg skal videre. Ta det neste steget. Jeg skal bli lysere.

JOHANNE

Hva... hva mener du? Hva er det?

Beat. Pål ser seg rundt igjen.

PÅL

(hvisker)

Jeg veit ikke.

Pål er helt seriøs. Ser intenst på Johanne.

PÅL (CONT'D)

(hvisker)

Men tror det skjer snart. Kanskje i natt, kanskje.

JOHANNE

Har noen av de andre... gjort det? Hva nå enn det er?

Pål rister på hodet.

PÅL

Jeg blir den første av oss, sier dem.

Han bryter ut i et stort glis. Veldig rørt.

PÅL (CONT'D)

(hvisker)

Både Mor og Bjørn meiner jeg er et naturtalent! At jeg er kjempeflink!

JOHANNE

I, altså... unnskyld, Pål, men i hva? Å snakke i kor?

PÅL
 (gliser)
 Jeg veit ikke! Men dem sier det!

INT. TELT - NATT

Johanne får ikke sove, mens alle rundt henne sover søtt.

Hun reiser seg og sniker seg ut av teltet.

EXT. BLÅHEIM - NATT

Johanne sitter på kaia og røyker. Hun ser ut mot øya, hvor man så vidt kan se lys fra et bål.

Hun snur og ser seg rundt bak seg. Håper at Mor kommer igjen.

Så hører hun lyden av en båt, veldig lavt først, så høyere og høyere. Hun ser ut på sjøen, og ser den lille skuta komme mot kaia hun sitter på.

Hun reiser seg og går bort til et av de forlatte husene i nærheten av kaia - gjemmer seg for hvem nå enn som kommer.

Gjennom vinduene i det forlatte huset ser hun Bjørn gå bort til kaia. Han venter på båten med armene i kryss.

Båten ankommer, og ut klatrer LILLEBROR MORGENSTIERNE (35). Han er lav, kortklipt og streng i ansiktet.

Bak ham kommer RONJA (25), en pen liten kvinne med svart, langt hår og et slutt smil, og PLUGGEN (30), en nesten stum, muskuløs håndlanger.

BJØRN
 (iskald)
 For en hyggelig overraskelse,
 Lillebror.

LILLEBROR
 Hvor syk er hun?

BJØRN
 Hun er på bedringens vei.

LILLEBROR
 Hun må komme seg hjem. Det er ikke rart hun blir dårlig av å være rundt alle disse... trollene. Ingenting godt kommer ut av det her.

BJØRN

Det er fine folk her, Lillebror.
Tro det eller ei. Hun tror på dem.
Ser lys i flere av dem.

Beat. Ronja og Lillebror ser på hverandre.

RONJA

Så det er sant? Dere har faktisk
tenkt til å opplyse en av dem?

BJØRN

Ja. I kveld.

Ronja og Lillebror reagerer - sjokk og vantro.

BJØRN (CONT'D)

Han gjorde smeltingen med meg i
kveld. Med glans. Mor har godkjent
ham. Han er klar.

LILLEBROR

(hviskeroper)

Han er en...!

Vi hører ikke det siste ordet Lillebror mumleroper.

BJØRN

(knusende ro)

Du kjenner ham ikke, Lillebror.

Ronja hvisker noe i øret til Lillebror. Han nikker.

LILLEBROR

Men det må vi få gjort noe med. Jeg
skal gjennomføre opplysningen.

BJØRN

Lillebror-

LILLEBROR

(avbryter)

Hvis ikke Mor kan gjøre det, er jeg
den neste i rekken. Det vet du.

Bjørn ser på ham. På Ronja. På pluggen, med sitt slappe, men
intense blikk.

BJØRN

(oppgitt)

Faen, Lillebror... Men jeg må bli
med.

LILLEBROR
Men jeg. Jeg leder.

Bjørn nikker.

BJØRN
Greit. La oss sette i gang.

De går inn i et av de andre forlatte husene. Johanne sitter igjen med pulsen i halsen.

EXT. BLÅHEIM - SENERE

Johanne sitter på hendene sine og venter. Så hører hun en lyd. Hun ser gjennom vinduene: Bjørn leder Pål ut av teltet. Pål ser ut som han skal sprekke av begeistring. De går mot skogen.

Johanne beveger seg nærmere for å høre hva de sier.

PÅL
Jeg ha'kke sovet i det hele tatt,
jeg! Å fy flate, Bjørn! Takk og
takk og takk-

Bjørn roer ham ned med en faderlig hånd på skulderen. Han sier noe veldig rolig og lavt til ham som vi ikke klarer å høre. Holdningen til Pål forandrer seg, han krymper og blir stresset, nesten redd. Vi ser Bjørn prøve å berolige ham.

Johanne fortsetter å snike seg etter dem, på god avstand.

Ved kanten av skogen står Lillebror med en fakkell. Ronja og Pluggen står på hver sin side av ham, med hver sin merkelige maske laget av strå, pinner og blomster. Ronja sin langt mer intrikat og vakker enn Pluggen sin. De står helt stille.

Når Pål og Bjørn kommer bort til dem, ser vi at Pål prøver å si noe til dem og lette på stemningen, men de tre står helt i ro og bare betrakter ham. Lillebror svarer ham veldig kort, og så begynner de å gå inn i skogen, ledet an av Lillebror.

Johanne nøler et sekund, før hun lister seg etter dem.

EXT. SKOGEN - NATT

Hun følger dem et stykke innover, på god avstand. Skogen er tykk, og nesten det eneste hun ser av dem er det svake lyset fra fakkelen.

Fakkelen stopper å bevege seg. Johanne stopper også, før hun sniker seg kjempesakte, litt og litt nærmere.

Hun trækker oppi en myr. Så hører hun en lyd, rett ved:

Hun holder pusten. Lenger fremme, ved et tre, står Pluggen mot et tre og pisser. Han ser henne ikke. Hun står helt stille. Det er helt klar sikt mellom dem.

Hun ser mot et tre, rett ved henne. Prøver å gå mot det. Hun prøver å få foten sin stille ut av myra, men: **SHRLLLOP!**

Hun faller overende i myra, delvis for å gjemme seg, delvis fordi hun snubler.

Pluggen snur seg raskt mot lyden. Stirrer en stund, med maska fortsatt på. Han ser akkurat ikke Johanne. Han går.

Johanne ligger i myra en stund til. Livredd, helt i ro, dekket fra topp til tå i myr.

Til slutt klarer hun ikke mer, ruller rundt, og gisper etter luft. Hun snur seg rundt, redd. Ingen er rundt henne. Hun ser ikke fakkelen. Hun er gjørmete og klissvåt.

JOHANNE
Fittemyr. Fittefaen.

EXT. SKOGEN - SENERE

Johanne vandrer målløst rundt - våt, skitten og kald. Den ene skoen hennes er søkkvåt. Ikke kledd for friluft.

Så hører hun noe. Hun snur seg mot lyden. Trommer. Hun går mot dem.

Et skrik. Pål. Det høres ut som han gråter.

LILLEBROR (O.S.)
HVA? ER DU IKKE KLAR? ER DU IKKE
KLAR FOR Å GÅ GJENNOM HELVETE FOR Å
KOMME TIL PARADIS?!

PÅL (O.S.)
(desperat, gråter)
Jo! JO, jeg er det! Jeg er det!

Johanne kommer seg til en liten høyde. Hun titter over kanten, ned på en liten lysning, hvor hun ser dem.

Pål sitter/ligger på bakken. Fakkelen er plantet rett ved ham. Lillebror går rundt ham mens han snakker, nå med sin egen maske på - en enorm, intrikat sak som ligner halvveis på en ugle med horn.

Ronja og Pluggen står på avstand og ser på. Pluggen har en tromme han slår på i tide og utide, *nesten* rytmisk. Bjørn står lenger unna, i skyggene med armene i kryss.

LILLEBROR

Så DRIKK OPP!

Lillebror gir ham en trekopp, som Pål motvillig tar i mot og drikker av. Han brekker seg, men tvinger alt ned. Han faller til jorda og klamrer seg til bakken. Han snur seg rundt og prøver å se etter Bjørn.

Lillebror tar tak i ansiktet hans og vrir det mot seg selv, mens han stillekjefter noe vi ikke kan høre. Pål klarer ikke se på masken hans og stirrer ned i jorda.

RONJA

Kjenner du tilknytningen til Jorda, Pål? Føler du deg i kontakt med alt som lever? Alt som puster?

LILLEBROR

Han kjenner ingenting. Han bare lengter hjem til rennesteinen og en sprøyte i armen sin. Gjør du ikke det, "Pål"?!

PÅL

Nei! Nei, jeg kjenner det. Jeg kjenner jorda puste. Jeg-jeg-jeg puster med den! Med alt!

Beat. Pål klamrer seg til bakken og puster tungt. Johanne ser vidøyd på fra skyggene.

LILLEBROR

Men du har ingen disiplin! Har du vel?! Ingen selvkontroll. Du lever bare etter dine egne nykker. Og se hvor langt det har tatt deg! Se hvor mange små arr på armen det gav deg! Du er ingenting. Er du vel?

Pål gråter ned i bakken og mumler noe.

LILLEBROR (CONT'D)

SNAKK SÅ VI KAN HØRE DEG, MANN!
SNAKK SÅ HELE VERDEN KAN HØRE DEG,
IKKE BARE GRIN!

Pål snur seg rundt på ryggen og ser rett opp, øynene ville og flakkende - han hallusinerer kraftig.

PÅL

Jeg er flink! Jeg er - jeg er
lydig! Jeg-jeg fikk til! Jeg smelta
med Bjørn! Jeg er flink! Jeg er -
jeg er full av lys!

RONJA

(snøfter)

Du vet ingenting om lys!

Pluggen slår på tromma oftere og oftere, mer og mer taktfast.

Lillebror kneler ned til Påls ansikt og hvisker noe til ham.

Pål ser skrekkslagent på ham. Så på fakkelen. Han reiser seg opp på kne.

Lillebror nikker til ham.

Pål ser på fakkelen et øyeblikk, før han tar hånda over flammen et sekund, skjærer en grimase, og tar den bort.

LILLEBROR

Hva faen var det?!

RONJA

Ingenting.

Beat. Pål tviholder på hånda si mens han stirrer på flammen.

LILLEBROR

Ingenting.

Pål tar hånda til flammen igjen.

LILLEBROR (CONT'D)

Hold den! Føl lyset! Lev med det.
ELSK DET!

Bjørn går raskt bort til Pål og fjerner hånda hans, som er knallrød og full av små blemmer.

Johanne ser bort, altfor brått. Alle bortsett fra Pål snur seg opp mot høyden hun ligger på. Hun legger seg så flatt hun kan, og de ser henne ikke akkurat.

PÅL

(gråter, helt borte)

Jeg kjenner'e! Jeg kjenner lyset!

Pål fortsetter å mumle og akke seg i smerte, i en hallusinerende, stresset transe. Johanne bruker lydene til å rygge sakte lenger ned fra kanten.

LILLEBROR

Hysj, faen!

Pål begynner å kaste opp. Voldsomme brekningslyder og lyden av vått oppkast som treffer bakken.

Johannes hånd leter rundt og treffer en stein. Hun plukker den opp sakte og kaster den så hardt hun kan inn i skogen. Pluggen løper umiddelbart mot lyden den lager.

Johanne kommer seg ned fra høyden og går så raskt og stille hun kan, langt vekk fra skoglysningen. Hun har skyhøy puls.

INT. TELT - NATT

Johanne går inn i teltet mens hun prøver å roe ned pusten sin. Hun skal til å legge seg, før hun innser hvor skitten hun er. Hun går ut igjen.

EXT. BLÅHEIM - NATT

Johanne bader og vasker klærne sine nede ved kaia. Hun ser vidøyd ut mot Morgenøy, hvor sola så vidt begynner å stå opp over fjellet.

MOR (O.S.)

Er du ikke kald?

Johanne skvetter og snur seg. Hun ler nervøst og lettet.

JOHANNE

Jo, jo litt.

Mor bare står og ser på henne. Smiler.

JOHANNE (CONT'D)

Hvordan går det med deg? Jeg hørte du var syk?

Mor vifter henne bort.

MOR

Det går fint. Jeg må bare... ta meg en liten pause. Alt skal gå bra.

Johanne går opp av vannet. Mor rekker henne et håndkle. Hun tørker seg.

JOHANNE

Takk, Mor.

MOR

Der kommer de, ja.

Ut fra skogen kommer Lillebror, Ronja og Bjørn. Bakerst kommer Pluggen, som bærer Pål i armene sine.

JOHANNE

Jeg går og legger meg igjen, jeg.

Mor nikker, og Johanne går raskt mot teltet med de skitne klærne sine.

MOR

Du kan bli nestemann, vet du.

Johanne snur seg mot henne. Mor nikker mot Pål, som smiler dumt opp mot stjernene i armene til Pluggen.

MOR (CONT'D)

Hvis du vil, selvfølgelig.

JOHANNE

Jeg... jeg skal tenke på det.

Johanne ler kort og går inn i teltet.

EXT. BÅT - SOLOPPGANG

Mor, Lillebror og Pål sitter akter, mens Ronja sitter forut sammen med Pluggen, som styrer båten mot Morgenøy. Pål ligger i fanget til Mor i halvsøvn, og klamrer seg til henne. Hun stryker ham moderlig gjennom håret.

MOR

(rolig, til Pål)

Du må ha vært veldig flink, Pål.
Veldig lys. Min Lillebror kan være ganske kravstor.

Mor legger merke til hånda til Pål, sprukket opp og forbrent. Hun holder den forsiktig og ser strengt på Lillebror.

LILLEBROR

Jeg måtte-

MOR

(stillekjefter)

Du måtte ingenting. Ingen ba deg om å komme.

LILLEBROR

Jeg var bekymret for-

Mor tier ham med en hånd. Han ser skamfullt ned.

MOR

(hvisker)

Ikke gå bak ryggen min igjen. Er det forstått?

LILLEBROR

(hvisker)

Ja. Unnskyld, mamma.

Beat. De nærmer seg øya, som er dunkel og dekket av tåke. Vi kan så vidt skimte en kai og noen små tradisjonelle gårdshus.

MOR

Alt er i forandring, kjære deg. Har du ikke kjent det? Vi kan ikke holde på sånn som dette i slike tider. Blåheim er veien vår gjennom. Vi må åpne opp, vi må finne...

Hun lar setningen henge i luften.

LILLEBROR

Ikke si at du leter fortsatt?

Beat.

MOR

Jeg tror hun er der ute. Jeg tror det kan være *henne*, Lillebror.

Beat. Lillebror tvilende og misfornøyd.

MOR (CONT'D)

Har de to guttene blitt funnet? Ask og Lars?

Lillebror snur seg og ser mot Ronja.

LILLEBROR

Vi, eh... vi leter fortsatt. Men...

MOR

Men hva?

LILLEBROR

Det er to uker siden de rømte, Mor. Ingen liker å bruke tid på fastlandet og bare lete i blinde. Det... ser mørkt ut.

MOR
Fortsett å lete.

Båten treffer kaia på Morgenøy. Vi ser så vidt bebyggelse og gårdsdyr gjennom skumringen.

EXT. JOHANNES STUDIOLEILIGHET - DAG

Johanne kommer hjem og åpner postkassen sin. Oppi ligger en brun NRK-konvolutt. Hun tar den med inn.

INT. JOHANNES STUDIOLEILIGHET - LIKE ETTERPÅ

Johanne åpner konvoluttene og finner en DVD, med "NR Morgenøy" skrevet med hastig, svart tusj på fremsiden. Hun sperrer opp øynene.

Hun tar frem flipptelefonen sin og ringer GråteKåre.

KÅRE (O.S.)
Du fikk konvoluttene?

JOHANNE
(inn i telefonen)
Ja, jeg... takk! Hva fant du?

KÅRE (O.S.)
Dessverre ikke hele episoden, men jeg fikk gravd opp litt råmateriale som jeg klippet sammen. Håper det er til hjelp!

JOHANNE
Herregud, tusen takk. Jeg skylder deg en.

Beat.

KÅRE (O.S.)
Tror du kjøpte alle rundene den kvelden, så vi kan si vi er skuls. Det var en fin kveld.

Beat. Johanne vet ikke hva hun skal si.

KÅRE (O.S.) (CONT'D)
Nei, etter du fortalte om saken din, om-om den kulden? Og den øya, og... og hun Helene. Jeg ble veldig rørt, så jeg ville bare hjelpe. Da du fortalte om den brannen, og familien din som-

JOHANNE
 (avbryter, flau)
 Jeg- unnskyld, Kåre, men jeg husker
 ingenting av den kvelden.

Hun ler nervøst. Han ler kort tilbake, kanskje litt såret.

Beat.

JOHANNE (CONT'D)
 Men takk for-

KÅRE (O.S.)
 (avbryter)
 Forresten! Jeg sjekket loggen. Tor-
 Arild var på besøk i arkivet for to
 år siden, i 2005.

Johanne sperrer opp øynene.

KÅRE (O.S.) (CONT'D)
 Så han må ha overlevd branne-

JOHANNE
 (avbryter)
 Jeg vet hva det betyr.
 (beat)
 Kan... Kan det ha vært han som...?

Beat. Kåre puster tungt.

KÅRE (O.S.)
 Jeg vil ikke havne i trøbbel med
 rikskringkastingen her.

JOHANNE
 Off the record.
 (beat, irritert)
 Det er ikke NRKs
 sikkerhetsprosedyrer folk kommer
 til å bite seg i merke i denne
 saken, Kåre.

KÅRE (O.S.)
 Med tilgangen han hadde... ja, han
 kan ha klart å slette episoden.

Beat. Johanne svelger.

KÅRE (O.S.) (CONT'D)
 (nervøs)
 Men-ee... Vil du møtes igjen?
 Snakke litt mer om-

Johanne legger på. Ikke fornærmet, ikke sint, ikke ondsinnet, bare helt likegyldig og fokusert på noe annet.

INT. JOHANNES STUDIOLEILIGHET - SENERE

Johanne sitter på sofaen sin og ser råmateriale av Norge Rundt-reportasjen: kornete, ufokuserte klipp av en gjeng rare bønder på en vakker øy.

Vi ser Mor, yngre og høygravid. Vi ser Gro og Tor-Arild Grasland som unge. Bilder av åkre, kyr og sauer. Enkle hus laget av tømmer. En kokende gryte med lapskaus over et bål. Mor holder en tale foran en samling av bønder.

Plutselig ser hun noe - hun bykser opp av sofaen og trykker på pause på et klipp av en folkemengde, rundt 10 av bøndene samlet.

Hun spoler tilbake. Litt frem. Litt tilbake. Hun finner det. Hun presser ansiktet sitt opp mot skjermen. I vantro av hva hun ser.

Hun hiver seg rundt og går bort til en liten haug med aviser ved inngangsdøra hennes. Hun tar den øverste, med en forsidesak om terrorbombingen.

Hun blar i avisen mens hun går tilbake til TVen.

Et gammelt bilde av Kobbe er trykket i margene. Hun holder bildene opp mot skjermen, mot en spesifikk bonde i bakgrunnen. Bildet på TVen er kornete, men det må være ham: Torstein Kobbe bodde på Morgenøy i 1977.

JOHANNE
(til seg selv)
Hva i svarte helv-

Hun tar frem flipptelefonen sin og ringer Theodor.

Johanne stirrer på Kobbes ansikt mens det ringer.

Theodor plukker opp.

JOHANNE (CONT'D)
(inn i telefonen)
Sett opp intervjuet med Kobbe. Nå.

SLUTT PILOT DEL 1

FRELSER
Pilot del 2

Skrevet av

Lukas Bakkebø Bjune

INT. FENGSEL - DAG

Kobbe og Johanne sitter rundt et bord og ser på hverandre.

Johanne tar frem en båndopptaker. Hun skrur den på og legger den på bordet mellom dem.

KOBBE

Ja, dette er jo andre boller.
Merker det med en gang. Visste at
den spirrevippen ikke kunne ha
skrevet noe med så feite baller som
den avskogingssaken din.

Johanne klarer ikke unngå å smile.

KOBBE (CONT'D)

Vi er lagd av samme stoff. Det
merker jeg allerede. Johanne.

INT. JOHANNES STUDIOLEILIGHET - SAMTIDIG

Theodor har på seg oppvaskhansker og kjøkkenforkle mens han vasker og rydder leiligheten til Johanne.

Så: TRE HØYE BANK på døra.

Theodor skvetter, før han går og åpner. En UNG MANN, klissvåt av regnet, steger rett inn i leiligheten. Irritert.

UNG MANN

Er Johanne her?

THEODOR

Unnskyld, hvem er du?

UNG MANN

Er Johanne her?

INT. FENGSEL - DAG

Kobbe snakker rolig. Han overveier ordene sine nøye.

KOBBE

Vi masseproduserer jo helt
svimlende mengder våpen. Hver dag.
Her i vårt ganske land. Som brukes
til å drepe og ødelegge, og skape
helvete på jord, for hva?

(MORE)

KOBBE (CONT'D)

For olje, for profitt, for å fortsette å ha global kontroll over en region som har blitt kontinuerlig - unnskyld - voldtatt i gudene vet hvor mange år. For å brenne olje og fortsette å brenne og brenne og brenne. Må holde fyr i den evige, onde peisen. Dette vet vi. Alle vet det. Men det går fint. Fordi det er der eksplosjoner hører hjemme.

JOHANNE

Men ikke her.

KOBBE

Nettopp. Jeg tror nok kanskje det var min største synd i øynene til det norske folk. At jeg utelukkende gikk etter bygninger og strukturer som tilhører de mest demoniske institusjonene som eksisterer, spiller ingen rolle. Fordi jeg brøt reglene. Jeg tok et lite fnugg av det vi gjør mot andre land hver eneste dag, med hjem til vårt kjære lille uskyldige Norge. Og det er jo utilgivelig, selvsagt.

Beat. Kobbe ser på klokka.

KOBBE (CONT'D)

Nei, du nå tror jeg faktisk at jeg må bysselalle. Jeg håper du har fått det du kom for.

Johanne nikker.

JOHANNE

Hvis det er noen trøst, tror jeg tidens gang vil være grei med deg. Jeg tror de vil innse at du bare prøvde å vise at... et lysere liv er mulig.

Kobbe ser overrasket på henne. Smiler.

KOBBE

Sier du det?

Johanne skrur av båndopptakeren og ser på ham.

KOBBE (CONT'D)

Du slår meg ikke som et medlem.

Johanne nøler. Ser på ham, prøver å lese hensiktene hans.

JOHANNE

Nei, jeg... er på vei inn.

KOBBE

Jasså?

Beat. Han gransker henne. Tenker seg om.

KOBBE (CONT'D)

Da skal du få et råd av meg. Kobbe er ikke et like populært navn på Morgenøy som det en gang var.

JOHANNE

Sier du det?

Beat.

KOBBE

Men jeg har mine folk der. Folk som er enige med meg. Sånne som deg.

JOHANNE

Og hvordan finner jeg dem?

KOBBE

Forsiktig nå.

(smiler)

Navnet mitt dukker sikkert opp. Se hvordan folk reagerer. De kommer til å prøve å skjule det, men øyfolket er ganske lette å lese, skal du se.

Kobbe reiser seg og gjør seg klar for å gå.

JOHANNE

Det er alt jeg får?

Kobbe trekker på skuldrene og nikker.

KOBBE

Du er journalist. Gjør jobben din.

(beat, ser ut vinduet)

Når skal du til øya?

JOHANNE

Snart, håper jeg.

KOBBE

(lengtende)

Gled deg. Det er et paradis.

INT. JOHANNES STUDIOLEILIGHET - KVELD

Johanne gløder av begeistring når hun åpner døra. Hun tar av seg skoene i full fart. Hun legger merke til Theodor, som sitter alvorlig ved spisebordet.

JOHANNE

Theodor! Å, jeg er glad for å se deg! Alt henger sammen! Det her er helt fuckings-

Hun går inn i leiligheten og bråstopper.

Theodor sitter ved spisebordet, sammen med den unge mannen. Tonen mellom dem er alvorlig og trist. Den unge mannen ser irritert og såret på Johanne.

UNG MANN

Hei, Johanne.

Beat.

JOHANNE

Hei... Hei, Erik.

THEODOR

Faren din er på sykehuset, Johanne.

JOHANNE

Jeg... jeg vet.

ERIK, Johannes lillebror, reiser seg.

ERIK

Så hvorfor har du ikke besøkt ham? Hvorfor-hvorfor ignorerer du meg når jeg prøver å ringe deg? Pappa kommer kanskje ikke til å gå igjen.

Johanne unnviker blikket hans.

JOHANNE

Jeg besøkte ham. Første natten. De sa han kom til å klare seg.

ERIK

Bullshit. Du har ingen respekt for noen av oss. Tror fortsatt du er bedre enn hele familien.

Johanne går og henter seg et glass med vann. Hun skifter sinnsstemning. Når hun har drukket glasset er hun ikke lenger flau over å bli tatt på senga, men forbannet.

THEODOR

Du har jo alltid sagt at du ikke har noe familie igjen? Og så kommer storebroren din på døra og bare lemper alt dette på meg.

JOHANNE

Lillebroren.

ERIK

Han savner deg Johanne. Han vil tilgi. Og bli tilgitt. Han har virkelig forandret seg.

Johanne stirrer Erik i senk.

JOHANNE

Kom dere ut. Begge to.

THEODOR

Johanne, vi vil bare snakke-

JOHANNE

Hvem i faen i helvete tror du at du er, Theodor? Faenmeg valser bare rett inn i livet mitt og later som du eier det! Hæ?! Jeg skylder deg ingenting!

(til Erik)

Og du: at du fortsatt tror på den jævla gubben, at du - at du i det hele tatt tror han er i stand til å forandre seg? Er du helt forbanna idiot? Jeg skylder ikke deg noen ting heller! Og i hvert fall ikke ham!

(til begge)

Dette er mitt liv, dette er min leilighet, så vær så snill: se og kom dere til helvete ut.

Theodor blir mørbanket av ordene. Går bort til gangen og kler på seg.

Erik holder øyekontakt med Johanne noen øyeblikk. Så kaster han hendene i været i overgivelse og går for å kle på seg.

ERIK

Greit, Johanne. Hvis det er sånn du skal være.

JOHANNE

Du kan faen meg banne på at det er akkurat sånn jeg skal være.

Erik går ut. Theodor stopper i inngangen og ser på Johanne med et elendig dådyrblikk.

Johanne nikker til ham, "ja kom igjen, da". Han ser ned og tusler ut, patetisk.

Johanne står igjen alene. Hun prøver å samle seg.

JOHANNE (CONT'D)

Ok.

Hun hiver seg rundt, finner frem en bag, og begynner å pakke. Drar klær hektisk ut av klesskapet, stapper dem oppi baggen. Finner et kamera, en notatblokk, toalettsaker, små esker med piller. Hiver alt oppi baggen.

Til slutt finner hun frem en liten flipptelefon, gjemt i en liten kommode. Hun åpner den, sjekker at den har strøm. Så legger hun den i BH-en.

Hun lukker baggen, tar på seg yttertøy, og går raskt ut.

EXT. HOVEDGATA - NATT

Johanne sitter på fortauskanten hvor Rolf sin minibuss pleier å stoppe, med baggen ved siden av seg. Hun er utålmodig og ser opp og ned gata etter noe.

Hun ser på klokka: Kvart over tolv.

Hun tar ut en sigarettpakke og tenner en, misfornøyd og urolig.

SKJEGGETE UTELIGGER (O.S.)

Du kommer til å vente lenge på den
bussen, ska' jeg si deg.

Johanne skvetter og snur seg rundt. Han setter seg ved siden av henne.

JOHANNE

Hva mener du? Hva skjedde, hvorfor
er du ikke i Blåheim lenger?

Hun rekker ham sigarettpakken og lighteren. Han tar i mot.

SKJEGGETE UTELIGGER (O.S.)

De bare stengte're. Hele greia.
Kjørte oss hemmat i dag tidlig.

Han virker lei seg og skuffet mens han røyker.

SKJEGGETE UTELIGGER (O.S.) (CONT'D)
 No' så fint kan vel ikke værre ikke
 proff-itabelt i det lange løpet,
 veit du.

Beat. De røyker i stillhet. Johanne tenker, nedslått.

JOHANNE
 Det var jo jækla god lapskaus,
 hvertfall.

Han humrer. Hun reiser seg opp.

JOHANNE (CONT'D)
 Lykke til videre, da.

SKJEGGE UTELIGGER
 Takk det samme, du.

De løfter hver sin hånd i avskjed, og Johanne går sin vei.

INT. BUSSTASJON, INFORMASJONSDESK - NATT

Det er folketomt, utenom Johanne og en overvektig
 skrankedame. Vi hører ikke dialog i denne scenen.

Skrankedamen ser spørrende på Johanne og bretter ut et stort
 kart. Johanne bøyer seg over kartet og leter med fingeren,
 til hun finner der Blåheim ligger, ikke en gang markert på
 kartet.

Skrankedamen spør Johanne om noe. Johanne løfter på
 skuldrene. Skrankedamen leter på kartet med fingeren og peker
 på et lite punkt et stykke unna Blåheim.

Johanne nikker til henne. Skrankedamen ser på klokka, og
 peker ut i busstasjonen. Johanne river med seg kartet og
 løper ut for å rekke bussen.

EXT. INGENSTEDS - NATT

Johanne steger ut av bussen, på en busstasjon midt i
 ingenting. Hun tar frem kartet, orienterer seg raskt, og
 begynner å gå.

EXT. BLÅHEIM - NATT

Johanne ankommer Blåheim sliten. Hun har gått langt.

Det lille tettstedet føles enda mer øde og dødt enn før.

Minibussen til Rolf står parkert livløs, teltene er fjernet og det fins ikke en eneste lyskilde bortsett fra den spektakulære stjernehimmelen.

Johanne går og ser seg rundt, redd for at hun kom for sent.

JOHANNE
(lavt til seg selv)
Nei, nei, nei...!

Så ser hun endelig noen andre. Mor sitter på kaia, med ryggen til. Johanne går bort til henne.

JOHANNE (CONT'D)
Hei, Mor.

Mor snur seg mot henne. Hun ser bedrøvelig ut, men lyser litt opp av å se Johanne.

MOR
Nei, er du her? Hvordan - Å, du har gått langt, ser jeg.

Johanne nikker andpustent, hiver av seg baggen, og slår seg ned ved siden av henne. Hun puster ut og roer seg ned.

JOHANNE
Har ikke en joint til deg denne gangen, dessverre.

MOR
(humrer)
Nei, da kan du bare snu og gå tilbake.

Johanne smiler.

Beat. Smilene deres forsvinner.

JOHANNE
Hva skjedde?

MOR
Jeg er ikke... kroppen min klarte ikke lede dette lenger, dessverre. Så Lillebror, eller vi, bestemte at vi måtte avslutte. Det var ikke en lett avgjørelse. Vi måtte sende alle hjem.

JOHANNE
Hvor mange av dem hadde hjem?

Mor ser på henne, lei seg og litt sint over småligheten.

JOHANNE (CONT'D)

Beklager, det var-

MOR

Nei, du har rett. Jeg håper vi kan starte opp igjen en dag, men... fremtiden er så uklar.

(gråter)

Beklager, det er uvant for meg.

Beat. Johanne vet ikke hva hun skal si.

MOR (CONT'D)

Hva bragte deg tilbake, Johanne?

Johanne åpner og lukker munnen et par ganger, prøver å formulere et svar. Hun ser ut mot øya. Et lys i det fjerne.

JOHANNE

Jeg... Jeg vet ikke hva som er der ute. Men jeg vet at jeg trenger det. Jeg tror - nei - jeg vet, at jeg alltid har hatt et... tomrom. Et gapende svart hull. I meg. Og jeg trenger det lyset der ute. Jeg vet ikke hvorfor, men det vet jeg. Med hele meg.

Mor legger en hånd på skulderen hennes. Johanne lukker øynene, som om berøringen påvirker hele kroppen hennes.

MOR

Jeg tror du har rett.

Bak dem kommer Lillebror, Pluggen og Bjørn gående ut av skogen. De bærer med seg ymse greier fra Påls opplysning.

Lillebror fryser til når han ser at Johanne er der.

LILLEBROR

Hva gjør hun her?

Mor snur seg og ser bebreidende på ham.

MOR

Hun skal bli opplyst.

Johanne ser overrasket på Mor, så på Lillebror, så på Bjørn. Bjørn smiler overrasket tilbake. Lillebror koker.

LILLEBROR

Mor-

MOR

NOK! Min vilje skal skje! Ikke ett ord. Du har gjort mer enn nok.

Lillebror ser rett ned, totalt overkjørt.

MOR (CONT'D)

(til Bjørn)

Gjør klar teen. Vi gjør det i kveld. Jeg tar meg av det.

Bjørn nikker og begynner å gå.

MOR (CONT'D)

Og Bjørn: Lag to porsjoner.

Bjørn ser overrasket på henne. Lillebror også.

BJØRN

Mor-

Mor ser hardt på ham, "skal du begynne også?".

BJØRN (CONT'D)

Ja. Selvfølgelig.

Bjørn går sin vei.

EXT. BLÅHEIM - SENERE

Bjørn kommer med to rykende kopper til Johanne og Mor. Han passer på at de får riktig.

Mor ser halvskeptisk etter ham mens han går vekk. Han snur seg og ser etter dem og møter blikket hennes.

Mor smiler til Johanne, så tar hun koppen hennes, heller alt oppi sin egen, og rører rundt.

MOR

Stoler ikke helt på dem.

Mor heller halvparten tilbake i koppen til Johanne og gir den tilbake. Johanne smiler når hun skjønner hva hun har gjort.

Johanne lukter nervøst oppi koppen og rykker bakover mens hun rynker på nesa.

JOHANNE

Hva... hva er det her?

MOR

Drømmer.

Mor tar en slurk og skjærer en liten grimase.

JOHANNE
Nei, kom igjen da.

Mor ler kort.

MOR
Bare drikk, du.

Mor initierer til en liten skål, og de begynner å tvinge det i seg.

De begge drikker den siste slurken og skjærer en grimase.

JOHANNE
Ugh, mareritt, kanskje.

MOR
Det også.

Beat. De ser utover havet i stillhet.

JOHANNE
Så hva skal vi nå?

MOR
Vi skal åpne oss opp. Stå ansikt til ansikt med oss selv. Rive av oss maskene våre og legge oss bare for stjernene. Og hverandre.

JOHANNE
Hm.

Mor reiser seg. Johanne gjør det samme. De går mot skogen.

EXT. SKOGEN - SENERE

Mor leder vei inn i skogen med en lykt i hendene. Johanne er hakk i hæl.

Johanne leter etter noe å fylle stillheten med.

JOHANNE
Fin skog, det her.

MOR
Mhm.

JOHANNE
Du vet, jeg-

MOR
Shh. Bare kjenn på stillheten. Føl
på skogen. Ta det innover deg.

Johanne nikker, litt flau.

De fortsetter innover, uten noe spesifikt mål å gå etter.

Vi hører lett fuglekvitter. En ugle. Rasling i gress og løv.

MOR (CONT'D)
(hvisker)
Og si fra når du kjenner det.

Johanne svelger tungt og nikker.

EXT. SKOGEN - SENERE

Gangen til Johanne er tregere og mer varsom, som om hun tenker over hvert eneste skritt hun tar.

Hun tar seg til et tre for balanse. Hun ser på hånden sin, som ser ut som den smelter inn i trestammen. Barken på stammen beveger seg i et snirklete, pustende mønster.

Johanne puster tungt inn og ut.

JOHANNE
(hvisker)
Mor. Mor!

Mor snur seg med et smil om munnen og lyser lykten på Johanne. Hun myser, blendet av lyset.

JOHANNE (CONT'D)
(hvisker)
Jeg-jeg, jeg tror jeg...

Mor flytter lyssøylen og smiler til henne.

MOR
Jeg også.

Mors ansikt beveger seg i et flytende mønster. Smilet hennes gigantisk og rart.

Johanne smiler bredt og gliser. Hun fniser høyt.

MOR (CONT'D)
Vi kan sette oss her. Dette er et
bra sted.

Mor setter fra seg lykten så den lyser opp den lille lysningen de er i med dunkelt, varmt lys. Så setter hun seg sakte og forsiktig inntil et enormt tre.

Johanne setter seg ned ved en stein like ved, og jobber for å kontrollere pusten sin, men får det ikke helt til.

MOR (CONT'D)

Johanne. Følg meg. Følg meg.

Mor puster inn to ganger gjennom nesa, så puster hun ut gjennom munnen. Så gjør hun det igjen, og igjen. Johanne blir med, og gjør det synkront med henne, med lukkede øyne.

De er rolige. Skogen er stille, men den puster. Bakken beveger seg rolig opp og ned, og Johanne synker ned i steinen, blir en del av naturen.

Johanne begynner å klø seg på armen. Så åpner hun øynene og ser ned. Hun er dekket av maur og insekter som kravler over henne. Hun svelger tungt og prøver å holde seg rolig.

JOHANNE

(hvisker)

Mor. Mor! Jeg er dekket av maur.

Mor smiler og snur seg mot henne.

MOR

Gjør det vondt?

JOHANNE

Nei.

MOR

Da er det ikke noe problem, da?

Johanne blir rolig. Finner seg til rette med alle insektene.

Hun ser på Mor. Mor har vokst inn i treet. Hun er dekket av sopp, og røttene i treet har vokst rundt og inn i henne. Øynene hennes gløder varmt. Hun ser majestetisk eldgammel ut.

MOR (CONT'D)

Er du klar?

JOHANNE

Ja. Jeg tror det.

Beat.

MOR

Det du skal begi deg ut på er permanent, Johanne.

(MORE)

MOR (CONT'D)

Du vil finne sannheter og et liv som du ikke bare kan stege ut av. Det er ikke noe du gjør i en uke, en måned eller et år. Du er med i tusener av år, eller ikke i det hele tatt.

Johanne svelger tungt.

JOHANNE

Jeg forstår. Jeg er klar.

MOR

Hvem kommer til å savne deg der ute? Forlater du hele familien din?

JOHANNE

Jeg har ikke noe familie.

(beat)

De døde i en brann for ti år siden.

Johanne ser på flammen inne i lykten.

KORT FLASH AV JOHANNE (19) SOM SER HELENES HUS BRENNE.

MOR

Alle sammen?

Johanne nikker trist mens hun holder øyekontakt med Mor. Så begynner hun å smile, som om hun tenker på noe morsomt.

KORT FLASH AV JOHANNE SOM SER FAREN SIN PÅ SYKEHUSET.

Johanne bryter ut i latter.

JOHANNE

(ler)

Nei! Å herregud, nei. Nei, familien min lever, alle sammen. Jeg vet ikke hvorfor jeg alltid sier det. Er det mulig, så teit.

MOR

Å?

JOHANNE

Eller, jeg vet jo hvorfor jeg sier det, men...

(beat, ler)

Herregud, jeg tror ikke jeg klarer å lyve nå? Hvorfor ikke?! Jeg pleier å være så god på det!

Johanne ler mer. Mor smiler til henne.

MOR

Men noen døde i en brann?

Johanne prøver å være seriøs et øyeblikk, men begynner å fnise.

JOHANNE

(entusiastisk, ler)

Ja. Ja, venninna mi. Da vi var atten. Det var veldig rart. Jævlig rart faktisk. Vi hadde vært på fest hos henne, så bare: poof!

EXT. HELENES HUS - MORGEN (FLASHBACK)

Johanne (19) skriker og gråter mens hun ser brannmenn prøve å slukke den voldsomme brannen.

JOHANNE (V.O.)

(lattermild)

Huset, og bilen, og båten? Ute på fjorden? Alt bare brant og brant og brant noe så jævlig. Bare noen timer etter vi hadde vært der på fest. Det var så fucka, haha!

Johanne (19) er helt hysterisk mens hun blir trøstet av ambulanspersonell i en ambulanse.

EXT. SKOGEN - NATT

Johanne sitter med et fjernt smil om munnen og ser ut i lufta. Mor ser på henne, uttrykksløst.

JOHANNE

Men de fant dem aldri. Likene, altså. Ikke spor av tenner eller bein eller noe.

EXT. HELENES HUS - DAG (FLASHBACK)

Johanne (19) ser trist på mens ambulanspersonell og brannmenn graver i restene av huset.

JOHANNE (V.O.)

De konkluderte med at de må satt fyr på huset, på bilen, ha reist ut med båten, ut på fjorden, og... satt fyr på den óg. Druknet utpå der.

EXT. SKOGEN - NATT

Mor ser på henne finurlig, lite smil om munnen når hun spør:

MOR
Hvorfor skulle de gjøre noe sånt?

Johanne fniser.

INT. POLITISTASJON - DAG (FLASHBACK)

Johanne (19) sitter og rister fjernt på hodet mens to politimenn forklarer henne noe. Hun tror ikke på det de forteller henne.

JOHANNE (V.O.)
(ler)
Pfft, der spør du godt. De var jo rare, så politiet mente det var en selvmordspakt. Jævlige vrien måte å ta selvmord på, spør du meg.

EXT. SKOGEN - NATT

Skogen puster fortsatt. Johanne ser ned på maurene som kravler unaturlig over henne.

JOHANNE
Men det lærte meg å dykke, i hvert fall! Jeg gjorde ikke annet hele den sommeren.

EXT. BÅT, UTE PÅ FJORDEN - DAG (FLASHBACK)

Johanne (19), i fullt SCUBA-utstyr og med lommelykt, faller baklengs uti vannet.

EXT. UNDER VANN - LIKE ETTERPÅ (FLASHBACK)

Johanne (19) dykker på havbunnen med lommelykt. Undersøker restene av båten til Helenes familie.

JOHANNE (V.O.)
(lattermild)
Jeg har ingen anelse hvorfor jeg gjorde det, egentlig. Jeg ville jo ikke finne henne. Men jeg ville jo finne henne. Men ikke. Men jo. Helt idiotisk.

EXT. SKOGEN - NATT

                  JOHANNE
           Jeg fant dem jo aldri.
           Selvfølgelig.

Johanne ser på Mor, fortsatt dekket av levende sopp, fortsatt en del av det store treet. Mor nikker.

                  MOR
           Og familien din, da? Hvorfor liker
           du å tenke at de er døde?

Smilet til Johanne forsvinner.

                  JOHANNE
           Pappa...

KORT FLASH AV JOHANNE SOM SER FAREN SIN PÅ SYKEHUSET.

                  JOHANNE (CONT'D)
           ...slo meg.

Johanne prøver å holde seg seriøs, men begynner å fnise igjen.

                  JOHANNE (CONT'D)
           (ler)
           Nei herregud, han gjorde jo ikke
           det! Hva er det jeg sier? Jeg
           klarer jo ikke lyve lenger?!

Johanne fniser.

                  JOHANNE (CONT'D)
           Nei, nei, de var bare strenge.
           Ønsket seg perfektjon hele forbanna
           tida. På skolen, på håndballen, på
           fiolin, og man skulle være pen og
           populær og ikke prøve for hardt og
           alt mulig, hele tiden.

INT. JOHANNES FAMILIEHJEM - KVELD (FLASHBACK)

Johanne (18), Erik (16), Faren hennes og MOREN hennes sitter rundt et bord og spiser middag.

                  JOHANNE (V.O.)
           Erik, Lillebroren min, han fikk det
           til. Han var perfekt. Ballkonge,
           fotballstjerne, elevrådsleder,
           faenmeg alle jenters drøm.

All oppmerksomheten er vendt mot Erik, som er kjekk og blid og forteller en historie. Foreldrene deres ler og smiler og virker stolte, mens Johanne pirker i maten sin.

JOHANNE (V.O.)

Jeg var ikke helt dum jeg heller, men det var ingen tvil om hvem som var favoritten i familien. I hvert fall for pappa.

Faren ler godt av noe Erik sier og kaster et raskt, nedlatende blikk mot Johanne.

JOHANNE (V.O.)

Men jeg prøvde og slet og kriget for at de skulle anerkjenne meg. Men de så på meg bare som tapt potensiale. Og ingenting mer. Det var ikke nok at jeg var meg.

EXT. SKOGEN - NATT

JOHANNE

Og så... Når Helene forsvant, og jeg egentlig skulle begynne på universitetet. Så... klarte jeg det ikke! Jeg ville ikke gi opp, jeg ville fortsette å lete og lete og lete. Jeg følte jeg visste at hun var der ute et sted.

INT. JOHANNES BARNEROM - KVELD (FLASHBACK)

Faren til Johanne står i dørkarmen og ser skuffet på Johanne (19), som ser trist ned i bakken, mens hun forteller ham noe.

JOHANNE (V.O.)

Jeg hadde håpet han kunne støtte meg. For en gangs skyld være der for meg. La meg ta ting i mitt tempo, la meg få bestemme uten å bli klandret for at jeg ikke var perfekt hele tida. Men nei.

Han åpner munnen og begynner å snakke, men vi hører bare Johannes versjon:

JOHANNE (V.O.)

(imiterer faren sin)

"Kjære Johanne, hun er død, og jeg beklager, men det er det ingenting du får gjort noe med!

(MORE)

JOHANNE (V.O.) (CONT'D)

Du kan ikke bare kaste bort
fremtiden din av den grunn!"

Faren sitt ansikt viser at han sa det så varsomt og hyggelig som han fikk til, men måten Johanne gjenskaper ordene hans er fylt med sinne og skuffelse.

Johanne (19) ser på faren sin, sønderknust. Han går ut av rommet. Johanne sitter igjen helt alene.

EXT. SKOGEN - NATT

Johanne ser anspent og tung ut, fortapt i minnet. Mor bare ser på henne.

MOR

Og så?

JOHANNE

Og så stjal jeg alle pengene han hadde i lommeboka si og dro min vei. Lovte meg selv å aldri snakke til ham igjen. Og det har jeg fått til med faenmeg glans.

Beat.

MOR

Det var virkelig alt han gjorde mot deg?

Johanne kaster hendene i været og ler.

JOHANNE

Jeg vet! Jeg skulle ønske jeg hadde en bedre historie! Jeg skulle så jævlig ønske at han slo meg eller - eller - men nei. Det er sannheten. Kjedelig og underveldende som den er.

Mor smiler svakt.

MOR

Jeg klandrer deg ikke, Johanne. Jeg ville bare være sikker på at du forteller hele sannheten.

JOHANNE

(ler)

Tro meg, hele sannheten er alt jeg klarer å si akkurat nå.

MOR

Så hvor dro du? Da du rømte.

Nå ser vi bare på Johanne, som begynner å bli litt stresset.

JOHANNE

Til byen. Begynte å studere. Ga opp å finne henne. Ironisk nok, gjorde jeg alt han ville. Men ikke på hans premisser!

MOR (O.S.)

Hva studerte du?

Johanne, stresset, later som hun ikke hørte spørsmålet. Tør ikke se på henne.

MOR (O.S.) (CONT'D)

Johanne, hva studerte du?
Hva jobber du med nå?
Hvorfor kom du hit?

JOHANNE

H-Hæ?

Hun snur seg mot Mor, som ser spørrende på henne.

MOR

Hm?

JOHANNE

Du - du spurte meg om noe?

Mor rister svakt på hodet.

MOR

Neida. Jeg sa ingenting. Ta det med ro.

Beat. Johanne prøver å finne roen igjen.

Stjernehimmelen over dem danser, stjernene beveger seg og etterlater seg spor av lys på himmelen.

MOR (CONT'D)

Men du leter etter henne igjen nå, gjør du ikke?

De får øyekontakt. De puster inn samtidig, ut samtidig.

De åpner munnen samtidig. Lukker den samtidig. Så:

JOHANNE	MOR (CONT'D)
Jeg vet at hun er der ute på øya. Jeg har funnet henne for deg. Nå skal alt bli bra. Alt.	Jeg vet at hun er der ute på øya. Jeg har funnet henne for deg. Nå skal alt bli bra. Alt.

Johanne ser vidøyd på henne. Tårer i øynene, en blanding av ekstase og dyp skrekk.

Hun bøyer seg frem og kaster opp voldsomt på bakken.

Mor reiser seg opp og går rolig mot Johanne. Hun setter seg på huk ved siden av henne og stryker henne moderlig på ryggen.

MOR (CONT'D)
Så, så. Det går fint. Jeg er her.

EXT. SVABERG - NATT

Natten begynner så vidt å lysne, men mørke skyer er på vei over himmelen, og det blåser. Det bygger opp til storm.

Johanne ligger i fanget til Mor. Hun ser syk og utslitt ut, med tårer i øynene mens hun ser utover havet, mot øya.

Mor stryker henne gjennom håret. Passer på henne.

JOHANNE
(slapt)
Skal vi dra snart?

Mor smiler og nikker til henne.

MOR
Snart, kjære deg.

Mor stryker Johanne over ansiktet, og stopper når hun kommer til det ferske arret Johanne har på kinnet. Hun tar varsomt på det.

MOR (CONT'D)
Hva kommer dette av? Er det nytt?

JOHANNE
(halvsøvn)
Det terrorangrepet i byen? Jeg var rett ved da det sprang. Glasskår bare... Slapp av, det går fint.

Mor fryser til.

MOR
Terrorangrep?

JOHANNE
(halvsøvnne)
Ja, de to økoterroristene. Sprengte
en industrikonferanse eller noe for
noen dager siden.

Mor blir skrekkslagen. Det begynner å regne.

Mor hiver seg til siden og kaster opp voldsomt, så det
spruter litt på Johanne.

Johanne ruller bort fra fanget hennes og ser livredd på
hende. Psykedeliaen får det til å virke som Mor smelter, og
oppkastet hennes sluker dem begge.

Vinden øker.

JOHANNE (CONT'D)
Mor?! MOR?! HJELP! HJELP-

EXT. BÅT - NATT

Det er full storm, store bølger, og båten prøver å komme seg
til Morgenøy. Det er helvete på hav.

Bjørn holder rundt Johanne og Mor mens de kaster opp. Mor er
nesten helt komatøs.

BJØRN
(til Johanne)
Hva skjedde?!

JOHANNE
Jeg - jeg husker ikke?! Vi bare
snakket, og - og-

Johanne kaster opp igjen - forvirra, redd, høy og dårlig.

Lillebror graver i baggen til Johanne. Han finner et kamera,
en walkman og noen skrivebøker, som han kaster overbord.
Johanne får det med seg bare så vidt.

Johanne prøver å holde seg våken og klar, men hun kaster opp
en gang for mye, og faller sammen som en sekk med poteter.

KUTT TIL SVART

FADE IN:

INT. HELENE OG MÅNARS HUS, JOHANNES SOVEROM - DAG

Johanne ligger på en rustikk seng av ull og pels. Veggene er ubehandlet tre og rommet er bare opplyst av levende lys.

Hun åpner øynene forsiktig og ser seg slapt og forvirret rundt i rommet.

Blikket hennes finner noe. Hun mister pusten.

På en liten stol sitter en ung kvinne med langt, krusetete rødt hår og varme øyne og ser på henne med et smil. Det er HELENE (29).

Johanne vet ikke hva hun skal si. Hun får tårer i øynene.

Helene smiler til henne, reiser seg opp og går mot sengen. Hun setter seg på sengekanten, og Johanne kaster armene rundt henne.

JOHANNE

Du lever.

HELENE

Jeg lever. Og nå gjør du det også.

Johanne begraver hodet sitt inn i det store håret hennes og lar fingrene gli gjennom det.

JOHANNE

Å, som jeg har savnet deg. Å, kjære, kjære deg.

Omfavnelsen vil ingen ende ta. Johanne tviholder på henne og feller gledestårer.

Klemmen slutter, og de ser hverandre dypt inn i øynene.

HELENE

Du har ikke forandret deg det grann.

JOHANNE

Ikke du heller.

De bare betrakter hverandre og smiler.

Helene reiser seg opp og holder ut hånda si. Johanne tar den.

HELENE

Kom.

De går ut av rommet.

EXT. MORGENØY - DAG

Helene åpner døren og leder Johanne ut til Morgenøy i all sin prakt.

Solen skinner høyt på knallblå himmel. Gresset er grønt, og det går geiter, sauer, kyr og griser rundt både fritt og i romslige innhegninger.

Øya er mye mer bebygd enn den var under Norge Rundt-reportasjen. Mange hus laget av bart tre med torvtak. Bebyggelse nok til å huse i underkant av 100 mennesker.

I midten et mer åpent område med et slags amfiteater og permanente rester av et stort bål.

En liten gruppe barn som leker, grupper med voksne som jobber med ymse gårdsarbeid, en gruppe ungdommer som sitter i ring og synger.

Det ser ut som himmel på jord, og Johanne betrakter det hele med åpen munn og vide øyne. Helene ser på reaksjonen hennes og smiler.

JOHANNE

Det her...

HELENE

Jeg vet det.

JOHANNE

Shit.

To menn reiser seg fra en stein og går mot dem. Den ene er TOR-ARILD (55), faren til Helene og en alltid smilende mann med ingenting bak øynene. Den andre er MÅNAR (30), en høy kjekkas med et hjerte av gull og pent lite mellom ørene.

TOR-ARILD

Velkommen, Johanne! Lenge siden!

Johanne snur seg og ser Tor-Arild. Hun kveler et glimt av fryktsfull forakt, smiler og klemmer ham.

JOHANNE

Veldig lenge siden, Tor-Arild. Nå skjønner jeg jo hvorfor dere...
dro!

Tor-Arild ler falskt og lenge av kommentaren.

MÅNAR

Hei. Månar.

JOHANNE

Johanne.

MÅNAR

Ja. Jeg vet at du heter det.

Johanne ser seg rundt.

JOHANNE

(til Helene)

Så hvor er moren din?

Kleint. Helene ser ned i bakken, vet ikke hva hun skal si.

TOR-ARILD

Gro er dessverre ikke med oss lenger.

JOHANNE

Å nei, så trist! Hvordan døde hun?

Tor-Arild ler høyt og overdrevent igjen.

TOR-ARILD

Død, nei! Nei, nei. Hun har forlatt oss. Onde krefter fikk klørne i henne og... tvistet sinnet hennes. Hun dro for et par år siden, så får vi bare håpe hun tar seg sammen snart og finner veien tilbake til lyset! Vi er jo selvsagt klare for å tilgi, vet du.

JOHANNE

Å. Men-

TOR-ARILD

Se, der kommer Løvetann! Han må du få hilst på.

LØVETANN MORGENSTIERNE (~50), med skallet hode og grått, fyldig skjegg, går mot dem og smiler.

LØVETANN

Hei, Johanne. Løvetann. Moren min har fortalt masse om deg.

JOHANNE

Å? Hvem er moren din?

Løvetann bare ser på henne og smiler.

JOHANNE (CONT'D)

Åja.

Tor-Arild ler kjempehøyt og slår Løvetann på ryggen.

TOR-ARILD
(latterkrampe)
Klassiker! For en klassiker, den
blir aldri gammel!

LØVETANN
Vi trenger faktisk litt hjelp til å
slå nå, vil dere være med?

Månar smiler bredt og energisk.

MÅNAR
Ja! Vi er med, selvfølgelig!

HELENE
Johanne er kanskje litt sliten?

JOHANNE
Neida, nei, jeg er med. Vis veien.
Eller, kunne jeg bare fått gått på
do først?

INT. UTEDO - DAG

Johanne går inn, setter seg ned, og fisker opp flipptelefonen
sin fra BH-en.

Hun prøver å ringe Theodor fra kontaktlisten sin, men det
ringer ikke.

Ingen dekning. Hun sukker og lukker den igjen, før hun banker
den på baksiden, som en fjernkontroll som ikke fungerer. Hun
har åpenbart ingen peiling på teknologi.

Hun reiser seg og prøver å holde telefonen høyt for å finne
dekning. Det funker ikke.

JOHANNE
(hvisker til seg selv)
Fitte.

INT. GUNNERUDS KONTOR - DAG

Gunnerud vinker Theodor inn.

GUNNERUD
Så hva skjer med Johanne? Og Kobbe?

THEODOR

(flau, drar på det)

Jeg vet ikke, egentlig. Hun har liksom forsvunnet litt for meg. Men hun gjorde intervjuet altså, men... nei jeg vet ikke.

Gunnerud sukker tungt og gnir seg i øynene.

GUNNERUD

(mumler)

Herregud, de jævla kommunistene. Kan ikke stole på dem for en jævla faen i helvete.

(beat)

Se her, kompisen vår i PST sendte meg nettopp dette, kanskje det er noe her.

Gunnerud snur PC-monitoren sin mot Theodor.

Vi ser hakkete overvåkningsvideo uten lyd fra kontorbygningen som ble sprengt:

Finlandshette #1 og #2 løper inn i lobbyen til bygget.

Den ene hiver ned sekken sin på gulvet og begynner å romstere oppi den. Den andre går rundt i rommet i sirkel. Det virker som han holder en flammende tale.

GUNNERUD (CONT'D)

Se på han dusten her a. Tvinger folk til å høre på dritet hans bare fordi kompisen hans har en bombe.

En håndfull folk løper ut av bygget, og de to finlandshettene prøver bare halvhjertet å stoppe dem.

GUNNERUD (CONT'D)

Herregud, se på det her, de prøver jo ikke å stoppe dem en gang!

THEODOR

Han ene ser ut som han er opptatt med den... bomben.

GUNNERUD

Og han andre bare elsker sin egen stemme for mye.

Finlandshette #2, som holdt tale, forlater bygget etter de som løp ut.

GUNNERUD (CONT'D)

Hva, skal du gå og hente dem igjen, liksom? Heeerregud.

Finlandshette #1 sitter fortsatt og styrer med sekken sin. Han løfter hodet og det virker som han roper noe mot utgangen. Han fortsetter å styre med sekken.

THEODOR

Hva driver de med?

Theodor og Gunnerud lener seg mot skjermen for å prøve å se nærmere oppi sekken.

Finlandshette #2 kommer løpende inn igjen og kommer seg nesten bort til sekken før den eksploderer. Videoen slutter brått.

THEODOR (CONT'D)

Spill det igjen.

Gunnerud spoler tilbake. Vi ser Finlandshette #1 romstere oppi sekken, og rope mot utgangen.

GUNNERUD

Hva ser du etter?

Finlandshette #2 løper mot sekken og bøyer seg ned mot den, rett før den sprenger. Theodor pauser og slipper ut en kort, vantro latter.

THEODOR

Jeg tror ikke de fikk til bomben.

Jeg tror de fucka den opp.

(peker)

Han her roper etter hjelp, og akkurat når han kommer...

Theodor trykker på play og bomben går av.

GUNNERUD

Ufrivillige selvmordsbombere.

(beat)

Du vet, de to knølene der er fortsatt de eneste som er bekreftet døde.

Gunnerud ler kort og hånlig. Theodor ler ikke.

GUNNERUD (CONT'D)

Og politiet har ingen anelse hvem de er. Null clue. De er spøkelser.

THEODOR

Jesus.

Beat.

GUNNERUD

Så vi endrer vinklingen vår. Null aggresjon. Ren tragedie. Ren, patetisk, meningsløs tragedie. To unge menn som ingen vet hvem er, forgiftet av en ond manns farlige idéer. Fikk ikke til noe som helst annet enn å drepe seg selv. Den duren. Vi trenger ikke Kobbe, faen ta ham. Burde ikke drive å publisere ordene til masse mordere uansett, sant?

EXT. ENG - DAG

Vi ser høyt gress. En ljå farer plutselig klumsete gjennom gresset og kutter det ned.

Vi ser Johanne holde ljåen. Hun synes det er klønete.

Hun ser opp på Helene, som står litt unna henne med sin egen ljå og kutter. Helene smiler til henne.

HELENE

Du får teken etterhvert, men det er ikke så farlig. Er bare gress!

Sola skinner høyt på himmelen. Johanne, Helene, Tor-Arild og Månar står med fem andre på en eng og slår gress på en liten bakketopp.

I bakgrunnen ser vi et merkelig bygg med en spire som virker malplassert i omgivelsene. Vi kaller denne OBELISKEN.

Johanne tørker svette fra pannen og ser lengtende på Helene.

Johanne åpner munnen for å si noe, men lukker den igjen.

Hun svinger ljåen en gang til. Ikke stort bedre.

Hun ser på Helene igjen og går litt nærmere henne.

JOHANNE

Husker du den gangen Seb stjal en røykpakke fra faren sin? I sånn... 8. Klasse, tror jeg.

Johanne fniser.

HELENE

Hvem?

JOHANNE

Seb? Sebastian?

HELENE

Åja.

Beat. Helene fortsetter å jobbe.

JOHANNE

Ja, og så ble vi ferska, og han kastet pakken ut i en eng, og vi brukte sånn hele kvelden på å lete etter den, men fant den aldri?

HELENE

Hvorfor fant vi den ikke?

JOHANNE

Hæ? Nei, jeg vet ikke jeg.

HELENE

Tror du den forsvant?

JOHANNE

Nei, men- Husker du det ikke?

Helene bare fortsetter å slå.

Johanne ser nedslått ut og går tilbake til arbeidet.

Vi ser at Månar og Tor-Arild har fått med seg hele samtalen, og legger merke til Johannes misnøye.

EXT. ÅKER - SENERE

Kuttingen er ferdig, og de henger det siste gresset opp på hesjer.

LØVETANN

Bra jobbet alle sammen!

Han klapper for dem, og de klapper for hverandre. Mange klemmer og gruppeklemmer. Johanne blir dratt inn i en av dem.

LØVETANN (CONT'D)

Månar, vil du sette i gang noe?

Månar lyser opp av glede.

MÅNAR

Hauk og due?

Spenning sprer seg raskt blant dem. Johanne er perpleks,
"kødder han?"

MÅNAR (CONT'D)

(til Løvetann)

Men da må du være duemor!

Alle ler og jubler. Løvetann smiler og nikker.

EXT. ENG - LIKE ETTERPÅ

Johanne, Helene og en gruppe andre står på en side av engen,
mens Løvetann er på den andre siden og Månar står i midten.

LØVETANN

Alle mine dueunger, kom hjem, kom
hjem!

"DUEUNGENE"

Vi tør ikke, for hauken tar oss!

Johanne er ikke med å rope.

LØVETANN

Kom allikevel!

Dueungene løper over engen, med mye latter og skrål. Veldig
barnlig. Vi slutter å høre dialog.

Månar fanger Helene og et kvinnelig medlem til. Bare latter
og godstemning.

En ny runde starter. Vi ser at Johanne er med å rope denne
gangen.

Johanne klarer såvidt å unngå å bli tatt av Månar. Hun peser
og ler masse på den andre siden.

Neste runde: Helene og Månar går begge etter Johanne, men hun
finter dem begge ut og kommer seg over. Nå er hun helt med.
Som et barn igjen.

Siste runde: Bare Johanne og et par andre er igjen. Johanne
kommer seg forbi Månar, men blir taklet i bakken av Helene.
Begge to ler, mens de ligger oppå hverandre i engen. De ser
på hverandre og smiler.

EXT. SPISEOMRÅDE - DAG

Johanne, Helene, Månar, Tor-Arild og en stor samling andre sitter på enkle benker eller bare rett på bakken med treskåler i hendene.

Pål går rundt i folkemengden med en gryte i hendene og øser ut suppe i skålene.

Johanne smiler og vinker til Pål. Han lyser opp og vinker tilbake energisk, mister nesten gryta si.

Ronja kommer og hjelper ham å holde seg på beina. Hun hvisker noe til ham med et smil og gir ham et kyss på kinnet. Han smiler og rødmer.

Ronja får øye på Johanne og går rett mot henne.

RONJA

Hei, Johanne!

Ronja slår seg ned rett ved siden av henne.

RONJA (CONT'D)

Ronja heter jeg, hvis du ikke visste det. Hvordan har du det?

JOHANNE

Fint. Det har vært en... fin dag!
Veldig fin faktisk.

RONJA

Ja, er så deilig å jobbe ute med Løvetann i sola. Jeg er mest på kjøkkenet. Du får sikkert jobbe der litt om du vil det óg. Alle skal få jobbe der de vil! Ikke sant, Månar?

Månar gliser og nikker.

MÅNAR

På Morgenøy er vi alle like mye verdt!

Ronja nikker, "helt riktig, Månar".

De får suppe i skålene sine og begynner å spise. Idyllisk.

JOHANNE

Hvor lenge har du vært her, Månar?

MÅNAR

Så lenge jeg kan huske. Føler ikke jeg levde i det hele tatt før jeg kom hit.

Johanne snur seg til en eldre kvinne ved siden av seg.

JOHANNE

Hva med deg? Når kom du hit?

Hun blir stresset, vet ikke hva hun skal si.

RONJA

Vi liker ikke snakke om sånt, skjønner du, Johanne. Fortiden er tung. Vi jobber med å se fremover.

Kvinnen smiler og nikker til Ronja, som en slags takk.

Johanne ser bort på Helene, som unngår blikket og spiser.

Beat. De spiser. Johanne er rastløs. Hun ser bort på den merkelige obelirken i avstanden.

JOHANNE

(peker)

Hva er det der, forresten?

Menneskene rundt henne stilner. Hun bannet i kirka. Ronja ler kort for å bryte stillheten.

RONJA

Du stiller ganske mange spørsmål nå, Johanne!

JOHANNE

Nei, altså, den bare...
(armene ut mot spiren)
Vanskelig å ignorere?

Johanne ler nervøst.

PÅL

Johanne har alltid vært ganske nysgjerrig!

Johanne innser at Pål sitter like ved dem. De får øyekontakt, og hun sperrer øynene subtilt opp: "hold kjeft!"

EXT. STALL - DAG

En gruppe går mot husene: Johanne, Pål, Ronja, Helene og Månar blant dem.

Johanne tar subtilt tak i Pål og går sakte slik at de havner bak gruppen. Så leder hun ham brått bak en stall.

JOHANNE

Pål, du må faktisk prøve å glemme at jeg har vært...

(hvvisker)

Journalist.

Pål ser ikke alvorret og bare smiler dumt.

PÅL

Men-ee... du har jo det.

Johanne klapser han slapt i tinningen.

JOHANNE

Husker du ikke hva jeg sa? De kommer til å mistenke meg for... et eller annet.

PÅL

Åssen det? Kan du'kke bare si sannheta da, kan'ke drive å holde ting hemmelig her inne, vøtt. Er så ræva på å ljuge.

PLUGGEN (O.S.)

Hei, der borte!

Johanne og Pål snur seg og ser Pluggen gå raskt mot dem mens han smiler vennlig.

JOHANNE

Hei, hei!

Pål ser redd ut, mens pluggen fortsetter å gå bestemt og smilende mot dem.

JOHANNE (CONT'D)

(ut av munnviken)

Hva i svarte er det den pluggen her vil?

Pål rister bekymret på hodet.

PÅL

Jeg vet ikke.

PLUGGEN

Hei, hei, hei!

Johanne og Pål bare står og ser på mens han småjogger mot dem nesten komisk lenge.

Han kommer endelig frem.

PLUGGEN (CONT'D)
Hva driver dere med her, da!

JOHANNE
Nei, vi bare pratet litt-

PLUGGEN
Nei, men det må dere jo ikke gjøre!

Han stiller seg mellom dem og ler altfor kameratslig, før han tar hendene på ryggen deres og leder dem av gårde.

PLUGGEN (CONT'D)
Kom igjen nå, vi skal ha fest for dere i kveld! Dere må gjøre dere klare! Det blir jo så gøy!

Johanne prøver å møte blikket til Pål mens de går, men Pål ser bare nervøst rett frem. Pluggen legger merke til det og flytter hodet for å møte blikket hennes med et stort glis.

INT. HELENE OG MÅNARS HUS, JOHANNES ROM - KVELD

Johanne står kledd i et festantrekk. En lang kjole med masse friller i hvitt og blått.

Hun fisker frem flipptelefonen sin og ser på den. Fortsatt ingen dekning. Hun sukker.

Ut vinduet ser hun FJELLET som verner øya fra å bli sett ordentlig fra Blåheim, ca 150 meter høyt.

EXT. HELENE OG MÅNARS HUS - LIKE ETTERPÅ

Helene og Månar står utenfor og venter. De er kledd i "penstasen", åpenbart fortsatt hjemmelaget, men med flere farger og friller enn de vanlige klærne deres.

Johanne kommer ut og Helene hopper nesten av glede.

HELENE
Jeg visste den kom til å passe!

Hun omfavner Johanne.

HELENE (CONT'D)
Du ser så vakker ut.

Johanne rødmer, ser på seg selv og nikker.

JOHANNE

Takk. Du også.

Månar ser på dem, en smule mer intenst enn folk flest.

De begynner å gå mot:

EXT. FESTPLASSEN - LIKE ETTERPÅ

"Sentrum" av øya, vanligvis bare en bar slette omringet av hus, yrer av folk. En slags scene er satt opp foran en bakketopp, og benker er satt hulter til bulter.

I midten står et gigantisk bål som venter på å bli påtent. Bak scenen ser vi obeliskene, som fortsatt er vanskelig å ignorere.

Månar og Helene hilser og klemmer på nesten alle de går forbi. Johanne prøver å håndhilse på flere, men blir hver gang dratt inn i en klem.

Månar setter seg på en benk med en gjeng mannfolk, blant dem Pluggen.

Helene og Johanne summer seg til slutt bort til en liten bakke og setter seg ned i gresset, vendt mot scenen.

Sola er på vei ned i havet og farger vannet rødt. Stjernene begynner å komme frem på himmelen.

Alle begynner å finne seg en plass og slå seg til ro.

Helene peker på sola og Johanne ser.

Vi ser at alle følger med på solens bane ned i havet. Ingen snakker. Så: nøyaktig når sola forsvinner bak horisonten, hører vi et høyt TROMMESLAG.

Lillebror går opp på scenen. Han slår hendene ut til siden og smiler falskt motvillig. En oppmerksomhetsjunkie i sitt rette element.

Alle tilskuerne begynner å slå den ene hånden mot brystkassen som en form for applaus. Johanne blir med.

LILLEBROR

Åååå! Som jeg skulle ønske dere
kunne se det jeg ser nå! Hæ?! Se
dere rundt! Se på de vakre
ansiktene deres! Se, se!

Johanne ser seg rundt og smiler til flere av de rundt henne. Hun snur seg mot Helene, som åpenbart bare har sett på henne.

De får øyekontakt. Helene smiler. Johanne smiler tilbake. Øynene deres blir blanke. Helene legger en hånd på kneet til Johanne.

LILLEBROR (CONT'D)

Det er vanskelig å holde seg ydmyk med så mye vakkert rundt seg, sant? Det er jo det. Men ydmyke må vi være. Det må vi alltid være. For uansett hvor evige vi er! Er vi jo tross alt fortsatt fanget i dette... dette-

Lillebror løfter opp genseren sin og begynner å klype og dra i huden sin mens han skjærer grimaser.

Tilskuerne spiser det opp og ler masse med ham.

LILLEBROR (CONT'D)

Dette hud... skallet! Er så jeg får lyst til å skrelle det rett av meg!

Han drar enda hardere i huden og skjærer en enda rarere grimase. Folk ler og ler.

LILLEBROR (CONT'D)

Nei, det gjorde vondt. Orker ikke likevel.

(ler av seg selv)

Og om jeg hadde fått det til, hadde det jo ikke hjulpet! Hadde bare vært mer og mer under der! Kjøtt og blod og bein og fysj og fy! Skal ikke være måte på hvor mye vi må dekke oss til for å kunne leve her på jorda. Høres ut som overkomplisering, spør du meg!

Masse latter.

Johanne ser mot Pål, som sitter et lite stykke unna. En skjeggete liten mann, KETIL (45), sitter stresset og hvisker Pål i øret mens han viser ham et bilde. Pål rister forvirret på hodet.

Latteren dør sakte ned, og Lillebror blir alvorlig.

LILLEBROR (CONT'D)

Jeg sier jo dette for å minne dere på, alle sammen, at vi er ikke disse... "kroppene" våre. For de er ikke som vi vet at vi er. De er ikke perfekte. Langt, langt derifra!

Stillhet. Lillebror holder en kunstpause.

Johanne ser at Ketil beveger seg bort fra Pål - ser etter noen. Han får øyekontakt med Johanne. Hun ser bort umiddelbart, men ser i øyekroken at han går mot henne.

LILLEBROR (CONT'D)

Mor. Vår strålende Mor. Kroppen hennes... Det stakkarslige fengselet av kjøtt og blod, som hennes mektige, mektige selv er fanget i... er syk. Råtten.

Hiksting og hvissing sprer seg blant publikum.

LILLEBROR (CONT'D)

Men! Vi må jo aldri undervurdere Mor, må vi? Hæ?!

Anerkjennende murring, nikkning.

Ketil kommer seg bort til Johanne. Han setter seg ned tett inntil henne og hvisker henne i øret.

KETIL

(hvisker til Johanne)

Har du sett guttene mine? Der ute, på fastlandet? Så du dem? De heter Ask og Lars. Vær så snill.

Ketil holder ut et lite bilde av to unge menn, ASK og LARS.

LILLEBROR

...For hun skapte jo dette flotte vi har her. Og hennes godhet, hennes kraft, holder oss trygge. Holder oss elsket. Vi må aldri ta for gitt det samholdet vi har her. Vi er en familie, og det er takket være...

KETIL

(hvisker til Johanne)

De rømte for noen uker siden, jeg har ingen anelse hvor de er, vær så snill.

Johanne ser på bildet.

JOHANNE

(hvisker)

Beklager, jeg-

Så ser hun øynene til den ene gutten. Ett lyseblått, et slapt og blindt. Hun tar på ansiktet hans.

KORT FLASH AV JOHANNE SOM FÅR ØYEKONTAKT MED FINLANDSHETTE #2
RETT FØR BOMBEN GÅR AV.

Johanne fjerner hånden sin fra bildet og rister på hodet.

KETIL
(opphisset hvisking)
Du så dem! Gjorde du ikke! Du
kjente igjen Lars!

JOHANNE
Nei - nei, jeg-

Ketil dytter bildet i ansiktet på Johanne, og hun blir tvunget til å huske:

KORT FLASH AV KONTORBYGGET SOM SPRENGER OG FINLANDSHETTE #2
SOM FLYR UT AV BYGGET, INN I EN LYKTESTOLPE.

LILLEBROR
Ketil!

Alle snur seg plutselig mot Johanne og Ketil. Som bråkmakerne som hvisker bakerst i klasserommet.

LILLEBROR (CONT'D)
Hva er det du mener er viktigere
enn vår kjære Mors helse?

KETIL
(svakt, flau)
Jeg-jeg måtte bare spørre de nye.
Om de hadde sett Ask og Lars der
ute - der ute på fastlandet.

LILLEBROR
Fastlandet er et stort sted, Ketil.
Man husker ikke alle man møter på.

KETIL
Men hun kjente ham igjen! Hun så
Lars!

Lillebror ser spørrende på Johanne: "nå?"

Johanne ser usikkert på ham og rister på hodet. Ketil blir sønderknust.

LILLEBROR
Vi må bare sende dem gode tanker,
Ketil.
(MORE)

LILLEBROR (CONT'D)

Håpe at de kjære sønnene dine
finner veien hjem, til slutt. Men
nå må vi fokusere på-

Ketil eksploderer og reiser seg opp, går nærmere scenen.

KETIL

Til slutt?! Hva betyr det?! Hvo-
hvor er sønnene mine?! Hva gjorde
du med dem?! Hvor er Ask og Lars?!

Ronja reiser seg opp. Lillebror gir et lite nikk og hun begynner å gå mot ham.

KETIL (CONT'D)

(mot Ronja)

OG DU! Hva sa du til dem?! Hva
fylte du de lille hodene deres
med?! HÆ?! De ville ikke bare dratt
fra meg alene! Hva sa du til dem?!

Ronja går opp til Ketil. Hun tar ham varsomt på skulderen og hvisker noe i øret hans som vi ikke hører.

KETIL (CONT'D)

Nei, nei, nei, nei, nei...

Ronja kysser ham på kinnet varsomt. Ketil hulker og hulker.

Johanne ser mot Tor-Arild, som ser surt og trist på Ketil.

Ronja begynner å lede Ketil bort. Han går et par skritt, men så begynner han å stritte i mot.

KETIL (CONT'D)

Nei, vær så snill, nei nei nei...

Lillebror nikker til Pluggen, som går raskt mot dem.

Ronja hvisker i øret til Ketil en gang til. Han synker sammen og gir helt opp. Gråter i stillhet. Pluggen og Ronja leder ham ut av folkemengden, mot obelisken.

Stillhet. Alle vender seg mot Lillebror.

LILLEBROR

Det er en tung tid for oss alle
sammen. Mor har fortalt meg at ting
er i forandring. At vi kan gå mørke
tider i møte.

(beat)

Men vi skal stå i mot dem. Vi skal
holde oss sterke. Sammen.

(MORE)

LILLEBROR (CONT'D)

Med våre nye medlemmer Pål og Johanne, skal vi lyse vei gjennom den mørke vinteren, og komme ut på andre siden. Men vi kan bare gjøre det i lag. For bare sammen er vi sterke.

Spredt nikking, mumling.

Johanne ser at Tor-Arild reiser seg stille og går mot obelirken. Hun ser mistenksomt på ham.

LILLEBROR (CONT'D)

Så for Mor. Og for Ask, og for Lars. Og for stakkars Ketil. Og for oss: La oss bli hørt! La oss u-u-uuuuule sammen! Som den stolte flokken vi er!

Jubel, brystklapping, hoing.

Lillebror begynner å ule mot stjernehimmelen. Vi ser Ronja, plutselig tilbake ved scenen, ule som om livet avhenger av det. Raskt står alle på beina og uler av full hals.

Johanne og Helene blir med. Johanne gjør det først med et smil - tar det ikke seriøst - før hun ser at Helene og alle rundt henne uler så alvorlig som man ule kan.

Bålet går opp i flammer, og ulene blir enda høyere.

Rundt dem begynner folk å spille på trommer. Noen tar frem merkelige streng- og blåseinstrumenter, og sammen med ulingen blir det et tribalistisk, merkelig stykke levende musikk.

Johanne uler av full hals, en del av noe mye større enn seg selv. Hun innser ikke at mange rundt har sluttet og beveger seg mot bålet for å danse.

ADA MORGENSTIERNE (40) lener seg inn til øret hennes.

ADA

Du er god på å ule du, nykomling.

Johanne skvetter og snur seg mot Ada, som gliser til henne med to trekopper i hendene. Hun rekker ut en til Johanne.

ADA (CONT'D)

Ada Morgenstjerne. Velkommen. Vil du bli med meg litt.

Johanne ser nervøst rundt, og får øyekontakt med Helene, som gliser spent til henne og vifter henne av gårde.

JOHANNE

Ja, gjerne det!

Ada begynner å gå. Johanne følger etter.

ADA

Bra, for det var egentlig ikke et spørsmål, vet du.

Når de er litt utenfor folkemengden, tar Ada frem en pipe og tenner den. Hun tar et langt drag og gir den til Johanne.

Johanne tar et forsiktig trekk og rekker den mot Ada.

ADA (CONT'D)

(avviser pipa)

Å neida, du. Skjerpings.

Johanne tar et større trekk, suger det ned i lungene og hoster.

ADA (CONT'D)

(tar pipa)

Der, ja. Det var bedre.

(røyker)

Så du skal ikke spørre om det som skjedde bak der?

JOHANNE

Han fyren? Nei, han var jo bare gæren, stakkar. Fint at han fikk hjelp, da.

ADA

Mhm.

(beat)

Mamma har snakket mye om deg, vet du.

JOHANNE

Hvem er-

Johanne ser på henne og skjønner.

JOHANNE (CONT'D)

Hvor mange av dere er det?

Ada ler og gir pipa til Johanne.

ADA

Neida, bare Løvetann, Lillebror og meg.

JOHANNE

(røyker)

Og hva sier hun? Om meg, altså.

ADA

Hun ser noe. Føler hun har møtt deg før. I et tidligere liv, selvfølgelig.

JOHANNE

Hun sa noe om det, men-

ADA

Det skal man ikke ta lett på, Johanne. Det betyr noe, tro meg.

De kommer frem til et hus - det fineste og eldste på øya. Ada åpner døra og slipper Johanne inn.

INT. MORS SOVEROM - LIKE ETTERPÅ

Johanne går forsiktig inn i rommet. Mor ligger i en seng midt i rommet og sover. Johanne snur seg og ser mot Ada, som nikker til henne: "gå til henne".

Johanne går stille og rolig mot sengen og setter seg på en stol ved siden av. Ada setter seg på en annen stol på andre siden.

JOHANNE

(hvvisker)

Hvordan går det med henne? Jeg hørte Lillebror-

Ada vifter henne vekk med armen.

ADA

(hvvisker)

Det kommer til å gå fint. Hun er bare gammel og sliten. Opplysningen tærer på, det er lenge siden sist, skjønner du.

Johanne nikker. De ser kjærlig på henne.

ADA (CONT'D)

(hvvisker)

Men hun er ikke så sterk som hun en gang var. Hun sover mye. Hun sier hun får mesteparten av kreftene sine fra drømmer. Derfor jeg tok deg med hit, så hun kanskje kan finne ut hvor dere-

Lillebror kommer inn i rommet og ser surt på Ada. Han rister på hodet og vinker dem til seg.

Ada nikker til Johanne og reiser seg.

LILLEBROR
(hvisker)
Begge to.

Ada himler med øynene. Johanne reiser seg også og går ut.

INT. MORS GANG - LIKE ETTERPÅ

LILLEBROR
Hun trenger hvile. Vi kan ikke bare valse inn når vi føler for det.

ADA
Slapp av, Lillebror. Johanne ville bare se hvordan hun har det.

Johanne ser overrasket på Ada.

LILLEBROR
(til Johanne)
Du kan få snakke med henne i morgen, kanskje? Men hallo, nå må du jo nyte festen din! Kom deg ut mens det fortsatt er liv!

JOHANNE
Ja, ja ok. Takk!

Johanne går ut av huset. Ada og Lillebror stirrer på hverandre.

ADA
Pass deg nå. Alle ser hva du prøver deg på. Hun er ikke død ennå, lillebror.

LILLEBROR
Ikke kall meg det.

Ada ler. Lillebror åpner døra og skal til å gå.

ADA
Det er navnet ditt, er det ikke?

LILLEBROR
Du sier det alltid med liten L.
Ikke tro jeg ikke hører det.

EXT. FESTPLASSEN - NATT

Johanne går mot folkemengden - en tett masse mennesker som danser, hoier, spiller instrumenter og sender flasker med mjød rundt. Som en gigantisk samlet organisme.

Hun får en flaske med mjød og tar en stor slurk. Rusen begynner å treffe hardt. Hun danser og danser, slår på trommer, ler, synger og uler.

Plutselig er Helene der. De danser sammen, tettere og tettere. Drikker fra samme flaske. Spiller på samme tromme, ler. Menneskene rundt dem forsvinner, som om de bare er to.

EXT. STRAND - NATT

Johanne og Helene ligger helt nede ved strandkanten og lar de rolige bølgene skvulpe over dem, fortsatt helt påkledd. De ser opp på stjernene. Begge er ganske rusa, både på livet og på andre ting.

Johanne ser på Helene. Beundrer silhuetten hennes.

JOHANNE

Jeg lette etter deg. Så lenge.

Helene svelger.

HELENE

Jeg-jeg kunne ikke... Pappa sa jeg ikke kunne... unnskyld.

Helene snur seg mot Johanne. De ser inn i øynene til hverandre.

HELENE (CONT'D)

Men jeg er her nå. Du fant meg.

Helt samtidig går begge to inn for et kyss.

INT. HELENE OG MÅNARS SOVEROM - NATT

Helene og Johanne snubler til sengs sammen mens de råkliner. De begynner hektisk å ta av klærne til hverandre.

Det er ikke lenger fnisete og småjentete, men alvorlig og intenst - noe som endelig får utløp.

Plutselig blir Johanne kysset i nakken. Hun skvetter til og snur seg brått: Månar har blitt med dem.

JOHANNE

Hva f-

HELENE

(smiler til Månar)

Du ville være med du og, ja?

Månar nikker og stryker Johanne gjennom håret.

Johanne rykker unna ham og klamrer seg til Helene.

JOHANNE

(hvisker til Helene)

Hva faen, kan vi ikke bare være
oss?

HELENE

Nei, kom igjen, Johanne. Månar er
partneren min. Klart han skal få
være med om han vil det!

Johanne prøver å skjule den skrekkslagne overraskelsen sin.
Hun ser frem og tilbake på Månar og Helene. Skjønner.

Helene og Månar smiler til hverandre.

JOHANNE

Åja, jeg visste ikke-

MÅNAR

(hvisker til Johanne)

Jeg skal være grei med deg, altså.

Johanne er ukomfortabel, syns det var alvorlig usexy sagt.

Helene stryker hånden over brystet til Johanne og sakte
nedover magen. Johanne slipper ut et lite ufrivillig stønn.

HELENE

(hvisker Johanne i øret)

Kom igjen, vi var så godt i gang.

Johanne gir etter og fortsetter å kline med Helene. Månar
stryker henne i nakken og flytter seg nærmere henne, noe hun
prøver sitt beste å ignorere.

INT. HELENE OG MÅNARS SOVEROM - SENERE

Johanne og Helene ligger i sengen. Helene er stupeklar, mens
Johanne er urolig og stirrer opp i taket.

HELENE

Slapp av, Johanne. Hvorfor er du så stresset? Bare chill, du stresser ut meg også, vet du.

Helene ler kort.

JOHANNE

Husker du... Husker du da Snorre prøvde å overbevise oss til å bli med på trekant, sånn, en hel kveld? På den festen i stallen?

Helene fniser, trøtt.

HELENE

Selvfølgelig. Snorre, altså. For en rar kar han var. "Rar kar han var". Rimer.

Johanne smiler så vidt.

Månar kommer inn og legger seg inntil Helene. Kysser henne i nakken og holder rundt henne.

Johanne ser det i øyekroken og blir sjalu og ukomfortabel. Hun reiser seg opp og går ut.

JOHANNE

Jeg går og legger meg oppe.

INT. HELENE OG MÅNARS HUS - SENERE

Johanne går ned fra rommet sitt og knyter skoene sine.

MÅNAR (O.S.)

Hvor skal du hen?

Johanne skvetter og ramler ned på gulvet. Månar står rett utenfor soverommet ikledd bare en strikkegenser.

JOHANNE

Nei, eh... jeg fikk ikke sove. Så jeg ville bare ut og se meg litt rundt. Du vet. Fugletitting?

Beat. Månar ser på henne, prøver ikke å dekke seg til nedentil i det hele tatt.

MÅNAR

Åja. Vent litt.

Månar går til en annen del av huset.

Johanne knyter skoene sine i full fart og begynner å gå ut.

MÅNAR (O.S.) (CONT'D)
(hviskeroper)
Hei! Jeg sa du skulle vente!

Johanne fryser til i døråpningen. Avslørt. Hun snur seg mot Månar.

Han står der, fortsatt naken fra hofta og ned, med en kikkert i hendene.

MÅNAR (CONT'D)
Du kan låne denne.

Hun ser ut som et spørsmålstegn.

MÅNAR (CONT'D)
Til fugletittingen. Her, ta den, jeg insisterer. Det er noen ugleunger i bjørka borte ved geitene, faktisk! De er veldig søte!

Johanne tar i mot kikkerten.

JOHANNE
Tusen takk.

Månar klemmer henne. Johanne er intenst ukomfortabel, men klemmer han halvhjertet tilbake med noen klaps på ryggen.

MÅNAR
Kos deg!

Månar går inn igjen på soverommet.

Johanne ser himmelfallen ut; "hvordan funket det?"

EXT. FESTPLASSEN - LIKE ETTERPÅ

Johanne går så stille som mulig forbi de glødende restene av bålet. Hun virker usikker på om hun skal snike ordentlig eller prøve å være nonchalant.

Hun ser opp på fjellet og sukker over hvor høyt det er.

EXT. FJELLSTI - SENERE

Johanne puster og peser mens hun klatrer opp fjellet, langs et kronglete spor som knapt kan kalles en sti.

Hun stopper og tar en pust i bakken. Fisker fram flipptelefonen. Fortsatt ingen dekning.

JOHANNE
Fittefjell.

Hun ser opp mot toppen. Sukker. Reiser seg og fortsetter.

INT. FJELLTOPP - SENERE

Vi ser et monument - en slags abstrakt byste i gråstein av en mann, rundt 30 år.

Under bysten står et skilt:

“Dag Morgenstjerne - oppdaget lyset her på Morgenøy i 1965, med sin partner Mor”

Johanne sitter på bakken med ryggen lent mot bysten. Hun er svett og puster tungt. Hun har nesten komplett overblikk over hele øya; åkrene, festplassen, dyrene, husene, obelisken.

Hun drar frem flipptelefonen sin og lukker øynene et sekund i bønn før hun åpner den.

Hun har bittelitt dekning. Hun sukker lettet ut. Hun ringer Theodor. Han svarer nesten umiddelbart.

THEODOR (O.S.)
Johanne! Går det bra med deg?!

Johanne ler av lettelse over å høre stemmen hans.

JOHANNE
Hei til deg også, Theodor. Det går fint. Mer enn fint.

THEODOR (O.S.)
Hvor har du vært?! Hva skjer?

JOHANNE
Jeg... har funnet noe stort.
Kanskje til og med forjævlig stort.
Men jeg vet ikke hvor mye tid jeg har, så jeg må snakke raskt.

INT. MORS SOVEROM - SAMTIDIG

BJØRN (33), en kjekk mann med tykt hår og skjeggstubber, bøyer seg over Mor og undersøker henne. Han bruker merkelige instrumenter som ser både mer avanserte og mer primitive ut enn de vi ser i vanlige sykehus.

Mor åpner øynene så vidt og ser på ham. Han ser på henne.

Hun flytter hånden såvidt, så hun berører hånden hans. Han reagerer på berøringen og tar tak i hånden hennes. Hun smiler. Han smiler, trist.

INT. MORS HUS - LIKE ETTERPÅ

Ada, Lillebror, Løvetann og Ronja venter utenfor soverommet til Mor. Løvetann sitter stoisk og ser på døra. Lillebror trasker rundt i rommet og tenker.

Ada sitter og tripper med benet mens hun ser irritert på Ronja. Ronja ser på henne, og Ada presser fram et smil. Ronja smiler falskt tilbake.

Bjørn kommer ut og lukker døra stille bak seg. Alle ser på ham, anspent.

LØVETANN

Nå?

Bjørn sukker og setter seg ned. Han rister på hodet.

BJØRN

Hun har ikke lenge igjen.

LILLEBROR

Kroppen hennes har ikke lenge igjen.

ADA

Hvor lenge?

Bjørn trekker på skuldrene. Nøler.

BJØRN

En måned? Kanskje to.

Løvetann ser ned i bakken. Underleppa hans skjelver. Ada ser forbannet ut.

ADA

Men du er ikke sikker?

Bjørn skal til å si noe, før:

LILLEBROR

Vi har sett det komme. Vi har jo det. Jeg tror...

Alle ser på ham. Lillebror presser øynene sammen, tenker så hardt at det ser ut som det gjør vondt.

LILLEBROR (CONT'D)

Jeg tror vi må begynne å se på...
hvordan fellesskapet ser ut, når
kroppen hennes... Ikke lenger er
med oss.

RONJA

Jeg er enig.

Ada ser hatsk på Ronja.

ADA

Slutt. Vi vet ingenting. Det her er
jævlig, jævlig prematurt å snakke
om.

RONJA

Kom igjen Ada, han vil bare at vi-

ADA

(avbryter Ronja, ser ikke
på henne)
Hvem spurte deg? Hæ?
(til Lillebror)
Og hva gjør hun her i det hele
tatt?!

Ronja skal til å forsvare seg, før-

LILLEBROR

Hei! Ronja gjør langt mer for dette
samfunnets velvære enn du noen gang-

ADA

(reiser seg)
Å, hold kjeft, Lillebror, dette er
et familiemøte, det er alltid-

LILLEBROR

Når har du noen gang-

LØVETANN

(avbryter, reiser seg)
NOK!! Se på dere selv?! Hvordan kan
vi oppføre oss sånn i denne tiden?!
HÆ?!

Alle blir helt stille og ser ned. Løvetann har åpenbar
absolutt autoritet over småsøsknene sine.

LØVETANN (CONT'D)

(roligere)
Det... Det er for sent på kvelden
til å begynne nå. For mye følelser.
(MORE)

LØVETANN (CONT'D)

Men Lillebror har rett. Det er en samtale vi må ha. Uansett hvor lite vi liker det.

Ada ser seg slått.

Beat.

En HØYLYTT BJELLE begynner å ringe utenfra. Alle snur seg mot lyden.

EXT. FJELLTOPP - NATT

Johanne er fortsatt på telefonen med Theodor. Hun sitter inntil bysten av Dag Morgenstjerne og bruker kikkerten til å se ned på husene. Blikket hennes stopper ved obelisken.

JOHANNE

De het...
(prøver å huske)
Ask! Og... Lars!

THEODOR

Etternavn?

JOHANNE

Jeg tror ikke de har etternavn? De må ha blitt født her. Vi får kanskje ikke brukt det til noe.

THEODOR

Nei, men greit å vite.

JOHANNE

Jo, og så kan du prøve å finne Gro Grasland? Jeg tror hun rømte herfra for noen år tilbake, hun har sikkert mye å fortelle. Hun jobbet i Norge Rundt i noen år. Mer vet jeg egentlig ikke, men det er vel noe å gå på?

THEODOR

Jo - jo da! Klart det.

Beat.

JOHANNE

Jeg håper ikke jeg trenger å fortelle deg at du ikke kan si noe om det her til Gunnerud.

THEODOR (O.S.)
Eehh... Hvorfor ikke?

Johanne legger fra seg kikkerten.

JOHANNE
Kom igjen, Theodor. Det her er kanskje tiårets sak. Kanskje det ikke en gang er en sak. Kanskje det er en bok eller en film eller... Jeg bare kan ikke la ham komme inn og rushe noe. Jeg må gjøre det her ordentlig. Vi må gjøre det ordentlig.
(flørtete)
Bare vi to.

Beat.

THEODOR (O.S.)
J-ja, selvfølgelig. Men hva skal jeg si?

JOHANNE
Bare si jeg er sykmeldt.

THEODOR (O.S.)
Men hvor... lenge tror du du blir der?

Johanne reagerer, hadde ikke tenkt tanken en gang.

JOHANNE
Jeg vet ikke? Så lenge jeg-

Så hører hun ALARMBJELLA. Hun reiser seg opp.

JOHANNE (CONT'D)
Shit, hva faen er det der.

THEODOR (O.S.)
Vær forsiktig! Jeg-jeg elsker deg!

Beat. Bjella ringer, Johanne vet ikke hva hun skal si.

JOHANNE
Takk.

Hun legger på og tar opp kikkerten igjen. Hun ser mot obeliskene, hvor Pluggen står og ringer i bjella. Han er skadet - et blått øye og blod på leppa.

Folk begynner å strømme ut av husene, lys blir tent - alle sammen leter etter noen.

Johanne lar kikkerten fare rundt husene, så ser hun: Ketil løper i undertøyet mot fjellet, ute av synet for alle som leter etter ham.

Hun følger ham med kikkerten opp fjellet til hun ikke ser ham lenger. Så tar hun den rundt halsen og løper mot veien han gikk.

EXT. FJELLSTI - NATT

Johanne løper raskt ned fjellstien. Bjella ringer fortsatt.

Så hører hun noe. Noen som gråter og mumler for seg selv. Hun snur seg og ser Ketil sitte på en stein rett ved.

KETIL
(hyperventilerer)
Nei, nei, nei, neineinei...!

JOHANNE
(varsomt)
Der var du, Ketil.

Ketil snur seg plutselig og ser rett på Johanne.

Hun tar armene opp i været mens hun reiser seg opp, så lite truende som mulig.

KETIL
(hyperventilerer)
Nei, nei - ikke. Ikke-

JOHANNE
Jeg skal ikke ta deg, Ketil. Slapp
av. Finn pusten din.

Ketil svelger flere ganger og prøver å kontrollere pusten sin, men han får det ikke til.

JOHANNE (CONT'D)
Hva gjorde de med deg, Ketil? Inne
i den spiren?

KETIL
De - de ga meg - de ga meg t-te. Og
det var så - så høyt.

Han reagerer som et stikk av smerte farer gjennom ham. Blikket hans flakker - han hallusinerer.

KETIL (CONT'D)

Åååå, det var så høyt. Jeg ville ikke - jeg klarte ikke - Og de ville - de ville sm-smelte inn i meg. St-styre meg.

Han akker seg i smerte et par sekunder, så går det plutselig over. Han innser noe, og ser hardt på Johanne.

KETIL (CONT'D)

Du-du vet noe, noe, om-om hva som skjedde med dem. Du så øynene hans! Du så det fine - det fine øyet-

JOHANNE

Rooolig, Ketil. Slapp av, jeg vet ikke hva du-

KETIL

Slutt! Jeg så det på deg! Jeg-jeg ser sånt! Hva vet du?!

Johanne puster overdrevent gjennom nesa, og ut munnen. Gjennom nesa, ut munnen. Gestikulerer at Ketil skal gjøre det samme. Han stritter i mot først, men så blir han med, roer seg litt ned.

Johanne ser seg rundt, og våger seg et skritt nærmere.

JOHANNE

(lavere)

Ketil, du sa at noen hadde satt tanker i hodene deres?

Tårer renner ned kinnene hans mens han nikker.

KETIL

Det - det må - det må ha vært Ronja. Og - og kanskje Lillebror, jeg-jeg vet ikke hvem - vet ikke hvor mange, jeg- jeg-

Han tar de blodige hendene sine til ansiktet og hulker.

Johanne tar et steg nærmere og legger en hånd på skulderen hans.

JOHANNE

(lavt)

Ketil, har du hørt om... Kobbe?

Ketil slutter plutselig å gråte. Han ser opp på henne.

KETIL

Kobben var der i stad. På båten.
Jeg så ham.

Johanne sperrer opp øynene i skrekk.

JOHANNE

Kobbe?

KETIL

Ikke vært her på mange mange år,
men jeg så ham! Han var på båten.
(peker ned mot kaia)
Der nede. Hva har han med-

Ketil stopper. Lillebror står rett bak dem, på stien. Han ser forvirret på Johanne et sekund, men holder fokuset på Ketil.

LILLEBROR

Der var du! Kom nå, Ketil. Så skal
vi få på deg litt klær. Nok tull
nå, sant?

Ketil tar et steg unna, nærmere fjellkanten.

KETIL

(til Johanne)

Hvorfor sa du- har han tatt dem med
seg? Har Kobben tatt sønnene mine
tilbake hit til meg? Hvorfor sa du
det?!

Johanne kaster et blick bak på Lillebror, så tilbake på Ketil.

JOHANNE

Ketil, jeg vet ikke hva du snakker
om, jeg-

KETIL

DU VET! DU VET HVOR DE ER!

Ketil tar enda et steg nærmere kanten.

LILLEBROR

Ro deg ned, Ketil, det går fint.

KETIL

(til Johanne)

Bare si at det går bra med dem,
bare - bare se på meg, og si - si
at de har det bra. Vær så snill!

Ketil går sakte nærmere og nærmere kanten. Det er veldig langt ned.

Johanne rekker ut en hånd og prøver å holde blikkontakt med ham mens hun går nærmere.

JOHANNE
Jeg vet ikke, Ketil, jeg lover-

RASKT FLASHBACK AV LARS SOM FLYR UT AV KONTORBYGGET OG TREFFER LYKTESTOLPEN.

JOHANNE (CONT'D)
Jeg vet ikke.

Ketil ser henne dypt inn i øynene. Ser at hun lyver.

Han løper mot kanten og skal kaste seg utfor.

Johanne løper etter og kaster seg over ham. Han faller overende, med overkroppen hengende over kanten, og Johanne som holder fast beina hans.

KETIL
NEI! Nei, la meg! LA MEG!

Lillebror løper bort og hjelper Johanne med å dra ham bort fra kanten.

Pluggen kommer løpende opp bak dem, med to blåveiser og en oppsprukket leppe. Han plukker opp Ketil som et skrikende spedbarn og begynner å bære ham ned fjellstien.

Johanne og Lillebror går bak.

LILLEBROR
Godt jobbet.

Johanne nikker, rystet og redd.

LILLEBROR (CONT'D)
Hva gjorde du her oppe, egentlig?

Johanne svelger tungt.

JOHANNE
Jeg... Jeg måtte bare ha meg litt luft. Og så hørte jeg...
(gestikulerer)
Alarmen.

LILLEBROR
(mistenksom)
Mhm.

De går videre nedover i stillhet. Ketil gråter ynkelig i armene til Pluggen.

EXT. KAI PÅ MORGENØY - SAMTIDIG

Ada, Ronja, Løvetann, Tor-Arild, Månar, Bjørn, og ~10 andre står ved kaia og ser på den lille skuta. Noen er nysgjerrige, andre glade, andre skrekkslagne.

Oppi båten sitter en grå sel, en steinkobbe, og ser på dem.

Pluggen, Ketil, Lillebror og Johanne kommer ned fra fjellet.

Johanne ser selen. Selen stirrer tilbake på henne.

JOHANNE

En steinkobbe...

Lillebror stopper opp og ser målbundet på selen. Den gjør et hopp og forsvinner ut på havet.

LILLEBROR

Det har ikke vært sel her på tretti år...

KETIL

(forsiktig, fjern)
Ikke siden han dro.

LILLEBROR

Hysj, Ketil. Det er nok fra deg.

Johanne stopper opp og ser utover folkemengden. Prøver å se hvem som tar selen som et godt tegn, og ikke.

Hun ser Tor-Arild og Ronja stå sammen og prøve å skjule smilene sine.

SLUTT PILOT DEL 2

Frelser - sesongplan episode 3 og utover

Episode 3

Johanne får flere en-på-en møter med Mor, som prøver å finne ut hvilket liv hun husker Johanne fra. Disse møtene, kombinert med Johannes heldedåd i slutten av episode 2, gjør at statusen hennes på øya vokser. Lillebror blir forbannet over dette, siden det er utenfor hans kontroll. Pål blir sjalu, for han føler seg minst like hengiven som Johanne. Ada ser en mulighet, og blir veldig vennlig mot henne for å bruke henne i maktkampen mot Lillebror hun vet er på vei.

Helene og Johanne sliter med å finne kontakten fordi de er på helt forskjellige steder i livet. Tor-Arild arrangerer en seanse mellom Helene og Johanne for å prøve å redde forholdet deres, men den feiler på patetisk vis og de føler seg mer fremmede for hverandre enn noen gang.

Johanne prøver å undersøke obeliskene - det merkelige bygget Ketil rømte fra og ble sendt tilbake til. Hun finner ut at Ronja er hovedansvarlig for driften, og at det finnes mange medlemmer som har vært innlagt der over lang tid.

Johanne forteller Mor om Helene og om steinkobben fra forrige episode. Mor blir dypt rystet og samler all sin styrke for å holde en messe. Hun tordner, så godt hun kan fortsatt sengeliggende, om at Kobbe ikke er velkommen hos dem, og aldri vil få sette fot på øya så lenge hun puster.

Mor holder seanse mellom Helene og Johanne, hvor de endelig finner hverandre igjen, før hun får et voldsomt hjerneslag, før noen siste ord: "Det er dere. Det er dere som skulle frelse oss". Bjørn og flere av medlemmene strømmer inn. Mor spasmer og har voldsomme pustevisjoner en stund før hun slår seg til ro, med døde øyne som ser rett opp i taket. Hun er ikke død, men alvorlig hjerneskadet. Pandemonium og grusom stemning.

Johanne ringer Theodor på toppen av fjellet. Hun forteller ham ikke alt som har skjedd, utelater så og si alt med Mor. Theodor forteller at han har funnet ut at Gro Grasland i all sannsynlighet tok livet sitt under merkelige omstendigheter for fem år siden.

En båt ankommer øya, og Johanne ser Torstein Kobbe gå ut av båten i nattens mulm og mørke og bli tatt i mot av Ronja.

Episode 4

Høsten har kommet tidlig, og den er brutal.

Johanne blir bedt av Ada og folkemengden om å tale om Mor, og Johanne forteller tårevått om hva hennes tid med Mor betydde for henne. Det er en mektig tale som resonnerer voldsomt med tilskuerne: Johannes potensielle makt vokser stadig. Hun legger merke til at Pål oppfører seg merkelig og fjern fra henne, og unngår å snakke med henne.

Bjørn forteller at Mor i all sannsynlighet aldri vil komme tilbake til dem og ikke har lenge igjen å leve.

Maktkampen mellom Lillebror og Ronja vs Ada og Johanne tilspisser seg etter Mors hjerneslag. Ada vil følge Mors ønske og gjenåpne og utvide Blåheim-prosjektet: spre troens legende kraft til flest mulig, mens Lillebror vil forsegle øya helt og holde kulten i skyggene. Løvetann blir motvillig utnevnt som interimleder som et kompromiss - alle er enige om at åpen splid blant ledelsen vil ødelegge samfunnet deres.

Johanne forteller Bjørn og Ada at hun så Kobbe komme til øya. De prøver forsiktig å lete og spørre etter ham, men finner ingen spor av ham.

Johanne og Helene holder en messe foran øysamfunnet sammen med Grønnsak-Mor, siden hun ser ut til å like selskapet deres best. Hun reagerer så vidt på enkelte fraser og mennesker, men ikke alltid. Pinlig nok reagerer hun ikke på navnet "Kobbe", selv etter flere forsøk.

Johanne ringer Theodor på toppen av fjellet, men samtalen blir avbrutt av at mobilen hennes går tom for strøm. Hun innser at hun ikke har noe mulighet til å lade den. På vei ned fra fjellet legger hun merke til at Pål lusker til obeliskens - det merkelige huset hun til nå trodde bare ble brukt som rehabilitering. Hun følger etter ham og klarer å overheøre et møte med Kobbe-sekten på øya: Ronja, Månar, Pål, Tor-Arild og ca 10 andre medlemmer snakker i hviskende, okkulte toner om Kobbes kommende tilbakekomst. Plutselig er Kobbe rett ved henne, ute av synet for møtet. Han holder henne for munnen og forteller at hun er på tynn is og at ting er i bevegelse som er langt utenfor hennes rekkevidde. Han sier han skal holde hensiktene hennes skjulte, om hun ikke forteller noen at han er der og forteller samarbeidspartnerne sine at hun bare drømte at hun så ham forleden natt.

På fastlandet blir Theodor voldsomt urolig for Johannes sikkerhet etter den siste telefonsamtalen deres endte skremmende brått. Han prøver å ringe henne opp igjen flere ganger, men får selvfølgelig ikke noe svar.

Morgenen starter med et skrik - Månar og Løvetann Morgenstjerne har blitt myrdet i løpet av natten, og likene deres er knukket og ødelagt på grusomt vis. Hele øya er knust og sjokkert, Lillebror kanskje mest av alt. Han holder en flammende, sorgmodig tale om at det er onde krefter på øya, og at de må lukke all ferdsel inn og ut frem til de kan avdekke og stoppe dem.

Episode 5

Dødsseremoni for Løvetann og Månar. De blir - etter tradisjon - bare latt til å råtne ved et tre, og bli ett med naturen på den måten. Høsten kommer bare raskere og raskere, og stemningen er sorgfull, paranoid og dystert. Ronja er den eneste med krefter til å tale, hvor hun sier de må holde tett om hverandre i den vanskelige tiden foran dem, i tillegg til at hun spekulerer i om Mor også kan ha blitt forsøkt drept - forgiftet. Ada eksploderer og de flyr i tottene på hverandre foran hele øysamfunnet - det sosiale limet på øya rakner i rekordfart.

Ada og Bjørn spør Johanne om Kobbe kan være involvert, men Johanne svarer raskt at hun ikke kan vite og lur på om Kobbe bare var en drøm hun hadde.

Helene er i enorm sorg etter Månars død, og Johanne bruker muligheten til å endelig ha Helene for seg selv, fortsatt hodestups forelsket i henne.

Avlingene på øya er elendige, som om selve jorda bevisst svikter dem. Det kommer til å komme en alvorlig hungersnød med vinteren, så Ada trygler om å åpne opp for å kunne få mat fra fastlandet, men Lillebror stopper henne mens han går inn i lederrollen i et urovekkende tempo.

Lillebror og Ronja holder flere og flere messer. Ada prøver å få Johanne til å snakke i mot dem, men Johanne er for paranoid og redd for Kobbe til å tørre å stå i mot dem.

På fastlandet får Theodor bekreftet at Gro Graslands dødsfall veldig mulig kan ha vært et tildekket mord. Livredd for Johannes sikkerhet, kjører han til Blåheim med en jaktrifle og en robåt på slep. Han ror over til Morgenøy for å redde Johanne.

Theodor ankommer Morgenøy midt på natten, dødssliten av en turbulent robåtreise, og bevæpnet. Han lusker rundt og hviskeroper etter Johanne. Han finner henne og forteller om Gro Graslands merkelige dødsfall før han blir slått bevisstløs, dopet ned og tatt til fange i obelisken.

Johanne må stå til rette for hvorfor han lette etter henne, og hun forteller at han er en gammel kjæreste som hun holdt kontakt med i tide og utide. Ada, Bjørn og Helene føler seg sviktet og lurt. Johanne bløffer og sier de kommer til å få besøk av politiet om Theodor ikke blir tatt

med til fastlandet i sikkerhet. Motvillig går Lillebror med på at Johanne, Ada, og to muskelbunter (som Johanne vet er en del av Kobbe-sekten) kan ta Theodor til sykehus og komme rett tilbake. Bjørn undersøker en mørbanka Theodor og sier han sannsynligvis er en grønnsak og aldri vil kunne fortelle noen om hva som skjedde med ham.

De dumper Theodor på et sykehus, og Johanne ringer familien hans fra en telefonkiosk hvor hun forteller at han falt ned en trapp.

Johanne støter tilfeldigvis på familien sin - faren nå i rullestol uten bein - på T-banen, og hun har mulighet til å be dem om hjelp, men hun tar den ikke. Selv ikke etter at Erik kommer bort og kjefter på henne for å prøve å ignorere dem.

Samtidig, på øya, holder Ronja og Lillebror en messe hvor de anklager Bjørn for mordene på Mor, Månar og Løvetann. De hevder Bjørn var i et seksuelt forhold med Mor og at han forgiftet hodet og kroppen hennes mens han prøvde å ta over kulten og spre tankene deres til en farlig og mørk allmennhet. De hevder Ada og Johanne ble hjernevasket av ham, men at de ikke var klar over hele den onde planen hans og har rom for tilgivelse. De dømmer derimot Bjørn til utvisning fra øya.

De tar Mor opp på scenen og viser henne som hjernedød, uten sjel, og dermed så godt som død. De får også Kobbe opp på scenen og annonserer seg selv som den nye ledelsen på øya. Et komplett kupp.

Når Ada og Johanne kommer tilbake til øya, blir de fanget og tatt med til obelisken. Johanne skriker foran en stor folkemengde mens hun blir bortført at utvisningen hans betyr at Bjørn vil dø, etter det Theodor fant ut om Gro Graslands "utvisning".

Episode 6

Johanne blir psykisk torturert og hjernevasket i obelisken, med bruk av isolat, psykedelia og brutale avhørsmetoder.

Mye av episoden er et flashback til livet på øya i 1977 - rett etter Norge Rundt-episoden ble filmet. Vi får se Mor, høygravid med et profetert barn som skal lede øysamfunnet inn i en ny gullalder. Vi møter Helenes foreldre som besøker øya igjen etter at episoden har gått på fjernsyn, og faren hennes varmer opp til ideen om å en dag flytte dit og legge livene sine på fastlandet bak seg. Mor spår at Gro er gravid, noe verken hun eller Tor-Arild visste.

Vi får vite at Mors kommende barn er Torstein Kobbe sitt, som på denne tiden er en prest i kulten, kjent for flammende taler mot industrisamfunnet og hvordan det moderne mennesket

ødelegger naturen. Kobbe og Mor har ideologiske uenigheter, hvor hun mener at å spre kjærlighet og lys er veien til et rikere samfunn, mens han mener allmennheten er fortapt og at ødeleggelse og terror er den eneste fremgangsmåten for å redde moder jord.

Ada (11) og Lillebror (7) er bekymret for hva som vil skje med dem når Mor føder. Løvetann er eldre og roligere, og forsikrer dem om at de vil være like elsket som før, men Ada drar likevel Lillebror inn i en okkult seanse hvor de ønsker ulykke på barnet.

Barnet blir endelig født, med hele øya samlet rundt Mor. Men barnet er langt fra friskt, født med to hoder og en sjelden deformitet hvor nesten ingenting av hjernen er intakt (anencefali).

Barnet lever bare et par minutter, nesten helt hjernedødt. Skuffelsen og sorgen er enorm.

Kobbe forlater øya i desillusjonert raseri, og begynner å produsere og sende bomber fra en avsidesliggende hytte på fastlandet.

Mor prøver å holde motet oppe for øyas beste, og sier at frelseren deres vil bli gjenfødt snart.

Ada og Lillebror, skrekkslagne over at den funket, blir enige om å holde den okkulte messen deres hemmelig for resten av livet.

1977-scenene blir kuttet som minner Lillebror, Tor-Arild og Kobbe har mens de jobber som øyas nye ledelse gjennom en ekstremt tung vinter, med mye hungersnød og sykdom, og i tillegg jobber med å hjernevaske og bryte ned Johanne og Ada. Kobbe spesifikt får rollen som good-cop for Johanne, en slags farsfigur som varmer henne når Ronja ikke aggressivt minner henne på hennes påståtte synder og bruker det åpenbart ødelagte familielivet hennes som en påminnelse på hvor fortapt hun er uten kulden.

Ada blir sluppet ut før Johanne. Lillebror sier det er fordi hjernen hennes er mer plastisk, siden hun har gått gjennom det før. Han lar henne "gå tilbake til sin gamle rolle som ansvarlig for rusmidler og ellers bare chille", helt ufarliggjort.

Johanne finner til slutt Helene i obelisken, hvor hun innser at hun også har blitt brutt ned. De omfavner hverandre - det første genuine mellommenneskelige møtet de har hatt på flere uker.

Det er implisert at dette møtet er orkestret helt bevisst av Ronja.

Vinteren tar livet av Mor, som var helt komatøs mot slutten. Dødsseremonien hennes er liten og patetisk i en vinterstorm. Kobbe og Lillebror sørger over henne sammen.

Når Johanne og Helene er ferdig hjernevasket blir de tatt fram under en messe, presentert som Mors reinkarnerte messiasbarn, i to kropp. Begge født i 1978, unnfanget rundt samtidig som da Mors barn ble født og døde. De blir paradert som øyas nye orakler, korrupte sjeler som må beskyttes fra seg selv og andre, men vil bringe enormt med lys og lykke til dem alle.

Det blir tydelig at dette er en plan Ronja har jobbet med en stund, og at hun nylig har overbevist Lillebror og Kobbe om at dette er eneste måte å snu været på.

Episode 7

Johanne og Helene blir behandlet med like mye oversikt og kontroll som småbarn. De sover i samme hus, i to forskjellige rom, med vakter. De får gå rundt og snakke med allmennheten, under strengt tilsyn.

Helene oppdager at hun er gravid med Månars barn, men hun holder det hemmelig.

Kobbe går inn i rollen som hyggelig, men selvfølgelig kontrollerende farsfigur for Johanne.

Kobbe leder produksjon av bomber sammen med noen få utvalgte medlemmer, blant dem Johanne. Johannes liv blir avslappet, ofte vakkert, og hun glir inn i det.

Avlingene begynner å snu, sakte men sikkert.

Helene orker ikke tanken på å få et barn inn i kulten, og begynner å våkne opp med hjelp av Ada. Hun innser at det ikke gir noe mening at verken Bjørn eller Johanne drepte Månar, før hun innser at det må ha vært Ronja som drepte både Månar og Løvetann som en mesterplan for å forene Helene og Johanne som Mors gjenfødte messiasbarn, og fjerne Løvetann som en trussel for makten hennes. Helene sier dette til Lillebror, som konfronterer Ronja. Ronja innrømmer at det var hun som beordret drapet på dem fra Pluggen, og overbeviser ham om at det var eneste mulighet for å oppnå målet deres. Lillebror blir rystet, men godtar det til slutt når han innser at han har fått mye makt i sin allianse med Ronja til å kunne være åpent i mot henne.

Helene bestemmer seg for å rømme før det blir synlig at hun er gravid, og lager en rømningsplan. Hun får det til, men verken Ada eller Johanne er interessert i å bli med henne. Johanne blir forbannet over at hun føler Helene forlater henne enda en gang. Johanne klarer ikke gå tilbake til den virkelige verden, med alt av Theodor, familien hennes, og maset i det moderne liv. De aksepterer at de har grodd fra hverandre totalt, igjen, og at de må si farvel. Helene forlater øya med båt, og Johanne ringer alarmbjella på henne.

Refleksjonsnotat masteroppgave

I dette refleksjonsnotatet skal jeg skrive om hvordan seriekonseptet mitt *Frelser* ble til, og hvordan serien endret seg underveis i skriveprosessen. Jeg kommer til å skrive om hva som inspirerte idéen og hvordan jeg brukte bakgrunnen min i sosiologi og research på kulter som grobunn for å konstruere en kult fra bunnen av. Jeg kommer også til å skrive om hvordan hovedkarakteren Johanne ble til og utviklet seg underveis. Til slutt reflekterer jeg rundt utfordringene jeg hadde med å få strukturert de to første episodene ordentlig, og hvordan jeg har uttenkt episodestrukturene og sesongbuen til serien.

Inspirasjon – hvorfor en kult? Hvorfor 2007?

Da jeg begynte å brainstorme ulike idéer for settinger og historier for en TV-serie som ville passe å skrive som masteroppgave, var jeg midt i mitt andre gjensyn med HBO-klassikeren *The Sopranos* (1999-2007). Serien var enestående og revolusjonerende for TV-dramaet da den debuterte, og er i min mening fortsatt gullstandard for hvordan TV-seriemediet kan brukes. I et forsøk på å forstå hvorfor serien var så suksessfull på å få drama, spenning og komikk ut av både store og små øyeblikk, så jeg på settingen serien er satt i. Jeg innså at mafiavirksomhet fungerer som en fantastisk grobunn for drama fordi spennende konsepter som makt, hemmelighetskremmeri, lojalitet, ambisjon, tradisjon og kriminalitet er helt innbakt i mafiakulturen. Serien fikk enormt mye gratis dramatisk potensiale direkte fra settingen sin, så jeg ville dermed prøve å finne en mer eller mindre ubrukt setting med lignende dramatisk grobunn. Derfra tok det ikke lang tid før jeg innså at en hemmelighetsfull kult vil kunne ha mange av de samme karakteristikkene jeg la merke til i mafiasettingen.

Jeg begynte å lese mye om både kulter generelt og spesifikke trossystemer, hvor en av de første og største utfordringene ble umiddelbart tydelig: alle kulter virker sinnssyke, irrasjonelle og farlige fra utsiden av, og det er dermed kun de faktisk indoktrinerte som vil se en form for logikk og trygghet i dem. Mafiavirksomhet på sin side har i mange tiår hatt en stor grad av «kulhet» assosiert med seg, i stor grad hjulpet av populærkulturen: klassiske filmer som *Gudfaren* (1972), *Scarface* (1983) og *Goodfellas* (1990) gav massene et tydelig bilde av de tiltrekkende elementene ved mafiaen, så *The Sopranos* slipper å forklare for

publikum hva det er de ser på, og hvorfor kulturen eksisterer og forfører folk. En kult, på den andre siden, har ironisk nok ikke noe iboende *kult* ved seg. Det som tiltrekker folk til dem er som regel ganske ubegripelig for de uinnvidde, og faren er dermed at en konstruert, fiksjonell kult også vil være vanskelig å investere seg i for et publikum. Fallgruven er at hovedkarakterene, som nesten alle har blitt eller kommer til å bli indoktrinert i kulten, vil være enten lite troverdige eller lite sympatiske for de som ser / leser serien. Kulten jeg skulle konstruere måtte være troverdig, og dermed måtte den også være tiltrekkende. Dette skal jeg komme tilbake til.

For inspirasjon om hvordan vise kulter på film gikk jeg hovedsakelig til *The Wicker Man* (1973), *The Master* (2012) og *Midsommar* (2019). Den førstnevnte var interessant fordi den, i likhet med mitt prosjekt, handler om en kult ingen vet om som har tatt over en øy, og noen som utforsker den. Hovedkarakteren i den filmen er riktignok alltid på utsiden av kulten, og prøver aldri å innlemme seg selv i den, og dermed får publikum heller ikke ordentlig innsikt inn i hvordan livet som kultmedlem fungerer. *The Master* går mer inn i dette, hvor vi følger en hovedkarakter som innvies inn i en kult og etterhvert forlater den. En viktig del av den filmen er derimot at hovedkarakteren Freddie aldri egentlig kjøper inn i kultens tro, men tiltrekkes kulten bare på grunn av kjærligheten han har for Lancaster, lederen i kulten. Filmen fungerer i langt større grad som en slags kjærlighetshistorie mellom de to hovedkarakterene enn en om religion. *Midsommar* handler om noen som blir indoktrinert i en kult gjennom misbruk av tidligere traumer, men her også ser vi kultmedlemmene kun fra utsiden – ingen av dem føles som karakterer vi kommer under huden på. Når hovedkarakteren blir indoktrinert skjer dette først helt på slutten. Kulten er udiskutabelt en ond kraft i historien og radikaliseringen av hovedkarakteren er en tragedie. Tanken min om en historie hvor vi ser en etisk komplisert kult både fra utsiden og innsiden, med en karakter som blir indoktrinert underveis i historien, var noe jeg ikke fant tidligere eksempler på i andre filmer eller serier.

Valget om å sette historien i fortiden, nærmere bestemt 2007, kom av en blanding av potensiell kommersiell verdi og nødvendighet for plottet. For handlingen sin del var jeg uinteressert i å inkludere smarttelefoner og et altomfattende internett. Tanken om at Johanne skulle ha en magisk innretning i lomma mens hun er på hemmelig oppdrag på øya, hvor hun har et høykvalitetskamera og konstant tilgang til internett, interesserte meg pent lite. Etter å ha så vidt vurdert på å sette serien enten på 80- eller 90-tallet bestemte jeg meg for at 00-tallet passet bedre både fordi det er en æra jeg personlig levde gjennom, og fordi jeg spådde en

voksende nostalgi for den perioden i nær fremtid. Mye har blitt skrevet om hvordan nostalgi for spesifikke epoker beveger seg i sykluser, men om det er snakk om tjue år, tretti år, mer eller mindre enn begge, finnes det mye uenighet om (Wickman, 2012). Det virker i hvert fall som det er bred enighet om at en nostalgibølge for en gitt epoke er så og si uunngåelig, så det vil bare være et spørsmål før 2000-tallskultur blir kult igjen. Jeg begynte å ane begynnelsen av denne nostalgibølgen på TikTok, med low-waist bukser og en voksende kjærlighet for musikken til Timbaland og Britney Spears som ganske tydelige tegn. TV-suksessen *Kids in Crime* (2022) kom også ut underveis i skriveprosessen, og beviste på sett og vis at 00-tallsnostalgi allerede er i gang. 2007 passet historien på flere gode måter også, ettersom det var rett før finanskrisen i 2008, og frykten for global oppvarming fortsatt var på utkantene av samfunnet og ikke like integrert i den allmenne bevisstheten. Hvor mye man føler 2007-settingen på kroppen av å lese manuset alene er jeg usikker på, men jeg tenker at dette er et element av historien som vil komme tydeligere frem i regi, når kostymer og musikk blir fastsatt.

Å konstruere en troverdig, tiltrekkende religion

Når det kom til å konstruere en filosofi for kulten, begynte jeg å gjøre research på ulike kultsamfunn i verden i dag. Jeg besøkte scientologikirken i Oslo under et KRLE-prosjekt da jeg gikk på videregående, og hadde en lengre fase på den tiden hvor jeg så alt jeg kunne av dokumentarer om scientologi. Elementene jeg tok herfra var troen på reinkarnasjon, samtaleterapi som en religiøst opplysende opplevelse, og verving av de nederst på rangstigen i samfunnet. Mesteparten av elementene i troen i *Frelser* er derimot tatt mer fra klassiske new-age tanker om holisme, luddisme og primitivisme. Tanken om at mennesket er tilknyttet alt som lever og at dets naturlige tilstand er å leve så tett naturen som overhodet mulig. Flere ganger under skrivingen av prosjektet har jeg fått spørsmål om hva kulten egentlig driver med, hva de egentlig tror på når alt kommer til alt, uten at jeg har gitt et utfyllende svar. Dette er et helt bevisst valg fra min side, fordi en obfuskering av hva de sentrale søylene i en kult sin tro egentlig er, er etter det jeg fant i min research veldig vanlig. I scientologikirken, for eksempel, må man ha vært et hengivent medlem i årevis før man i det hele tatt får høre om det onde romvesenet Xenu og den regelrett sinnssyke sci-fi kioskroman-historien som ligger til grunn for troen deres. *Jeg* vet hva kulten min tror på i større detalj, men dette er ikke relevant å forville seg inn i tidlig i historien, fordi karakterforholdene er langt viktigere for

historien jeg vil fortelle. Hovedpoenget med en kult er i langt større grad en følelse av tilhørighet og trygghet, så jeg valgte å fokusere mest energi der. Dette vil jeg komme tilbake til når jeg skriver om karakteriseringen av Johanne.

Et grep jeg derfor bestemte meg for tidlig, var å prøve å portrettere livet på øya som idyllisk og perfekt. For at publikum skal kjøpe at Johanne etterhvert begynner å miste grep på sin journalistiske oppgave og sakte men sikkert faller hen til kulten, måtte livet der fremvises så fristende som mulig. Det ble dermed et poeng å lage så stor kontrast mellom hennes tidligere liv, og livet hennes på øya. Bylivet hun lever i episode 1 er derfor så anonymt, overveldende, ensomt og grått som mulig. Livet på øya er derimot frodig, lyst, og preget av samhold og natur. Dette tydelige skillet mellom moderne og tradisjonelt, fastlandet og øya, gav også kulten en «utgruppe», et vanlig kjennetegn på de fleste kulturer, hvor de får definert det moderne som noe fremmed og farlig, mens livet på øya som riktig og trygt. Samholdet i et lite, kollektivistisk samfunn sammenlignet med samholdet i en moderne storby var tematikk jeg ønsket å utforske.

Den akademiske bakgrunnen min er i sosiologi, og jeg skrev bacheloroppgaven min om Émile Durkheims teori om mekanisk og organisk solidaritet. Mekanisk solidaritet kommer av at alle medlemmene i et samfunn har de samme arbeidsoppgavene, og kan egentlig bare finnes i førindustrielle, tradisjonelle samfunn. Organisk solidaritet, på den andre siden, kommer av at medlemmene i et samfunn har *forskjellige* arbeidsoppgaver, men at vi alle lener på hverandre likefullt. Denne solidaritetsformen kommer bare i industrielle samfunn, med stor grad av arbeidsfordeling (Durkheim, 1984). Mannen i kassa på butikken føler for eksempel solidaritet med bankmannen, fordi han har penger i banken, og bankmannen føler solidaritet med mannen i kassa fordi han trenger å kjøpe mat. Durkheim mener den organiske, moderne formen for solidaritet er sterkere, men der er jeg personlig uenig med ham.

Personlig tror jeg små samfunn med helt lik arbeidsfordeling vil ha en sterkere solidaritetsfølelse, og det var en tanke som bidro til å forme både tematikken og settingen i serien. Siden jeg ikke fikk utforsket arbeidskulturen på Morgenøy så nøye i de første to episodene, kommer kanskje denne tematikken ikke så tydelig frem, men jeg prøvde å lage en kontrast mellom Johannes frustrasjon over hvor ensom hun føler seg og hvor meningsløs jobben hennes føles i begynnelsen av pilotepisoden, med hvor håndfast og samholdspreget arbeidet og leken på åkeren er i episode 2. Det er i hvert fall en tematikk jeg ser frem til å utforske ytterligere.

For å bygge opp under det viktige skillet mellom det moderne og det tradisjonelle, fastlandet og øya, ble anti-industrialisme en naturlig tanke å inkludere i filosofien til kulten. For å lese meg opp på dette, googlet jeg en frase jeg hadde hørt mange ganger, men hadde glemt hvor kom fra: «Industrialization and its consequences have been a disaster for the human race». Jeg fant raskt ut at sitatet var fra manifestet til Ted Kaczynski, bedre kjent som Unabomberen, som sendte en haug med bomber til kontorer og privatpersoner i USA på 70-, 80-, og 90-tallet i anti-industrialismens navn. Manifestet hans, «Industrial Society and its Future», ble publisert i flere aviser og blir i dag sett på som en viktig tekst i flere anti-industrielle sosialistiske sirkler. Kaczynski var dermed ikke et tankeløst monster slik han lenge ble fremstilt, men en reflektert og smart mann flere mente hadde gode hensikter. Bare litt lesing om Kaczynski gjorde meg inspirert nok til at jeg innså jeg ville skrive min egen versjon av ham inn i manuset, og slik ble karakteren Torstein Kobbé født, samt hele historielinjen om økoterrorisme. Researchen jeg gjorde på mulige vinklinger for kultens filosofi ble dermed en svært givende del av skriveprosessen, ettersom det ikke bare bidro til å lage et mer eller mindre troverdig trossystem, men ga meg også gode idéer til sentrale karakterer og plottvendinger.

Kulten trengte også et overhode. Felles for så og si alle kulter jeg leste om i research var at de ble ledet av en karismatisk figur som alle ser opp til på grunn av en oppfattet høyere innsikt. Så snart jeg hadde bestemt meg for en kvinnelig hovedkarakter, bestemte jeg meg også for at overhodet i kulten burde være en kvinne, og at kulten dermed ble matriarkalsk. Kulter ledet av kvinner er ikke akkurat uhørt, men det er etter det jeg fant ikke spesielt vanlig, og i hvert fall ikke ofte vist i andre fiksjonelle historier om kulter, og ville derfor gi historien min en original «edge».

Jeg ville også utforske hva som skjer når en autoritet som dette begynner å miste makten sin, og hvordan de under henne svarer på dette, delvis inspirert av seriebuen i *Succession* (2018-2023). Fra første stund er Mor gammel og sykkelig, og vi får et par innblikk i hvordan hun ikke har like mye kontroll over kulten som tittelen hennes tilsier. Lillebror går bak ryggen hennes og stenger ned outreach-prosjektet i Blåheim, og han virker veldig ivrig på å ta over lederrollen så snart hun er død. I tillegg finnes det en hemmelig sekt på øya, basert på Torstein Kobbés tanker, som Mor ikke en gang vet om. Mor er fortsatt et veldig viktig symbol for kultmedlemmene, vist gjennom den enorme sorgen de viser når Lillebror forteller dem om helsen hennes, men den reelle makten hennes er dalende, og har vært det lenge.

Til å begynne med var planen at Mor skulle dø i slutten av episode 2, men i omstruktureringen av de to første episodene og planleggingen av sesongbuen, bestemte jeg meg for at det ville være mer interessant om Mor ikke dør med det første, men i stedet overlever et alvorlig slag i episode 3, slik at hun bare blir et skall av seg selv; immobil og ute av stand til å snakke. Hun blir da i enda større grad redusert til bare et symbol, som spillerne i den påfølgende maktkampen kan tolke og utnytte så mye de vil. Dette ble enda en måte jeg kunne utforske religiøs tematikk i serien.

Å lage en hovedkarakter (som er troverdig og likandes)

Jeg visste raskt at hovedkarakteren min måtte være en som var utenfor kulten, som ble sakte men sikkert indoktrinert inn i den. «A stranger comes to town» er en klassisk trope med god grunn, siden det vil la publikum og hovedkarakteren bli introdusert for den nye verdenen samtidig. Veldig tidlig i planleggingsfasen var tanken å la det være to av disse karakterene som hovedkarakterer: en ung, retningsløs mann som blir kontaktet av en gammel flamme som forsvant på mystisk vis og blir dratt inn i kulten fordi han er sårbar, og en kvinnelig journalist som snuser i kulten og ønsker å gå undercover i den. Jeg kuttet den unge mannen og valgte å fokusere utelukkende på journalisten. Det er noe umiddelbart pirrende med en hovedkarakter som er fanget mellom to verdener som står i konflikt til hverandre. Tony er fanget mellom familien og mafiaen i *The Sopranos*, Jimmy McGill er fanget mellom den kriminelle underverdenen og advokatvirksomhet i *Better Call Saul* (2015-2022), Miley Stewart er fanget mellom vennene sine og popverdenen i *Hannah Montana* (2006-2011), og så videre. Det gir automatisk spenning og stress når verdenene ikke passer sammen, og karakteren må kontinuerlig velge hvilken verden de holder seg lojal til.

Vince Gilligan skrev hovedkarakteren Walter White med karakterbuen hans i hodet fra start. I hans egne ord: “This is a story about a man who transforms himself from Mr Chips into Scarface.” (Gilligan, i MacInnes, 2012). På lignende måte har jeg lenge pitched hovedkarakteren og serien min slik: «En kvinnelig journalist infiltrerer en hemmelighetsfull kult, men ender opp med å bli indoktrinert selv.» Utfordringen ble, som det helt sikkert var i skriveprosessen av *Breaking Bad*, å få denne transformasjonen til å bli troverdig. Hvordan kan man skrive en journalist som vet at hun infiltrerer en kult, men som likevel ender opp med å bli lurt inn i den selv, uten å gjøre karakteren for dum eller lettlurt til at publikum

slutter å bry seg? Svaret var å gi hovedkarakteren min hull som kulten kunne fylle. Derfor endte jeg opp med å kombinere bakhistorien til den unge mannen jeg endte opp med å kutte, inn i Johanne sin karakterisering. Historien om hvordan Johanne mistet Helene gav henne en tragisk bakgrunn som ville informere den kalde og fremmedgjorte tilværelsen hun befinner seg i, samtidig som Helene gir henne enda mer tilhørighet til kulten og kompliserer konflikten mellom rollene hennes som kultmedlem og journalist.

Historien om hvordan Johannes anstrengte forhold til foreldrene sine er også viktig av samme grunn. Mor Morgenstjerne gir henne en paternalistisk trygghet og omsorg som hun aldri før har kjent på. Ytterligere ser Mor noe spesielt i Johanne. Johanne sier under innvielsen sin at det aldri var nok for foreldrene hennes at hun var seg selv, men for Mor er det mer enn godt nok. Mor, som både en foreldrefigur og en autoritet, ser en iboende verdi i Johannes person som ingen andre har sett før, noe Johanne responderer sterkt til. Riktig nok ser Mor dette muligens bare fordi hun mistenker at Johanne er reinkarnasjonen av hennes dødfødte barn, men dette får ikke Johanne vite før lenge etter at det er for sent for henne å snu ryggen sin til Morgenøy, dessuten spiller det kanskje ikke noen rolle for henne. Johanne får vite fra en autoritetsfigur hun respekterer og er glad i at hun er viktig og uvurderlig, som er noe foreldrene hennes, jobben hennes, samfunnet hennes og henne selv aldri har latt henne tenke.

Relativt sent i skriveprosessen innså jeg et potensielt problem jeg tidligere aldri hadde overveid: har jeg gitt publikum en grunn til å *like* Johanne? Ja, jeg hadde gitt henne en tragisk bakgrunnshistorie, jeg hadde gitt henne et oppdrag og sendt henne ut på en reise, men vil publikum like henne som person? Av grunnene ovenfor hadde jeg gjort henne fremmedgjort, deprimert, kald og frekk, som ikke akkurat er de mest tiltrekkende karaktertrekkene som finnes. Det er selvfølgelig langt fra uvanlig at hovedkarakterer i moderne TV-dramaer har disse trekkene, men når jeg begynte å se ulike pilotepisoder om igjen, innså jeg at de også nesten alltid inkluderer en scene eller to hvor hovedkarakteren gjør noe som et publikum vil se på som beundringsverdig, eller ganske enkelt *kult*. Walter White banker opp guttene som mobber sønnen hans i *Breaking Bad*, John Thackery utfører et medisinsk mirakel i *The Knick* (2014-2015), og Don Draper finner opp en transformativ reklamekampanje for Lucky Strike i *Mad Men* (2007-2015). Et gjennomgående tema er ofte at karakterene er genier i sitt arbeidsfelt, som til en viss grad unnskylder de lite tiltrekkende karaktertrekkene deres for

publikum. Johanne, derimot, hadde jeg skrevet som en ganske middelmådig - om ikke elendig - journalist, ettersom vi får vite at hun har funnet opp en kilde i en tidligere stor sak.

Jeg gikk til Blake Snyders mest kjente prinsipp i *Save the Cat!* (2005), og fant ut at Johanne måtte «redde en katt» eller to, i håp om at det ville gjøre henne mer sympatisk for publikum. Jeg fant disse «kattene» i hennes forhold til de nederst på rangstigen i samfunnet hennes: uteliggere og narkomane. Jeg skrev inn den navnløse karakteren «Skjeggete uteligger» for å vise en kjærligere side ved Johanne. Dette er kanskje den eneste karakteren Johanne møter for første gang i pilotepisoden som hun umiddelbart behandler med respekt og varme. De har det hyggelig sammen og Johanne gir ham både et måltid og en røyk uten at hun forventer å få noe ut av det. Den andre «katten» ble karakteren Pål. Hun møter ham først med en del frustrasjon på grunn av faren han representerer for oppdraget hennes, ettersom han vet at hun er journalist. Likevel skjønner vi at Johanne oppriktig hjalp Pål med hennes journalistiske arbeid, og at de er glad i hverandre. Begge disse karakterene viser at selv om Johanne føler seg både deprimert og distansert fra samfunnet sitt, har hun «hjertet på rett sted». Jeg skrev inn et lite slikt øyeblikk til, rett før bomben går av i kontorbygget. Opprinnelig var Johanne bare ved en tilfeldighet rett ved bygget da det eksploderte, men jeg endret det på en subtil måte for å få henne mer handlekraftig og modig. Hun er fortsatt i området mer eller mindre tilfeldig, men i øyeblikkene før bomben går av, og folk skjønner at det er på vei og løper vekk, løper Johanne i mot folkestrømmen og mot fare. Løsningen var med andre ord ganske små endringer, som ikke nødvendigvis forandrer historien jeg ville fortelle, men som likevel endte opp med å gjøre henne til en mer likandes hovedkarakter.

Episodestruktur – en overambisiøs pilotepisode og dens konsekvenser

Da jeg begynte å skissere en disposisjon til pilotepisoden, visste jeg tidlig hvor jeg hadde lyst til å ende opp. Jeg ville at Johanne skulle bruke episoden på å først oppdage kulten, så undersøke den, og så til slutt ende opp på innsiden av den. Dette virket som den beste måten å strukturere en førsteepisode på, som kunne følge formen til mange klassiske historier, deriblant teorien om monomyten i *The Hero's Journey* (Campbell, 1968). Johanne ville få et kall til eventyr gjennom å finne hint om at Helene fortsatt lever, deretter få nær overnaturlig veiledning fra en klok vismann (Mor), gjennomgå en serie prøvelser og en endelig test mens hun undersøker og lærer mer om kulten, og til slutt krysse grensen inn i det ukjente og

ankomme Morgenøy. Jeg er personlig ikke en stor fan av universelle teorier om historiestruktur som denne, ettersom jeg føler at det kan føre til en utflating av historiefortelling, men det slo meg i planleggingsfasen at den første delen av Campbell's *Hero's Journey* passet godt til historien jeg ønsket å fortelle, og at å avslutte en episode ved krysningen inn i det ukjente føltes naturlig. Denne originale strukturen funknet også med tanke på en form for sirkelkomposisjon; vi åpner med hvordan Helene forsvant ut av Johanne sitt liv, og vi avslutter med at de endelig blir gjenforent etter ti år borte fra hverandre.

Årsaken til at jeg gikk bort fra denne originale planen er like enkel som den er frustrerende: jeg gikk tom for plass. I mitt første utkast av manuset til episoden, lå jeg på godt over 60 sider før jeg i det hele tatt hadde skrevet ut scenen hvor Johanne blir initiert inn i kulten av Mor. Jeg visste at denne scenen måtte få rom til å puste, ettersom den står sentralt i både historien som blir fortalt og Johannes karakterisering. Jeg lette etter steder å kutte episoden ned i mange måneder, men fikk det ikke helt til å funke uten å potensielt fjerne hele plottpunkter og historietråder (jeg vurderte sterkt i flere uker å kutte hele Kobbe-linjen for å få ting til å passe). Jeg skrev og ferdigstilte en versjon av episode 2 som startet umiddelbart etter Johannes ankomst til Morgenøy, i blind tro om at jeg kom til å få den originale strukturen i episode 1 til å gå opp. Til slutt måtte jeg dessverre se sannheten i hvitøyet, og heller avslutte pilotepisoden med at Johanne oppdager Torstein Kobbe sin tilknytning til Morgenøy gjennom råmaterialet til episoden av Norge Rundt. Denne endringen endte opp med å ikke være utelukkende dum, ettersom det lot meg utvide enkelte scener, hovedsakelig Johanne som ser Pål sin innvielse. Å slutte episoden der gir også en form for oppsamling av de mange plott-trådene jeg introduserte, hvor Helene, Morgenøy og Kobbe alle sammen viser seg å henge sammen på en forhåpentligvis tilfredsstillende måte.

“Your pilot is a proof-of-concept, a sales pitch, an audition, a set-up, an Act 1, a character study, and a cathartic story all at once. [...] It demonstrates what a typical future episode might be in terms of tone, execution, and story potential.”

(Nash, 2021, s. 103)

Den første episoden, slik den står nå, oppfyller noen av kravene Nash (2021) setter. Den fungerer som setup, en første akt og et karakterstudie, men den føles for meg ikke helt representativ for hvordan serien skal fungere fremover. Dette kommer mest av at Johanne ikke har ankommet øya ennå, som selvfølgelig er settingen hvor det aller meste av resten av

serien vil finne sted. Øya blir introdusert og vi får se glimt av den, men den nye hverdagen til Johanne som dels kultmedlem, dels hemmelig journalist, som jo er «hooken» til serien, får jeg ikke introdusert helt ordentlig. Kompromisset jeg kom frem til var å kalle de to første episodene «Pilot - Del 1» og «Pilot - Del 2», som tydeliggjør at de ideelt skal leses sammenhengende for å vise seriens potensiale. Dette er langt fra uhørt i TV-verdenen, ettersom *Lost* (2004-2010) har to timelange pilotepisoder, og *Twin Peaks* (1990-1991) og *ER* (1994-2009) har pilotepisoder på halvannen time, for å nevne noen. Salgsmessig er det kanskje ikke så lurt å forvente at lesere skal lese to episoder, men håpet er at mysteriet jeg presenterer og delvis løser i del 1 vil være pirrende nok til at potensielle kjøpere vil ha lyst til å lese del 2 også. Det var ikke en lett avgjørelse, men jeg fant til slutt et kompromiss jeg var fornøyd med.

Strukturen i andre episode ble selvfølgelig også påvirket av dette valget. Den opprinnelige planen var at episode 2 skulle avsluttes med Mors død og Johanne som like etterpå oppdager at Torstein Kobbe har ankommet øya. Det fikk jeg nå ikke plass til, og måtte finne et annet stort øyeblikk å avslutte episoden på. Karakteren Ketil, som eksploderer under en messe fordi sønnene hans har forsvunnet, var inkludert i den originale skissen til episoden, men jeg valgte å forstørre rollen hans for å gi den et større klimaks. Scenen hvor han møter og konfronterer Johanne på fjellet ble skrevet for denne nye slutten, og dette er en endring jeg ble veldig fornøyd med. Den fungerer som et eksempel på de høyspente situasjonene Johanne havner i på grunn av rollekonflikten hennes. Johanne vil holde roen og ikke tiltrekke seg uønsket oppmerksomhet, men hun har også et ønske om å spørre ut Ketil om obeliskene og Torstein Kobbe, for å ta termometeret på hvordan kultmedlemmene forholder seg til ham, og en liten del av henne har sikkert også lyst til å fortelle Ketil sannheten om hva sønnene hans gjorde. Et lignende emblematiske dilemma hadde jeg ikke skrevet inn i den originale skissen til episode 2, noe jeg innser nå var et feilsteg og en tapt mulighet.

Denne forskyvningen i plottvendinger gjorde det også feil for historien å la Torstein Kobbe ankomme øya så tidlig som episode 2, så i stedet valgte jeg å skrive inn et hint om hans fremtidige ankomst, hvor innbyggerne ser en steinkobbe ankomme øya for første gang siden han dro for tretti år siden. Dette er også en endring jeg synes endte opp med å bli en forbedring, siden jeg fikk leke meg mer med religiøs tematikk som jærtegn og symboltolkning, samtidig som steinkobben passer naturlig inn i troens fokus på naturen.

Franchise – hvordan serien endrer seg halvveis i sesongen.

I *Save the Cat! Writes for TV*, beskriver Jamie Nash (2021) åtte forskjellige «franchises» som TV-serier kan beskrives som. Ordet franchise betyr ikke helt det samme som sjanger, men det finnes en del overlapp mellom dem. Han beskriver disse åtte typene som ulike «story engines» serier kan ha, for eksempel betyr «trapped together» serier som handler om familier, blodsrelaterte eller ikke, som sliter med å sameksistere, og «blank of the week» episodiske serier hvor en hovedkarakter eller en gruppe må håndtere et nytt originalt problem i hver episode (Nash, 2021, s. 9-10). *Frelser* passer best inn i franchisen «(Wo)man with a plan», som beskriver serier hvor hovedkarakteren(e) har ett tydelig mål for hele sesongen.

Historiene i disse seriene er veldig serialiserte av natur og kan minne om forlengede filmplott (Nash, 2021, s. 11). Dette passer serien min fordi Johanne begynner med et tydelig mål, å infiltrere og avsløre en hemmelighetsfull, potensielt farlig kult for omverdenen. Etterhvert som serien utvikler seg, blir den i større grad en annen type franchise: «Dude with a season long problem», hvor hovedkarakteren(e) har vann over hodet og bare må prøve å komme helskinnet gjennom omstendighetene rundt dem (Nash, 2021, s. 11-12).

Fra slutten av episode 4, når telefonen hennes er tom for strøm og hun ikke lenger kan ringe Theodor, blir Johanne en «Dude with a season long problem». Hun har ikke lenger kontroll over situasjonen, og derfra og ut er Johannes hovedmål bare å ikke bli fersket og overleve tiden hennes på Morgenøy. Dette blir selvfølgelig bare enda verre når Theodor ankommer øya i episode 5. Nash bruker *Breaking Bad* som et eksempel på en serie som byttet mellom disse to franchisene i løpet av seriens gang, bare at det da går andre veien, ettersom Walter får mer makt og kontroll over den kriminelle verdenen sin (Nash, 2021, s. 15). I den serien var endringen dog mer gradvis, ettersom det tok flere sesonger å bygge seg opp til, mens den skjer midt i sesongen i serien min. Dette skiftet var noe jeg ønsket fra start – jeg ville at Johanne skulle ta seg vann over hodet og ende opp fanget med tilsynelatende ingen vei ut. Dette er en av hovedgrunnene til at kulten er på en øy, for å gjøre det så vanskelig som mulig for Johanne å kunne rømme. Jeg ville ikke at hun skulle ha en lett utvei til trygghet på noe tidspunkt.

Avslutning

Å skrive hele denne masteroppgaven har vært en lang og vanskelig utfordring. Utallige ganger i skriveprosessen slo jeg hodet i veggen og forarget meg selv over følelsen av at jeg hadde siktet for høyt og – som Johanne – tatt meg vann over hodet. Plottet spesielt har tidvis følt uregjerlig stort, best eksemplifisert med problemet jeg hadde med episodestrukturen i de to første episodene. Tematikken jeg har hatt i hodet underveis har også vært en utfordring å få ned på papiret, og jeg har ingen anelse om den blir plukket opp av lesere som ikke har laget og levd i dette universet like lenge som jeg har. Men det er vel også uunngåelig for kunstnere av alle slag, og jeg er til syvende og sist stolt over at jeg holdt meg til planen min og ikke har kuttet deler av historien som kunne gjort den lettere å skrive. Jeg kom over et betryggende David Bowie-sitat ganske sent i skriveprosessen: «If you feel safe in the area you're working in, you're not working in the right area. Always go a little further into the water than you feel you're capable of being in.» Jeg er glad for at jeg turte å skrive noe stort og utfordrende, og jeg er enda mer glad for at reisen er over for denne gang, og jeg kan holde det ferdige produktet i hendene. Jeg ser frem til å legge det fra meg for en stund, og gleder meg til plukke det opp igjen på et senere tidspunkt.

Referanseliste

Campbell, J. (1968). *The Hero with a Thousand Faces* (2. Utg.). Princeton University Press.

Durkheim, É. (1984) *The Division of Labor in Society*. London: Macmillan.

MacInnes, P. (2012, 19. mai) Breaking Bad creator Vince Gilligan: the man who turned Walter White from Mr Chips into Scarface. *The Guardian*. <https://www.theguardian.com/tv-and-radio/2012/may/19/vince-gilligan-breaking-bad>

Nash, J. (2021). *Save the Cat! Writes for TV*. Los Angeles: Save the Cat! Press.

Snyder, B. (2005). *Save the Cat!: The Last Book on Screenwriting You'll Ever Need*. Studio City: Michael Wiese Productions.

Wickman, F. (2012, 17. april) The 20-Year Nostalgia Cycle—or Is It 40 Years? 15?. *Slate*. <https://slate.com/culture/2012/04/the-golden-forty-year-rule-and-other-nostalgia-cycles-could-trends-possibly-return-every-40-years-20-years-and-12-15-years.html>